

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக சபை (லிரிடெட்.)

இச்சபையில் தமிழ்லிரியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

ஸ்ரீ.அ.ப	ஸ்ரீ.அ.ப.
ஸ்ரீலோகம் 0 1-6	20. நானமுதன திருவந்தாதி 0-7-0
ஸ்ரீஸ்ரீலோகம் 0-2-6	21. திருவிருத்தம் (அருபத பாதிபததாபாயா) 1-14-0
ஸ்ரீலோகம் பபபண 0 2-6	22. திருவாசிரியம் 0-3-0
புட பரமதாமசா 0 7-0	23. பெரிய திருவந்தாதி (ப்ரதி பதஸுவிசம்) 0-6 0
பாயஸுவிதம் 0 7-0	24. திருவேமுகூற்றிருக்கை 0-8-0
ஸுவி 0-7-6	25. சிறிய திருமடல 0 4-6
திருமொழி 1 & 2 பதத 2-0-0	26. பெரிய திருமடல 0-5-0
3 to 5 ,, 3-5-0	27. இராமாநுச ஸுதமதாதி (உரையுடன) 0-8-0
த விருத்தா-ஸுயா 1-6-0	28. ம பதேசத தினமலை 1-0-0
பு 0-14-0	29. திருவாய்மொழி ஸுதமத தாதி 0-15-6
1. திருப்பள்ளியெழுச்சி 0-3-0	30. உண்மததாபிரி 0-1-6
1. அமலனாதிபிராண 0-7 6	31. உ திராணி முச்சயம் 0-9-0
2. பெரிய திருமொழி 1 முதல 3 பததகன 2-9-0	32. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதமதாதி சிவந்தாவூர 2-5-0
4 to 7 2-13 0	33. ஸுதமதாதி-பரமேஸ் ஸுதமத ஸுதமதாதி 0 8-0
8 to 11 2-10 0	34. மஹஸ்வர ததபர தியை யெனகிற பரகாலகலலாண மஹஸ்வர 1-3-6
திருக்குறுந்தாண்டகம் 0 2-6	35. தூச்சி திரபத வயாக்யாநம் 0-6-0
திருவேங்கடாண்டகம் 1-0-0	36. ஸபசகாதை 0-3-0
திருவந்தாதி (அரும பிபதஸுவிதம்) 0-9-0	37. சகவதரய வ்யாக்யாநம் 0-12-6
அரு திருவந்தாதி 0-6-0	
அரு திருவந்தாதி 0-6-0	

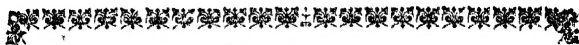
புகண்ட கிரந்தங்களுக்கெல்லாம் பயினை சாராஜு பிந்ததியேகம்.

இப்படிக்கு,

ம. திருவேங்கடமுடையாணையா,

காபதாதி தனாதிசாசி,

கெ.உ.க. கெ.உ.க. கசலமுதலி வீதி, சென்னை

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயகம்.

பரமகாருணிகரான

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவாய்மலர்ந்தரு
தத்வந்த்ரயம்.

தொடங்கும்போத நுஸந்திக்கும் அந்நிகரர்
தனியன்கள்.

ராயுண்ணீ பதமநாபரருளிச்சேய்தரு ததிலே

பிள்ளை லோகாசார்யர் விஷயமான தனியன்கள்

தொகா யார லாயமுடைய வெ கருஷபாஷ வாயு
ஸம்ஸாரதொ ள்லாடி ஷ லீவஜீவா தவெ

மணவாளமாமுன் களருளிச்சேய்தரு

ஹஸ்யாத்ர ஸம்பரதாயபரம்பரைபிடுப்தரு

தொகதாரும் மாரும் லிஸுஹ வகு

கருகுகுதொ ஷ்டிஜாஸ லீவாரடி

ஸ்ரீ நமவத்யுலிராஜவரேஸம்

ஜீபுஸ யா நமாரும் வ ஜெஹடி

பூவோக்சுருபரம்பரைக்கு பாதயோக தனியன்கள்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்சேய்தரு

கருகுலோததமதாஸா விஷயமான தனியன்கள்

தொகா யார லுஷ்வாவா து களணிநுகுமவகுஷ்வ
ஸஜீவா துமணாவாஸம் வடுகருகுகுதொ ஷ்டி

மணவாளமாமுன் களருளிச்சேய்தரு

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை விஷயமான தனியன்கள்

நஸீ லெஸுநாயக கூடீ மரஜீகெ

சுதலாஷ்டி லாஷ்டி லாஷ்டி லாஷ்டி லாஷ்டி

மணவாளமாமுனிக்குஞ் சூ மாதாமஹான
கோட்டுமுகிய மணவாளபபெருமாள் பிள்ளை தனியன்.
யொகா உரையுடையோ லோஜ ராஜகமலாயிதரகாடல்.
ஜீதாநவெவரா முஜயபி வநெலுளஜீவரமமரமுடி.

அ. சி.

மணவாளமாமுனிக்குருளிச்செய்த
திருமுகி கிடங்கான் திருநா ஹிதையபிரான்
தாதரணைரையன் விஷயமான தனியன்.
வாடியுடையோ லோஜ ராஜகமலாயிதரகாடல்.
ஜீதாநவெவரா முஜயபி வநெலுளஜீவரமமரமுடி.

சாற்றும்போத நுலுந்திக்கும்
தனியன்கள்.

வானமாமலை ஜீயரருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
திதில்கிருமலையாழ்வார் செழுந்தரவை மணவாளர்
ஓதரியபுகழ்நாவி றுடையபிரான்றாகருடன்
பேருமணவாளமுனி பொன்னடி சாப்போற்றுவினே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னு மாரகம - வாழி
மீனஞ்சுழந்த பேரின்பமாம்குமிகு நல்லார்
மீனஞ்சுழந்த திருக்கு மிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனருள
வது மறவாதவெம்பெருமான் - நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லார் மாமறையோன்பாதர்
தொழுவார்க்குவாரா தயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.
ஜீயாதிருவடிகளே ஸரணம்

கடலிலே புகுவாரைப்போலே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணதுக் குடலான வற்றையும் ஸம்ஸரணத்துக்குடலாக்கி, அநாத்பயித்யா ஸந்தித அநந்த புண்யபாபரூப கர்மாநுதூணமாக மரறிமாறிப் பலபிற ப்பும் பிறந்து, பிறந்தஐந்மந்தோறும் துரந்தகாபத்ய தவாநல தஹிப மாநராய், இப்படி அநாதிகாலம் போராதிக்கச்செய்தேபும், அதி தாநாகத மறியாமையாலே, அதிலே ஒரு சலேஸமன்றிச்சே கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மாண நாகரூபாவஸ்தா ஸப்தக த்தை ப்ராபித்து, துக்கபாம்பரைகளை யதுபயித்து, இப்படி அந ந்தக்லேஸபாஜநமான ஸம்ஸார ஸாக்ரத்திலே அமுந்திக்கிடந்தலே கிற சேதநருடைய அநந்தவிஸேஷத்தை யதுஸந்தித்து, இவர்க ளுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு போருகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேஸ்வரன், (எ) ‘வனவம்ஸம்ஸ்யுகி வக்யுஷ்ய ஐராரீபாணெஷுகி-ஹிஃ । வீவெடி-ஃவா ௪௪௬-௦௮ விஷெடி க்யுவாகாவ்ய-ஃவஜாயதெ’ என்கிறபடியே, தவ்ஸு டைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த அபாரகாருண்யத்தாலே, (அ) ‘ஜாய ரீநம்ஹிபு-ர-ஃஷம் யம்வஸ்யு-நய-ஃஸ-நி-ஃ 1 ஸாக்ஷிகஸ்ய த-ஃவிஜெயஸ்யவெவெரோக்ஷய-ஃவிநக்’ என்கிறபடியே, ஜாய மாநகாலத்திற் பண்ணின விஸேஷ கடாக்ஷத்தாலே நிரஸ்த ரஜஸ்த மஸ்கனாய், ப்ரவ்ருத்தஸ்த்வகுணாகனாய், முமுகூ-வான சேதந்ரு க்து தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தாலல்லது மோக்ஷவித்தியில்லாமையாலே, தத்வஜ்ஞாநம் ஸம்பாத்யமாமளவில், அது ஸாஸ்த்ரஜந்யமாதல் உபதேஸகம்யமாத லாகவேண்டுமாதெயாலும், ஸாஸ்த்ர ஜந்யமா மளவில் (க) ‘ஸாஸூ ஜநாந்வஹ-ஃகேஸ’ என்கிறபடியே ஸக்லேஸஸாத்யமாவகையாலே துஸ்ஸாத்ய மாகையாலும், வரு நிஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் (க) ‘கநஹிவாரம்வஹ-ஃவெஷித ிஜிஸூகாவொவஹவஸூவிஷாஃ’ என்கிறபடியே, சேதநர் மந் மதிகளுமாய், மந்தாயஸ்ஸுக்களுமாய் அநிக்குமேலே நிக்கங்க ளும் அநந்தங்களாயிருக்கையாலே எல்லார்க்கு மொத் த வித்திக்கை ரிதாகையாலும்; இனித்தான் ஸாஸ்த்ராப்பாஸத்துக்கு அநநுகாரி களான ஸந்தீஸூத்ராதி களுக்கு முமுகூத்வமுண்டானாலும் நிஷ் ப்ரயோஜநமாய்படி யிருக்கையாலும்; உபதேஸகம்ய மாமளவில், உத்தகோஷ மொன்று மில்லாமையாலும்; இந்நவீஸேஷத்தைத்

மூலம். — (க) முமுகூவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்.

திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகலஸாஸ்த்ரநிபுணராய் ஸகல சேதநோஜ்ஜீவ நகாமராய் பரமகாருணிகரான பின்னேலோகாசார்பர், ஸ்ருதிஸ்மந் திதிஹாஸ புராணதிகளிலே துரவகாஹமாய்ப்படி பரக்கச்சொல்லப் படுகிற சித்தசிதிரவர தத்வங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிஸேஷங் களை, அசில சேதநர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் இப்பரந்த்ரமுக்கேந வருளிச்செய்கிறார்.

நடுவிற்திருவிதிப்பிள்ளை பட்டர், ஆச்சார்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்தநிர்மாணத்திற்கும்கருத்தினுவிதே நிரஹங்காரராய் பரஸந்ருத்திப்பிரயாய் க்யாதிஸாபாதி நிரபேக்ஷா யிருக்கிறவிலர்கள் பலரும் ப்ரபந்த்ரமிடவேண்டுவானென்? ஒருவ ரிட்ட ப்ரபந்தத்தை மற்றுமுள்ளவர்கள் பரிபாலநப்பண்ண வலம யாதோ? என்னில் ஆழ்வார்கள்பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச்செய் வையாலே அர்த்தத்துக்கு ஆபதஸைவித்தித்தாப்போலே, ஆசார் யர்கள் பலரும் ஏககண்ட்ரமாக வருளிச்செய்த வர்த்தமென்று ம், தமநிகளும் விஸ்வவிக்கைக்காக; இன்னமுமோரொன்றில் அநிஸ தமானவர்த்தவிஸேஷங்கள், ஒரொன்றிலே விஸதமா யிருக்கும்; அதுக்கடி ஸூக்திவிஸேஷங்களும் ஸங்கோசவிஸ்தாங்களும், இது ஏககர்த்த்ருக்களான ப்ரபந்த விஸேஷங்களுக்கு மொக்கும்.

(வ்யாக்யாநம்.) (முமுகூவான சேதநனுக்கு மோக்ஷ டாம்போது தத்வத்ரயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்) முமுகூ ருன்-மோக்ஷமிச்சையுடையவன், 'ஸம்ஸாரவிமோசநத்தில் இ யுடையவனென்றபடி. முமுகூவான—என்னையாலே, வ ரிவ்ருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள வ தோற்றுகிறது. இந்தவிச்சை பிறவாமைபிறே, அநாதிகாலப் ஸரித்தது. உஜ்ஜிஜீவயிஷுவான ஸர்வேஸ்வரனும் இந்த பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது.

ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்டடிக்கொள்ள விச்சிக்கக்கூடவ ஆத்ம, வுக்கு தந்விவ்ருத்தியில் இச்சைபிறக்கை தூர்ஸப பிறே. இப்போது,

யிருச்சுச்செய்தேயும், இவை பிரண்டானும் பூர்ணானுநிநுப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமானமென்றே! கார்யகரமாகவ சொல்லு கிறது.

ஆகையாலே, அபிமானியானவனுடைய ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தைக் கடாக்கித்தே, அபிமானாந்தர்ப்பூதமான விவந்துக்கும் ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்கைபாலே, “உக்ஷஜ்ஞாநாநொக்ஷஜ” (௧௩) என்கிற விது, அவ்விடத்திலும் ஸத்வராசமாசலிக்கும். தத்வஜ்ஞாந மென்னுதே, தத்வத்ரயஜ்ஞாநம் என்சையாலே தத்வங்களை அசிக மாகவும், ஸ்பூரமாகவும் கொள்ளுகிற பாஷ்ய குத்ருஷ்ட மதங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிஷிப்தங்கள்.

இவர் தாம் தத்வத்ரயம் - என்று நிர்ணயிக்கைக்கு ப்ரமாண மென்? என்னில்; நித்தீதோஷ ப்ரமாணமான வேதாந்தம், “வொகூலொமொம் ப்ரெரிதாராஹிதூ” (௧௬) என்று போக் த்ருஸப்தத்தாலும், போக்யஸப்தத்தாலும், ப்ராராயித்ருஸப்தத்தாலும், சித் அசித் ஈஸ்வர தத்வங்கள் முன்நையுநிதேசொல்லுகிறது. ஆகையாலே “வேதாந்தப்ரசிபாத்பம், தத்வத்யமுமே” என்று நிஸ்சயித்து, மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரயஜ்ஞாந முண்டாகவேணும் என்கிறார்.

ஆனால், “தலெவம்விதா நஜீததஹஹவிநாநஜீவாலா சுயநாயவிஜுதே” (௧௭) என்று வேதாந்தங்கள், பகவத்தத்வ ஜ்ஞாநமொன்றுமே மோக்ஷஸாதந மென்னுநிதா; தத்வாந்தரபரி ஜ்ஞாநத்தையும் இவர் மோக்ஷஸாதநமாக வருணிச்செய்வானென்! என்னில்; பகவத் தத்வத்தை யறியும்போது, ஸல சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும், இவற்றுக்கு காரணமாகவும், வ்யாபகமாகவும், தாரசமாகவும், நியாமகமாகவும், ஸேஷியாகவு மறியவேண்டிகையாலும், தத்வாந்தரங்களை யறியாதபோது இப்படி யறிய விர கில்லாமையாலும், தத்வத்ரயஜ்ஞாந முண்டாகவேணும் எனக்கு குறையில்லை. “வொகூலொமொம் ப்ரெரிதாராஹிதூ” (௧௬) “ப்யுபமாதாநம் ப்ரெரிதாராஹிதூ ஜஹ்ஷஜதவெநா ஜீததலெதி” (௧௭) என்கிற ஸ்ருதிக்கும் ஸ்ருத்ய மிதுவிதே. இவ்வன்னுதில், “தலெவம் விதாந” (௧௭) இத்யாதி ஸ்ருதி

(உ-) தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்வரனும்.

(ங்) சித்தேன்கிறது - ஆத்மாவை.

யோடு இதற்கு விரோதம்வரும். ஆகையால் இந்த ஸ்ருதிச்சாயை யாலே இவ்ருந் அருளிச்செய்தாராகையாலே, வேதாந்தவிரோத ப்ராஸங்கமொரில்லை.

உ. (அவதாரிகை) தத்வத்ரயந்தா னேதென்னு மாகாங்கக்ஷ யிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(வ்-ம்) (தத்வத்ரயமாவது சித்தமசித்தம் ஈஸ்வரனும்) என்று. சித்—ஆவது-சைதந்யாதாரமானவஸ்து. அசித்—ஆவது-சைதந்ய அநாதாரமானவஸ்து. ஈஸ்வரன் - ஆகிறான்-யோகவைஸேஷிகாதி தந்த்ரத்தினுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே யொரு புருஷவிஸேஷ மன்றிக்கே, வேதாந்திகள் சொல்லுகிற சித்சிந்தியந்தா. (சக்) “க்ஷரம்பூயாநஃஸித் தாக்ஷரம் துரஃ | க்ஷராநா நாவீஸதெ ஷேவவாக்” (உ) “பூயாநகௌத்ருஜோ வசிம-ஓ-ணஸி” என்னக்கடவதிறே.

ங். (அ-கை.) உத்தேஸகரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வாவவிஸேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் சித் தத்வத்தை உபபாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார்;

(வ்-ம்) சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்று. நடுவிற்பிறுவிதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும், முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிற விடத்தில், அசித்தஉபக்ரமமாக வரு ளிச்செய்தார்கள். இவர் சித் உபக்ரமமாக வருளிச்செய்தார். இதுக் குக்கருத்து-அசித் தத்வம் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்ய மாகையாலும், ஈஸ்வரன் உபாதேயதயாஜ்ஞாதவ்ய னாகையாலும், இப்படி இர ண்டிதத்வத்தைப் பிறிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வ ரூபந் தன்னை முதலிலே யறிந்துகொள்ளவேணுமிதே! என்று.

அவர்கள்தானப்படி யருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ஆத் மாவினுடைய ப்ரக்ருதே ப்ரதவஜ்ஞாநம் ப்ரக்ருதியை யறியாத போது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதிதத்வத்தையறிந்து, அநந் தாம் தத்வங்கொத்தனாய் ததந்தர்வர்த்தியான வாத்மாவை யறிந்து

அநந்தரம் ஆக்மாஷ்சுந்தர்யாமியாய் ஸரீரத்துக்கு ஆக்மாலைவப் போலே உபயத்துக்கு மபிமாநியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிகை புத்யாரோஹக்ரமமாகையாலே யருளிச் செய்தார்கள்.

அசிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (உக) “அந்நமயம்” தொடங்கி “ஆந்நமயன்” அளவும் ஆரோஹித்த ஸ்ருதிமர்யாதைக் குச்சேரூம்; சிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (கௌ) “ஹோத்ரா ஹொமொ ஷ்ரெரிதாராஸு” இத்தபாதிஸ்ருதிக்குச் சேரும்; ஆகையால், இரண்டிக்குமும் வேதாந்தவித்தம்; (உஉ) “விஷ்விஜீஸூர தத்வாவ” என்று ஆளவந்தாரும், (உங) “சுஸெஷ்விஷ்வி ஷ்ரெஷ்வி ஸெஷிணெ” என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்த வசநங்கள் உபயகோடியிலும் சேரும். எங்ஙனையென்னில்; சிதுபக்ரமமைய ஜைநக்குத்தானே. ஸ்வாஸமாயி நந்ததிதே. அசிதுபக்ரமயோஜ நையில் வந்தால் க்ரமவிவக்ஷயாவன்று, அவர்களப்படி யருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக வ்ருளிச்செய்கையாலே. ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹித மாதல், அல்பாச்த்ரமாதல் முற்படக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தைப்பற்றி அல்பாச்த்ரமான சிச்சப்தம் முன்னாக வ்ருளிச் செய்தார்களித்தனை. அப்யர்ஹிதனான ஈஸ்வரன்நனை முதலிலெ டாதே, சிச்சப்தத்தாலே சேதநனைச்சொல்லிற்று, (உச) “சுஸூராய் தராவ-ஹவ-ஸு” என்கிற வநுஸாஸநபலத்தாலே; இப்படி யிரண்டு க்ரமமும் வேதவைதிகபரிக்ருஹீதமாகையாலே, இரண்டும் முக்யமென்று கொள்ளக்குறையில்லை.

சிச்சப்தம், (உரு) “ஷ்ரெஷ்ரெஷ்வரஸுஸிஸிஸு ஸவ்வித்யதிவ ஷ்ரெஷ்வரஸு” என்று, ஜ்ஞாநவாசிஸப்தங்களோடே ஸஹபடிசு மாகையாலும், ஜ்ஞாநாஸ்ரயவஸ்துவில் இதுக்குப் ப்ரவித்திப்ராசர்ய மில்லாமையாலும், (கக) “ஹோத்ரா ஹொமொ ஷ்ரெரிதாராஸு” (உசு) “ய ஷ்ரெஷ்வரஸு ஷ்ரெஷ்வரஸு ஷ்ரெஷ்வரஸு ஷ்ரெஷ்வரஸு” (உஎ) “ஷ்ரெஷ்வரஸு ஷ்ரெஷ்வரஸு” (உஅ) “ஷ்ரெஷ்வரஸு ஷ்ரெஷ்வரஸு” என்று, இப்படி ஸ்ருதிஸம்ருதிகளிலே பலவிடங் களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மஸப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில்

(ச.) ஆத்மஸ்வரூபம்—“சென்றுசென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே, தேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராண புத்திவிஸக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிரவிகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஸேஷமாயிருக்கும்.

ப்ராஸித்திப்ராசார்ய முண்டாசையாலும், சித்தென்கிறது - ஆமாவையென்று, ஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ச. (அ-சை.) இனி, இந்த ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்

(வ்-ம்) (ஆத்மஸ்வரூபம் “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றுகொடங்கி). ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லவாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச்செய்த சந்தையை யெடுத்தது தத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில் தத்வநர்ஸினில் ப்ரதாநான ஆழ்வாருடையவசநமே தத்வநிர்ணயத்துக்கு முக்யப்ரமாணமென்று தோற்றுக்கைக்காக் ; (உக) “வியயஸு வெஹிகாஸதீய மஜீர உநொநுஸாரிணம்” என்றிறே ப்ரமாசார்யரு மருளிச்செய்தது. ஸ்வரூபமாவது-ஸ்வம்மானரூபம். அதாவது - அஸாதாரணாகரம். (௩௦) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது-போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற * அந்நமயப்ராணமய மகோமயங்களுக்கு அவ்வருகா யென்றபடி. ‘தேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராண புத்திவிஸக்ஷணமாய்’ என்கிற விடத்தில் புத்தி ஸப்தக்தால்-மஹாதருஹீதமான அந்தஃகரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கிங்கு விவக்ஷிதம் ஜ்ஞாநமாகவேணும்; தத்வஸோகரத்தில் தேஹாதிகலைலக்ஷணய மருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அப்படி யருளிச்செய்கையாலே. (௩௧) “ஹேஹநி யஜநம் ப்ராணயீஹொநு” என்றிறே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது. உத்தேஸம், லக்ஷணம், பரீக்ஷயென்று மூன்றுவகைப்பட்டிறே! தத்வநிர்ணயகரமயிருப்பது; அதில் “சித்தமசித்தூர்ஸ்வரணம்” என்று, தத்வநர்யத்தைபுழித்

(ரு) ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென் ?
என்னில்;

தேஸி க்தா, உக்தேஸகாமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸோத
நம் பண்ணுவதாக நினைத்தி, ப்ரதமத்திலே சிச்சப்தோத்திஷ்ட
னான வாத்மானுடைய ஸ்வரூபஸோதநம் பண்ணுவதாக உபக்ர
மித்தி, “கேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராண புத்திலக்ஷணமாய்” என்று
தொடங்கி “ஸோஷுமாயிருக்கும்” என்னுமனவாக ஸ்வரூபலக்ஷணத்
தை ப்ருளிச்செய்தார். அத்தைப்பரீக்ஷிக்கிறார்மேல்.

(ரு)(அ-கூ.)அகில் ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய
தேஹாதி விலக்ஷணயத்தை ஸோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களு
டைய ப்ரஸ்நத்தை அதுபாவிக்கிறார்;

(வ்-ம்.) (ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதிவிலக்ஷணமானபடியென்?
என்னில்) என்று. இது தன்னை தத்வஸோகரத்தில் இவர் தாமே
வ்ஸ்தரேண வ்ருளிச்செய்தார்.

தேஹம்-அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மக மென்னுமிடம் வித்தம்;
அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யமூண்டாகில், அநேக
சேதநோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம்
விவாதநியமமும், அவற்றில் மமதாபுத்தியும், மமதாவ்யவஹார
முங்கூடாது. [“ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில்; அது விச்
சிந்நமானால். அவயவாந்தரம் அதுபவித்ததை ஸ்மிரிக்ஃகூடாது.
பின்பு, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்களும், மமதாபுத்தி வ்யவஹாரங்க
ளும் தவிரவேணும்; ஸர்வ ஸரீரவ்யாபியான ஸுகதஃகாதுபவமுங்
கூடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று, ஸரீரம் அவயவி, அதிலே
சைதந்யமென்னவு மொண்ணாது: உபலம்பாதுபபத்திக ளில்லாமெ
யாலே. அவயவி ஸ்வீகாரம் அதுபந்ந மாயையாலே. கிஞ்ச,
(ருஉ) “வாதுஷெஹொஹ்நிஜ்ஞாநஃ, யுவஷெஹொஹ்
வஹொஹ்நாநஃ, லிஸரீரஸு” என்று, ஸரீராஹமர்த்தங்களில்
பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது;
(ருங) “லிஸரீரஸு” என்கிற விடத்திற்போலே, அமுக்யமென்ன
வோண்ணாது; முக்யே பாத மில்லாமையால். அன்றிக்கே, அஹம்

புத்திக்கு ஸரீரம் விஷயமென்றுகொண்டாலும், ஸ்ருதியாலும் ஸ்ருத்யர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரித்தனாய், தேஹாந்தரபரிஹயோக்யமான ஆத்மாவளித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்த்ரிய விஷயங்களையு மறிகையால். இப்படிக் கொள்ளாதபோது, “யாவொருவன் நானிவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன், அந்தகானே ஸ்பர்ஸிபா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமுங்கடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். ஸ்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிான் ஸப்தத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். இப்படி மற்றையிந்த்ரியங்களிலுங்கண்டு கொள்வது. அந்தக் கரணமும் ஆத்மா வாசமாட்டாது; கர்த்தாவின்னுடைய ஸ்மரணது கார்யங்களுக்குக் கரணமாகக் கல்பிகங்களாகையாலே. இது தானே ஸ்மரிக்கிற தென்னவொண்ணது; ஸ்மாணத்திக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமும் இது தானேயென்னவொண்ணது; விருத்தமாகையாலே. வேறையொன்று கரணமென்னில்; அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; அந்தக் கரணமாகில், ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். அந்தக் கரணம் அநபேக்ஷிதமாகில், இந்த்ரியார்த்தஸம்பந்தமுண்டானபோதெல்லாம் ஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணும்; ஆகையால், மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாசமாட்டாது. ப்ராணன்களும் ஆத்மாவாசமாட்டாது; ஸங்காதரூபங்களாகையாலே. தேஹம் ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன நூஷணங்கள் இங்கும் துல்பம். ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாசமாட்டாது; “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நபரித்தது” என்று க்ஷணிகமுமாய், ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே. ஸ்த்திரையிருப்பானே ராத்மா ஷண்டென்னிடம், “நேற்றுக்கண்டநானே இன்றுங் காணாநின்றேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞேயாலே வலித்தம்” என்று, இப்படி விஸ்தரணை வருளிச்செய்தாரிதே.

(சு) (அ-கை.) இப்படி தனித்தனியே யெடுத்துக் கழிக்குமளவில் க்ரந்தவிஸ்தர மாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தியோக்ய மாம்படி, தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்தயோபாதாநம் பண்ணி, அவற்றிற் காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான வைவக்ஷண்யத்தைச் சில யுக்தி விஸேஷங்களாலே ஸுஃரஹமாக வருளிச்செய்குநர்;

(“) தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டேதோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும், இவை யொருகால் தோற்றி யொருகால் தோற்றுமையாலும், ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருருகையாலும், ஆத்மா—இவற்றில் விலக்கிண னென்று கொள்ளவேண்டும்.

(வ் ம்.) (தேஹாதிகள்) என்று தொடங்கி. “தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று - ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும்” அதாவது-தேஹாதிகளானவை என்னுடையதேஹம், என்னுடைய விர்த்தியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடையப்ராணன், என்னுடைய புத்தி யென்று, மமதா புத்திக்கும், மமதாவ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு அஹமர்த்தபூதன வாத்மாவுக்கு அந்யமாய்த்தோற்றுகையாலும், அப்படியே “இது தேஹம், இது விர்த்தியம்” என்று இதம்புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யபிரிசுத்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆத்மா அஹமர்த்தபூதனய்க்கொண்டு தோற்றுகையாலு மென்றபடி.

“இவை ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாலும் ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும்” “இவை” என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹம் ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாவது-ஜாச்சரத்தஸையில் (நட்ச) “ஸூசுஸூசுஸூசு, க்யூஸூசுஸூசு” இத்யாதிகளாலே அஹம் புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க்கொண்டு ஆத்மத்தவேந தோற்றியிருந்ததே யாகிலும், ஸூஷூப்திகஸையில் அப்படி தோற்றுகிருக்கை.

ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாவது - “உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறங்கிருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பு முட்படவறிந்திலேன்” என்று, ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்த்தையிலும் தேஹாத்யனா யிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை.

அதவா, ஜம்மராணபாக்ஷத்தாலே தேஹம் ஒருகால்தோற்றி ஒருகால் தோற்றுவாயாலும், “நான் ஜம்மாந்தரத்தில் பண்ணின அகிணுடையபலமிது” என்ற லோகப்பவஹார்த்தாலே, ஆத்மா ஜம்மராணுகிரஹிதனாய்க்கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலு மென்னவாமாம்.

அப்படியே, சக்ஷுராதிருபேண தோற்றியிருக்கிற விந்தியங் கள், அந்த பதிராத்யவஸ்த்தைகளில் தோற்றுமையாலும்; ஸங் கல்பாதிஹேதுத்தவேத தோற்றியிருக்கிறமநஸ்ஸு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாய்க்கொண்டு ஒன்றுத் தோற்றுமையாலும்; உச் ச்வாஸநிஸ்வாஸாதிகாராலே தோற்றியிருக்கிறப்ராணங்கள், ஒரோ மோஹதஸஸகளிலே நெற்றியைக்கொற்றிப் பார்க்கவேண்டும்படி தோற்றுமையாலும்; விஷயகாஹணஸேஹையில் ப்ரகாஸிக்கிறஜ்ஞா நம் விஷயக்ரஹணபாவதஸஸயில் தோற்றுமையாலும்; இப்படி யன்றிக்கே, “நான் கண்ணும்செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பரிணாமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விஸதமாயிருக்கும், இப்போது தோன்றுத் தெரிகிறதில்லை; நானப்போது நிஷ்ப்ராணாயுக் கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராண னாவேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது, இப்போது நஸித்தது” என்று, இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோ தோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்,

இவை பலவாகையாலும் ஆத்மா ஒருவனாகையாலும்; மீண்டும் இவை யென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹத்துக்குப்பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காநாத்மக மாகையாலே; இந்தரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுஸ்ப்ரோக்யாதிவ்யக்தி பேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப்பன்மை - மகோபுத்தி சித்தாஹங்கார ரூபமானபேதத்தாலே.ப்ராணனுக்குப்பன்மை,ப்ராணபாநாதி பேதத்தாலே; புத்திக்குப்பன்மை — கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநாதிபேதத்தாலே. இப்படி தேஹாதிகளோரொன்றே பலவாகையாலும்; இங் கனன்றிக்கே, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரார்ஹண ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்றுகொள்ளவேணும். அதாவது-இப்படி தேஹாதிப்ரகாரத்தையும், ஆத்மானுடையப்ரகாரத்தையும் நிரூபித்தால், ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில்

(எ.) இந்தபுத்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணமாகக் கடவன்.

மேற்பட்டிருப்பாருருவனென்று அவஸ்யம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்பத.

எ. (அ-கை.) இப்படி யுத்தியாலே ஸாதிதமான வர்த்தத்தை ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருடிகரிக்கிறார்;

(வ்-ம்.) (இந்த புத்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணமாகக் கடவன்) என்று. கண்ணழிவுண்டே யாகிலும் என்னையாலே - ஸர்வதா இதுக்குக் கண்ணழிவுசொல்ல வொருவர்க்கும்போகாது; அத்தானுண்டாய்த்தானிலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸர்வஸாஸ்த்ராவிர்த்தமாயாலே, ஸாஸ்த்ரபலத்தானே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருத்து. (௩௫) “வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸாயம் வ^{ஹ்}ஷம்” (௩௬) “வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸ சூதூஹவத்” (௩௭) “ஹ-ஹாநிவ கவமெ-^{ஹ்}ண வவமெ-^{ஹ்}ண^{ஹ்}யாணிவ | டவமெ-^{ஹ்}ண தவமெ-^{ஹ்}ண ஜி^{ஹ்}நம^{ஹ்}நா^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}யா^{ஹ்} || சிந்^{ஹ்}வகாரெ^{ஹ்}னெவாகூ^{ஹ்}ம் வகாரெ^{ஹ்}ணகவஹ்^{ஹ்}கூ^{ஹ்}கீ^{ஹ்} | வகாரெ^{ஹ்}ண ஹகாரெ^{ஹ்}ண சி^{ஹ்}ஹா^{ஹ்}நு ப்ரகூ^{ஹ்}தி^{ஹ்}ர^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}தெ^{ஹ்} || சூதூ^{ஹ்}த^{ஹ்}ம் ஸி^{ஹ்}காரெ^{ஹ்}ண வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} ப்ரகூ^{ஹ்}தி^{ஹ்}த^{ஹ்}ம்” (௩௮) “ய^{ஹ்}வர^{ஹ்} ப்ரகூ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} ப்ரகூ^{ஹ்}த^{ஹ்}ம் வ^{ஹ்}ஷம் வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸக^{ஹ்} | ஸ^{ஹ்}வ^{ஹ்} வ^{ஹ்}வ^{ஹ்}த^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}த^{ஹ்}த^{ஹ்} ந^{ஹ்}ர^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}ய^{ஹ்}தெ^{ஹ்}” (௩௯) “சூதூ^{ஹ்}ஸ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}கார^{ஹ்} ஸா^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்} நி^{ஹ்}த^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்} ப்ரகூ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} வர^{ஹ்} | ப்ர^{ஹ்}பு^{ஹ்}ப^{ஹ்}வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}ந^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்} வ^{ஹ்}க^{ஹ்}ஸ^{ஹ்}ர^{ஹ்}வி^{ஹ்} ஜ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}த^{ஹ்}” (௪௦) “வி^{ஹ்}ண^{ஹ்} வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}த^{ஹ்}த^{ஹ்}வ^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} ஸ்ரி^{ஹ்}ர^{ஹ்}வ^{ஹ்}ண^{ஹ்}பி^{ஹ்} வ^{ஹ்}க^{ஹ்}ண^{ஹ்} | த^{ஹ்}த^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}தி^{ஹ்} க^{ஹ்}தெ^{ஹ்}த^{ஹ்}ம் ஸ^{ஹ்}ஜ^{ஹ்}நா^{ஹ்} ரா^{ஹ்}ஜ^{ஹ்}ந^{ஹ்} க^{ஹ்}ரோ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}” (௪௧) “கி^{ஹ்}க^{ஹ்}வ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} ஹ்^{ஹ்}ர^{ஹ்}கி^{ஹ்}ந^{ஹ்} ஸி^{ஹ்}ர^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}வ^{ஹ்}த^{ஹ்}யோ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்} | கி^{ஹ்}வ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}க^{ஹ்}வ^{ஹ்} வெ^{ஹ்}த^{ஹ்}வெ^{ஹ்}த^{ஹ்}க^{ஹ்} ஸ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}வ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} ஸ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}வ^{ஹ்}ய^{ஹ்} வெ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}த^{ஹ்}த^{ஹ்}வ^{ஹ்}வ^{ஹ்}தி^{ஹ்}க^{ஹ்} | கொ^{ஹ்}ஹ்^{ஹ்}தி^{ஹ்}வ^{ஹ்} நி^{ஹ்}வ^{ஹ்}ண^{ஹ்} ஹ்^{ஹ்}க^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஜ^{ஹ்}ய^{ஹ்} வாரி^{ஹ்}வ^{ஹ்}”

(அ.) அஜ்டமாகையாவது - ஜ்ஞாந்தையொழியவுந் தானே தோற்றுகை.

(க.) ஆந்தந்தூப மாகையாவது-ஸூகருபமா யிருக்கை.

(சக) “வஹ்நி-ஓதாபூகெஷெஷெ ஷெ ஹ்ரோஹதஜொஸ்யக்ஃ
 சுஹ்ரீஷெத ஷித்யூஷெஷெ சுஹ்ரீஷெ சுஹ்ரீஷெ ருதிஷெ
 சூகாஸவாயநிஜஹ வ்யயிஷெஷெ வ்யயிஷெ ! சூத்யூஷெ
 ஷெஹ்வம் சுஹ்ரோஷி சுஷெஷெ” என்று, இப்படி ஸ்ருதி
 ஸ்ம்ருத்யாநி ஸகல ஸாஸ்த்ராநிபந்தமான ஆந்மாவீனுடைய
 தேஹாநிவிலக்ஷணத்வம் தூபந்நவ மென்று நினைத்திறே! ஸாஸ்த்ர
 பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாநிவிலக்ஷணமாகக் கடவனென்று ஸூநி
 ஸ்சயமாக இவரருளிச்செய்தது.

அ. (வ்-ம்.) (அஜடம்) இத்யாநி. அஜடத்வமாவது - அநந்தா
 தீந்ராகாஸத்வம். ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்ப்ரகா
 ஸத்வ மாகையாவது-தீபம் தீபாந்தாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹார
 த்துக்கு ஹேதுவாகிற ஸோபாநி, ப்ரகாஸாந்தர நிபேக்ஷமாக ஸ்வ
 வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை.

அத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாந்தை யொழியவுந் தா
 னே தோற்றுகை) என்று. (சஉ) “ஹ்ருஷெஷெஷெ வ்யயிஷெ
 ஷெ” (சக) “சூத்யூஷெ வ்யயிஷெ ஸ்வயிஷெஷெஷெ”
 (சச) “விஜ்ஞாநயிஷெ” (உஅ) “சூத்யூஷெஷெ” (சரு) “த
 ஜ்ஞாநயிஷெ வ்யயிஷெ ஸ்வயிஷெஷெ” (சசு) “சூத்யூ
 ஸ்வயிஷெஷெ” என்னக்கடவதிறே.

க. (வ்-ம்.) (ஆந்தந்தூபம்) இத்யாநி. ஆந்தந்தூபத்வமாவது-ஸ்வ
 தவவேஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமேயதுகலமாயிருக்கை.
 (சஎ) “சூநூஷெஷெ ஸ்வயிஷெஷெ வ்யயிஷெஷெ” (சசு) “சூத்யூ
 ஷெஷெ” என்கிறபடியே, தனக்குத்தானே ஸூகருபமா யிருக்கை
 யென்றபடி.

(கக.) நித்யமாகையாவது - எப்போது முண்டாகை.

(கஉ) எப்போது முண்டாகில் ஜந்மமரணங்க ளுண்டாகிறபடி யென் ? என்னில்; ஜந்மமாவது - தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

(கக) (வ்-ம்) (நித்யம்) இத்யாதி. நித்யத்வமாவது-ஸர்வகால வர்த்தித்யம். அத்தஸ்ய யநஸிர் சொர்க்கிநர். (எப்போது முண்டாகை) என்று.

(கஉ) (அ-ஸா) எத்க்விதோதி பரங்கையை யறுவதித்துப் பரி ஹரிக்கிநர்; (எப்போது முண்டாகில்) என்று தொடங்கி.

(வ்-ம்) அதாவது-ஆத்மா ஸர்வகாலவர்த்தியா பிருத்தூமாகில், (ருஉ) “புஜாவதிக் புஜாசஸ்யஜக” (ருச) “ஸ்யுந-ஓஜாஸோ ரேஜாஸுவ-ஓப்யஜா” (ருரு) “யதொவா ஜபாபி ஊ-ஓதாபி ஜாயதெ” (ருசு) “ஓதெப்யஸ-ஓசா ஜம.கம் ப்ருஸாநகீ தொ யெந ஜீவாநுயுஸஸஜ-ஓப்யஜா” இத்யாதி ப்ருநகிவாக்யங்க ளால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜம் மரணங்க ளுண்டாகிற படியென்? என்னில்; அவற்றிற் சொல்லுகிற ஜந்மமாவது-தேஹஸம் பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோக மென்கை.

நித்யமாகில் ப்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணம் கூடா தென்னில்; ஏகத்வமாவது - நாமரூபவிபாகா பாவமாகையாலே, கூடும். ஸம்ஹாரதஸையில் ஆத்மா வில்லையாகில், ஈஸ்வரனுக்கு உபாதாமத்வங்கூடாது; அக்ருதாப்யாகமக்ருதவிபாணுபங்களுந் வரும். ஆகையால், ஆத்மநித்யத்வம் கொள்ளவேணும். (ருஎ) “ந ஜாயதெ த்ருயதெ வாவியஸிசு” (ருஅ) “ஜகூஜகூள வாவஜா வீஸநீஸன்” (ருக) “நிதெஜா நிதஜாநாடி” (கஉ) “ப்ருக்ஷ திம் பூராஹம்ஓவெவ விஷு-நாஜீ உவாவவி” (கக) “ந ஜாயதெ த்ருயதெவாகுஜாமி னாய-ஹகூவா ஹிதாவாந ஹ-ஓய: கஜோநிநு ஸாஸுதொயம் பூராணோநஹநு தெ ஹநுஜோநெஸரீரெ” என்று, ஆத்ம நித்யத்வப்பிரதிபூதி கைகளான ப்ருதிஸம்ருதிகள் அநேகமிதே.

(கஅ.) அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதினைக் கர்வறிக்கிற சகசுபராதினால்தோற்றிடுக்கை.

(கக.) அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்ற நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

(கஅ) (வ-ம்) (அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதினைக் கர்வறிக்கிற சகசுபராதினால்தோற்றிடுக்கை.) (எந்) “ஹே நாடி யொழாதி வட்டவட்டாதிவிவாது நிவொ” ஸுபோவெஸுஜ்யெஹ, வெதராயபா தா நவ்யஜ்யே க ய க்யுயஜ்யே” என்றிறே! பாவ்ய காரநாமநுளிச்செய்தது. அப்படியே மரிவரு மருளிச் செய்துகூர்.

இங்குன்னறிக்கே. நூறு பரமானந்தாலும் தோற்றிடுக்கையென்னில் துச்சதன்வம்வருநிறே. ஆகையால். மாநஸஜ்ஞாநகம்பமித்தனை யல்லது ஐந்திரிகஜ்ஞாந கம்பம் அன்றென்கை.

அவ்யக்தஸப்தார்த்தம். (நஉ) “சென்று சென்று பரம்பாமாய” என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபவைஷ்ணயத்தை யருளிச் செய்கிற ஆத்மவா நம், (நஉ) “ஞானங்கடங்கதே” என்று, ஐந்திரிகஜ்ஞாநாகோசரத்வத்தைகாசிறே! அருளிச்செய்தது.

(கக) (வ-ம்) (அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.) (எந்) “யதஸுஜ்யாதிவிலஜாதீயவ்யக்தவெவ வவ்யக்தவிலஜாதீயவெவ க த த லாவ யகூதயாநிஜ்யேகா சிவி நாம-ஹ” என்றிறே! இதுக்கும் பாவ்யகார மருளிச்செய்தது.

ஆகையாலே, இவரு மிப்படி யருளிச்செய்துகூர். அங்குன்னறிக்கே. அசிந்த்யவம்வருநிறே நூறுபாராலும் சிந்திக்கைக்குயோக்யமன்றிக்கே யிருக்கையென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபவிஷயமான பரவணமநாதிகவந்தும் வையர்த்தம் பரஸங்கீதம்நிறே. ஆகையால் அசித் ஸஜாதீய புத்த்யநர்ஹதே அசிந்த்ய ஸப்தார்த்த மாகக் கடவது.

ஆக. (எசு) “சுயஞ்ஞாய சிவிக்ஞாய” என்று, கீதோபநிஷதாசாரியன் அருளிச்செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மஸ்வரூப

- (உ௦.) நிரவயவமாயைவது - அவயவ ஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.
- (உ௧.) நிரவிகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப் பட்டிருக்கை.
- (உ௨.) இப்படி யிருக்கையாலே ஸஸ்தாம், அக்ரி, ஜலம்,வாதம், ஆதபந்தோட்கமான வற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், ஸோஷப்பித்தல்சேய்தைக்கு அயோக்யமா யிருக்கும்.

வைவஸ்ய பாகட நார்த்தமாக இவ்விடத்திலே யுநிஷ்செய்தா ராயிற்று.

(உ௦) (வ்-ம்) (நிரவயவமாயைவது-அவயவஸமுதாய மன் றிக்கே யிருக்கை); அதாவது - (எள) “ விஜ்ர.நய்யஃ ” என்றும், (சச) “விஜ்ர.நய்யநஃ” என்றும் சொல்லுகையே ஜ்ஞாநைகாகார மாகையாலே, அசித்வஸ்துக்ளைப்போலே அவயவஸங்காதாத்மக மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ௧) (வ்-ம்.) (நிரவிகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப்பட்டிருக்கை.) அதாவது - (சக) “சுபிதாசுபாரம் ஹரஃ” (எஅ) “சுபிதாசுபாரமொகாரஃ” என்று, அக்ஷரஸப்தவார்யமான வஸ்துவாகையாலே, க்ஷணக்ஷண ஸ்வபாவ மாகையாலே, க்ஷரஸப்தவார்யமான அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே, ஸதைருபமாபி நுக்கை.

ஆகையிலே (எசு) “சுவிசாரொபாபி” என்று, கீதோப நிஷ்தாசார்யன் அநிஷ்செய்தது,

(உ௨.) (அ-கை.) ஏவம்பாகார மாகையாலே, சேத்யாதி விஸ ஜாதியமா யிருக்குமென்கிறார் மேல்;

(வ்-ம் (இப்படி) என்று தொடங்கி, இப்படியென்று - அவ் யக்தாதிதிகள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிரவிகாரத்வ மாத் ரத்தையாதல். (ஸஸ்தாம்-அக்ரி) இத்யாதி, அதாவது-ஸஸ்த்ராகந் யாதிகள் சேதாதஹநாதிகளைப் பண்ணுப்போது தத்த்வஸ்துக்

(உரு.) ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்னார்கள்.

(உச.) அது ஸ்ருதிவிருத்தம்.

கனிலே வ்யாபித்துச் சொப்பவேணுகையாலும், ஆத்மா ஸர்வ அசித்தத்வ வ்யாபக னாகையாலே, அவற்றிற் காட்டில் அக்ய ந்தஸூக்யமப்யுத னாகையாலும்: வ்யாப்யமாய் ஸ்த்தூலமா யிருக்கிற விவை வ்யாபகமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மவஸ்துவை வ்யாபித்து விகரிப்பிக்கமாட்டாமையாலே. ஸஸ்த்ராச்சிஜலவாதாதாதிதகனா லேவரும் சேதந தஹந க்லேஸந சேராஷணங்களுக்கு அநர்ஹ மா யிருக்குமென்கை. (அஅ) “நெநநம் வநிந்நி ஸஜ்ஜாணி நெநநம் ஐஹதிவாவகஃ | நநெவநநம் நெஐயஹ்யாவொ நநஸாஷ்யதிகாரமஃ || சுநெஹ்யெயா ய ஜிஹ்யெயா ய ஜிஹ்யெயா > ஸொஷ்யவவய | நித்ய ஸவக்யதவஸாண வரவநொ யம் ஸநாதநந”என் னுநளிச் செய்காணிநே.

(உரு.) (அ-கை) இப்படி. நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்துவிற்கு பரிணமித்வங்கொள்ளுந் ஆர்ஹதாதம் அபுத்தமென்னுமிடத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்: (ஆர்ஹதர்) இத்தயாநிரால்.

(வ-ம்) ஆர்ஹதாதிகிறார் - ஹதர். அவர்கள் (எத, “வொஷெ நெவெஷந” இத்தயாநிப்பகரேண ஆபாதகுடம் தேஹத்திலுண் டான ஹகாத்யநாவம், ஆத்மாதேஹபரிமாண னல்லாதபோது கூடாது: ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மா நகுணமாகப் பரிந்ரஹித் தும் கஜ பிபிலிகாதி ஸாரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப்பரிணமித்து, தத்தகந்தேஹபரிமாணனாயிருக்குமென்றிதே! சொல்லுவது. அத்தைய நளிச்செய்தோர், (தேஹபரிமாணனென்னார்கள் என்ற).

(உச.) (அ-கை) அத்தைநிராதரிக்கிறார்; (அதுஸ்ருதிவிருத்தம்) என்று.

(வ-ம்) இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதையான ஸ்ருதி யேதென்னில்; (சக) “சுஜ்ஜ காக்ஷரம் ஹரஃ” என்று, ஆத் மாவின்னுடைய நிர்விகாரத்வ ப்ரதிபாதிதகையான ஸ்ருதியாகவேணும்; “தேஹபரிமாணன் என்கிறபக்தம், ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற

உரு. அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் துக்கு ஸைதில்யம் வரும்.

உசு. ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமாயிருக்கை.

ஸ்நுதியாலே பாதிதம்” என்று இவர்தாமே தத்வஸோகரத்திலே யருளிச்செய்கையாலே. (சுஎ) “வனஷொணாராதா” (சுஅ) “வாலாழ, ஸதலாமஸு” இப்பாதி ஸ்நுதிகளும், தேஹபரி, மாணபக்ஷத்திக்கு பாதிசைகளாகையாலே அவற்றையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

(உரு) ஏதத்விஷயமாக தூஷணந்தாமும் அருளிச்செய்கிறார்;

(அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸைதில்யம் வரும்) என்று. அதாவது-தேஹபரிமாணம் என்னும்பக்ஷத்தில், ஸம்வித்தயோகராய் ஸௌபரிபைப்போலே ஏக காலத்திலே யநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கு மவர்களுக்கு தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை யநேகமாக சிந்நமாக்கிக்கொண்டு அவ்வவதேஹங்களைப்பரிக்ரஹிக்கு வேண்டிய நுமென்கை. பரகாயாப்ரஸைஸ்முதேந அநேகஸரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்தூலமான ஸரீரத்தைவிட்டு ஸுக்ஷ்மமான ஸரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில், இதுங்கெல்லாமது அவசாயம் போராமையாலே ஸைதில்யம் வருமென்னவுமாம். (எசு) “வனீவஜா தூகா து^{யு}” என்கிற ஸுத்ரத்தில் சொல்லுறபடியே, அல்ப மஹத்தரிமாணங்களான கஜ பிபிலிகாசி ஸரீரங்களை, ஸ்வகர்மாதுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ ஸரீரத்தைவிட்டு பிபிலிகாஸரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் கஜஸரீர ஸமபரிமாணமாயிருக்கும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு பிபிலிகாஸரீரம் அவகாசம் போராமையாலே ஸைதில்யம் வருமென்று இங்கனே இவ்வாக்யத்துக்கு யோஜித்தாலோ வென்னில, “யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு” என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவகிதமன்று.

(உசு) (ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கு கிருப்பிடமாயிருக்கை.) ஜ்ஞாநாவது - ஸ்வஸத்தகமாத்ரத்

உஎ. ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

உஅ. நானறிவேன்று சொல்லவேணும், நானறியா நின்றேனென்னக்கூடாது.

தாலே ஸ்வாஸ்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பரவ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆஸ்ரயமாகையவது - தீபப்ரபை களிரண்டும் தேஜோதரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே தீபம்ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறப்போலே தானும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன்னையொழியப் ப்ருதக்ஸ்த்திப்புலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. (அய) “சுயெயாவெஷேஹ் ஜிவ்யாணீதி” (அக) “ஸ சூத்ரா பிநஸெவெதாநு காபிநு வஸுநு பிதெ” (அஉ) “நவஸுராபிதஹ் வஸுநி” (அங) “விஜ்ஞாதார பிநெகெந விஜாநீயாஹ்” (அச) “ஜாநாகெந வாயம் வஹ்ஷம்” (அரு) “வனஷஹிபூஷா ஸ்ராதா வ்யாதாரஸயிதா பிநா வொஹகநா விஜ்ஞாநாதா வஹ்ஷம்” (அசு) “வனவெவிவாஸு வரிபூஷஹ்” இத்யாதி ப்ருதி களாலே, ஆத்மாவின்னுடைய ஜ்ஞாநத்ருத்வம் வித்தம்.

(உஎ) ஏவம்பூதமான ஆத்மாவின்னுடைய ஜ்ஞாநத்ருத்வத்தை யிசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ர மென்று சொல்லுகிற பௌத்தாதி களுடைய மதத்தை நிராகரிக்கக்கூடாததத்தப்பகூத்தை யதுவதிக்கிறார்; (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்) என்று.

(உஅ) (அஎ) “சுஹ பிஹ் ஜாநாபி” என்கிற ப்ரத்யகூத் தாலே அதத்தை நிராகரிக்கிறார்; (நானறிவு)என்றுதொடங்கி.

அதாவது - ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநஸ்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவ் யுள்ளதாகில், “நானறிவு” என்று, தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகைபொழிய, “நான் இத்தையறியாநின்றேன்” என்று, தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடா தென்கை.

உக. ஜ்ஞாதாவேன்றபோதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ங்ட. கர்த்துத்வ போக்த்துத்வங்கள்ஜ்ஞாநாவஸ்த்தாவிபேஷங்க ளாகையாலே.

இவ்வர்த்தத்தை நாணறியாநின்றேன் என்கையாலே, விஷய க்ராஹியான தொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத்தான் ஆப்யாயமென்னுமிடந் தோற்றுகின்றதிறே; இப்படி, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷவித்த மாகையாலே அபாதிதமென்றுகருத்து.

(அஅ) “ஐடிஹிஹிவெஜீத்யா தவிதெஜா வி-ஹெஷெஸு- ராதி யஜிதவெஷெஸுவாஹுஜிவெஷெஸு” என்று, பட்டரும் இப்படியிறே! பௌத்தமத நிராகரணம் பண்ணுகிற விடத்தில் அருளிச்செய்தது.

(உக) ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்துத்வ போக்த்துத்வங்கள் மூன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க, ‘ஜ்ஞாநாப்யாயமாய்’ என்று ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை யிங்குச் சொல்லாதொழிவா னென்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(ஜ்ஞாதா வென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து) என்று.

(ங்ட.) இப்படி,ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தால் போராதென்று அதக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார்; (கர்த்துத்வ போக்த்துத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்த்தாவிபேஷங்க ளாகையாலே) என்று.

(அக) “ஹெயொவாவெயதா ஜ்ஞாந ரி-ஹி ஹி ஜ்ஞாதாகு ரிபாதிநி 1 தததத ஹாணொவாநாநவிசீஷ-பா கரூபகாஸ்யா” என்கிறபடியே, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோஹேயங்களை விடுகையாலும், உபாதேயங்களைப் பற்று கையாலும் உண்டான சிகீர்ஷை - கர்த்துத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிறே! சிகீர்ஷை யுள்ளது; அந்த சிகீர்ஷைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விபேஷமிதே; அத்தோடு கர்த்துத்வத்துக்கு

௩௧. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.

உண்டான ப்ரத்யாஸத்தியைக் கடாக்ஷித்து கர்த்ருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷ மென்று உபசரித்து அருளிச்செய்கிற ரல்வது, கர்த்ருத்வமாவது - க்ரியாஸ்ரயத்வ மாகையாலே, அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்று முக்யமாசுச்சொல்லப்போகாதிதே.

க்ரியையாவது - (௯௦) “ஜோநாதி, ஐஹி, ப்ரயததெ, கரொதி” என்று, ஜ்ஞாநசிகீர்ஷா ப்ரயத்நாநந்தரபாஷியான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலும், ததாஸ்ரயத்வம் கர்த்ருத்வ மாகையாலும், அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்றது உபசாரப்ரயோகம் என்றே கொள்ளவேணும்.

இனி, போக்த்ருத்வமாவது - போகாஸ்ரயத்வம். போகமாவது - ஸுகதுக்ஷுபமான வதுபவஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமிதே. ததாஸ்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஒளபசாரிகம்.

இப்படி, ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கு முண்டான ப்ரத்யாஸத்தியஸ்யத்தாலே ததைக்யசதநம் பண்ணலாம்படி யிருக்கையாலே, ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லிற்றயத்தென்னத் தட்டில்லையிதே.

(௩௧) இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிசமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை யில்லை யென்று, ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வத்தைக்கொள்ளுகிற ஸாங்க்பரை நிராகரிக்கிறார்; (சிலர்) என்று தொடங்கி.

சில ரென்று அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான அநாதரம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார்.

(குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.) குணங்களென்றும் ப்ரக்ருதியென்றும் பேதமில்லையிதே! இவர்களுக்கு; ஆகையாலே, ப்ரக்ருதிக்கே யென்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார்.

௩௩. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்று.

௩௪. குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.

சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது ஸாஸ்தரத்துக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். (௯௫) “ஸோஷ மஹ ப்ரயொகூரி” (௯௬) “கூரூ ஸாஷ ஈருவகவாக்” என்னக்கடவதிதே.

இனித்தான், (௯௭) “ஸூரகாரொயஜெத்” (௯௮) “ஸூரகூஷ்மொவாலித்” என்று, ஸ்வர்க்கமோக்ஷாத்மபல போக்தாவையிதே! கர்த்தாவாக ஸாஸ்தரம் நியோகிக்கிறதும்; ஆகையாலே, பலபோக்தாவே கர்த்தாவாகவும் வேணுமிதே. அசேதநத்துக்கு கர்த்துநத்வமாகில் சேதநனைக்குறித்து விதிக்கவுங்கூடாது. (௯௯) “ஸோஷாநாஸூஷு” என்னக்கடவதிதே. ஸாஸநமாவது ப்ரவர்த்தநம். ஸாஸ்தரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகத்வம் - போதஜநநத்வரத்தாலே. அசேதநமான ப்ரதாநத்துக்கு போதத்தை விளைக்கப் போகாதிதே; ஆகையால் ஸாஸ்தரம் அர்த்தவத்தாம்போது போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்தருத்வ மாகவேணும். இதெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிதே! அப்போ துவனுக்கு ஸாஸ்தரவஸ்யதையும், போக்தருத்வமும் கொலையு மென்று அருளிச்செய்தது.

(௩௩) ஆனால், கர்த்தருத்வமெல்லாம் இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாமோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்று) என்று.

ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளாவன - ஸ்த்யந்ரபாநாதி போகங்களை யுத்தேஸித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்கள். அவற்றில், கர்த்தருத்வம் ஒளபாதிமாயாகையாலே ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்றென்கை.

(௩௪) ஆனால், அதுதானிவனுக்குவந்தபடி யென்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்) என்று.

௩௫. கர்த்ருத்வந்தா ஸர்வராஜீநம்.

குணங்களாசிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள். அவற்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டான தென்றபடி, (௧௦௦) “புக்ருதெஃ க்ரி யஜாணாநி மஹெணௌ கராரணி ஸவ-ஸஃ | சுஹஜார விஹஜாநா கராரஹ பிதிநநுதெ” என்னக்கடவதிதே. இதெல்லாம், (௧௦௧) “கூத-பா ஸாஸு ராய-வக்வாகு” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபேண, பாவ்யகாரர்தாமே விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(௩௫) இப்படி ஸாங்க்யபக்ஷத்தை நிராகரித்து, ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸாதித்தார்-கீழ் ; இந்தகர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ வென்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் ; (கர்த்ருத்வந்தான் ஸர்வராஜீநம்) என்று.

அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாதிநமன்றிக்கே, ஸர்வராஜீநமாயிருக்கு மென்றபடி.

(௧௦௧) “வராதூதஹு -தெஃ” என்று, வேதாந்த ஸூத்ரத்தாலே, ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று வித்தமாகச்சொல்லப்பட்டதிதே. ஸாஸ்த்ரார்த்தவத்வத்துக்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்மதர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானேச்சரப்ரயத்நங்கள் பகவீதநீநங்களா யிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞானாதிகள் பகவ தநுமதியொழிய க்ரியாஜேது வாகமாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸர்வராஜீநம் என்கிறது. “இவனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்து ஸர்வரன் அநுமதி தாரமபண்ணுகையாலே, அந்தக்ரியாநிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகிறது” என்று, விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும் ; இப்படி, கர்த்ருத்வம் பரமாத்மா யத்தமானாலும் விதி நிஷேதவாக்யங்களுக்கும் வையர்த்தம் வாராது ; (௧௦௨) “கூதபுயதூ வெக்ஷஸு- விஹிதஸு திவிஸா-வெயஸூ-அஹி” என்று, பரிஹரிக்கப்படுகையாலே ; அதாவது - விஹிதப்ரதிவித்தங்களுக்கு வையர்த்தாதிகள் வாராமைக்காக, இச்சேதநன்பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்

ஆனால், (க௦ச) “வனஷஹெய வஸாய- க்ருக்ராயதி,
தம் யஜெஹொ வொகெஹ உத்ரிநீஷதி, வனஷவஸாவஸாய-
கர்க்காரயதி, தம் யஜெயொநிநீஷதி” என்று—உந்திரிநீஷஷயா
லும், அதோகிரிஷையாலும், ஸர்வேஸ்வரன்னுணே ஸாக்வஸாத்
கர்மங்களைப் பண்ணுகிறபாதிற்றுமென்றவிது சேரும்படியென்
எனில்: இது ஸர்வஸாதாரணமன்று. யாவனொருவன் பகவத்க்ஷி
யத்தில் அதிகமாத்தமான ஆறுகூல்பத்திலே வ்யவஸிகஞாபக்கொண்டு
ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்; அவனை யதுக்ரஹியாநின்றுகொண்டு பக
வான்னுணே ஸ்வப்பாப்த்புபாயங்களாய் அதிகல்யாணங்களானகர்
மங்களிலே ருசியை ஜரிப்பிக்கும்; யாவனொருவன் அதிகமாத்தப்ரா
துகூல்பத்திலே வ்யவஸிகஞாபக்கொண்டு ப்ரவர்த்தியாநிற்கும்;
அவனை ஸ்வப்பாப்தி விரோகிகளாய், அதோகதிஸாதகங்களான
கர்மங்களிலே ஸங்கடப்பிக்கும் என்று இந்த ம்ருதிவாக்யங்களுக்கு
அர்த்தமாகையாலே. இது தன்னை ஸர்வேஸ்வரன்னுணே யருளிச்
செய்தானிதே. (க௦ரு) “சுஹம்ஸவ-ஹு ஷஹவொ ரிதஸுவ-ஹ
ஷ வத-ஹெஹிதிக்ஷா ஹஜெஹொ ஸாயாஹாவஸுநிதா”
என்று தொடங்கி, (க௦சு) “தெஷாம் ஸததய-கூநாம் ஹ
தாம் ஸீகிவ-ஹெஹிதிக்ஷா ஹஜெஹொ ஸாயாஹாவஸுநிதா”
பயாணிதே! தெஷாஹெஸாந-ஹவாய-ஹிஹஜெஹொஹஜெஹொ,
நாஸயாஜிதாஹ ஹவஸொ ஜெஹநீஹெந ஹஸ்தா” என்
றும், (க௦ஏ) “சுஸத்யிஷ-திஷஹெ ஜஹாம-ஹநீஸாடி”
என்றுதொடங்கி (க௦அ) “போபாஹ வரஜெஹெஷ-ஹ அிஷ
ஹொஹிஷ-ஹயகா” என்னுமதளவாக அவர்களுடைய ப்ரார்தி
கூல்பாதிஸயத்தைச் சொல்லி, (க௦க) “தாநஹம் அிஷத-ஹு
ராஹ ஸம்ஸாரெஷ-ஹ நாராயாஹ | கூபிவாஜிஜஸு ரிஸ-ஹ
நாஸாநீஷெவயொகிஷ-ஹ” என்றும் அருளிச்செய்கையாலே.

ஆகையால், அருமங்கீரத்வமே ஸர்வஸாதாரணம்; பாயோஜ
கத்வம் விஸேஷவிஷயமென்று தொள்ளவேணும். (கரு. “சூர்த
புயதூரவெகதஸு” என்கிற, ஸூத்ரத்திலே இதெல்லாம்
பரீவ்யகாரர் தாமே அரூபிச்செய்தார்.

நக. ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாந
மென்று சொல்லுவானென்? என்னில்;

இவை யெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிதே! (கர்த்துத்
வந்தான் ஈஸ்வராதிதம்) என்று அநுதிச்செய்தது.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்று அது; ‘ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகை
யாவது-ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை’ என்று, ப்ரதமக்
திலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வத்தைச்சொல்லி, ஜ்ஞாந
மாத்ரமென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாந்ருத்வ கதநாகந்
தரம் கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லவேண்டுமெனாலே,
அவை யிரண்டும் ஜ்ஞாந்ருத்வபலத்தாலே தன்னடையே வருமெ
ன்னுபிடத்தை தர்ஸிப்பித்து, குணங்களுக்கே கர்த்த்ருத்வமுள்ளது;
ஆத்மாவுக் கில்லையென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவினு
டைய கர்த்த்ருத்வத்தைஸ்தாபித்து, அந்த கர்த்த்ருத்வத்தில் ஸ்வ
ரூபப்ரயுக்தமல்லாத வஸ்புத்தையும், அநுதானிவனுக்கு வருகைக்
கடியையுஞ்சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான கர்த்த்ருத்வந்
தான் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஈஸ்வராதிதமா யிருக்கு மென்று
நிதிமித்தாராய்த்து.

இதெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வகதந மடியாக
வந்திதே.

இப்படி, ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாயிருக்குமாகில், (கஉ௦) ‘யொ
விஜ்ஞாநெ திஷ்டந’ (எஎ) ‘விஜ்ஞாநஃ’ (கஉ௧) ‘விஜ்ஞா
நம் யஜ்ஞம் தநுநெ’ என்றும், (கஉ௨) ‘ஜ்ஞாந ஸுரூப
பித்யுந்நிபிதம் வாரோயுக்தம்’ (கஉ௩) ‘ஜ்ஞாநஸுரூப
பிவிதம் ஜமஷி தடிஸுபயம்’ விஜ்ஞாநம் வாரோயெடாஹி
நெப்திநொ தயுஷிபிதம்’ என்றும், ஸாஸ்த்ரங்களிலே
இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்? என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு ப்ர
ஸுநத்தை யறுவதிக்கிறார்;

(ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாநமென்று
சொல்லுவா நென்னென்னில்) என்று.

௩௭. ஜ்ஞாந்தையொழியுந் தன்னை யறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸார்ப்புருகுணமாய் நிருபகதர்மமாகையாலும் சொல்லிற்று.

௩௮. நியாம்யமாகையாவது - ஈஸ்வரபுத்தயதீநமாக வெல்லா வ்யாபாரங்களு முண்டாம்படி யிருக்கை.

இப்படி, ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுக்கைக் குழுவும் இன்னதென்கிறார்; (ஜ்ஞாந்தையொழியவும் தன்னை யறிகையாலும்) என்று தொடங்கி.

அதாவது - ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்ரயத்திக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸகமாயிருக்குமோபாதி, ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷமாகத் தனக்குத்தானே ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸார்ப்புருகுணமாகையாலும், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வீவந ஸ்வரூபநிருபக தர்மமாகையாலும் சொல்லிற்றென்கை.

இதுதான்-(௧௧௭) “தஜ்ஞாணஸாரகாதுதிபுஷெஸஸ்வா ஜ்ஞவஸி | யாவஷாதி ஹவிக்காஹநதொஷ ஸஹநாஸி” என்கிற ஸூத்ரத்வயத்தானும் சொல்லப்பட்டது. (௧௧௮) “ஜாநஸித்ரு வுஷெஸஸு, ஜாநஸுஷ யாந மண்ணாஸி, ஸாரூபாநுஷநிக்ஷந ஸாரூபநிரூபக மண்ணாஸி, சூத்ர ஸாரூபஸு ஜாநவத்ஸுஷ காஸகா வொவவஷுதெ” என்றிறே! தீபத்திலே பாஷ்பகாரும் அருளிச்செய்தது.

(நியாம்யமாகையாவது - ஈஸ்வரபுத்தயதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படி யிருக்கை.) அதாவது - (௧௧௯) “யசூத்ரநி திஷ்ணாதுநொஹரொயிராதுநவெஷ யஸுராதாஸாரீரயசூ தாநநிஹரொயிரயதிஸகசூதாஹாரூபீரூ கஃ” என்று இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அந்தராத்மதயாநின்று நியமிக்கை - ஈஸ்வரனுக்கு ஸார்வகாலீநமாகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்கு நியாம்ய மாகையாவது-ஸாரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் ஸாரீரியினுடைய புத்தயதீநமாக உண்டாமாபோலே, ஸாரீரபூதமான இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் ஸாரீரியான ப்ரமாத்மானினுடைய புத்தயதீநமாகவே யுண்டாம்படியிருக்கையென்பபடி.

௩௯. தார்யமாகையாவது-அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்
களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்ததை யில்லையாம்:படி
யிருக்கை.

இப்படி, தர்யநீரதயா தததீசு ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளு லும்
அசேதநமான ஸரீரம்போலே தானாக ஹோநுப் ப்ரவ்ருத்திபண்ணமா
ட்டாசுபடி யிருக்கையன் றிங்கே, ஜ்ஞாத்நதவ கர் த்நதவப் பொக் த்நு
த்வங்களை ஸ்வாபானிகத்மங்கனாக வுடையனாகையாலே ஜ்ஞாத
சிக்ஷைப் ப்ரவ்ருத்தியுக் க்ரவ்ருத்திக்ஷமனா யிருக்கையா லும், ஸகல
ப்ரவ்ருத்திகளிலும் இவனுடைய ப்ரகம ப்ரயத்நத்தையபேகித் துக்
கொண்டு ஸர்வரன் அநுமதிதாரம் பண்ணுகையாலும், விதிநிஷே
தஸாஸ்தா வையர்த்த்யமுமில்லை.

(௩௯) இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திமுதலமாக ஸர்வரன் பண்ணும்
நிகர்ஹாநுகர்ஹங்களுக்கும், சுததநுருணமான பலபாதாநத துக்கும்
விரோதமில்லையென்னுமிடம் கீழ்க்கொல்லப்பட்டது.

(தார்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்
களை யொழிந்தபோது தன்ஸத்தை யில்லையாம்:படி யிருக்கை.)
..அதாவது (௧௬) “வனஷுலெத-உ வி-உயாணம்” (௧௭) “வனத
தவ-உ வ-ஜாநெ வ-கிஷிக்” (௧௮) “வனவெலேவாஷிஹா
தநிஸுபாணிக-உதாநி லவ-உவனவா-தூப ஸுலேவி-உதா”
(௧௯) “வனதஸுபா சுக்ஷரஸு வ-ஸாலெநமாநிஸ-உபா
வ-உ-உலெவிஸு-தநகிஷ-உ” என்று, இத்யாதி-உ-நி-உ-உ-
..ஸுகுதபடியே, ஸர்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் பற்றி நிய
மேதகாரகனாகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தார்யமாகையாவது -
தனக்கு நியமேத தாரகமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்
கிற அவனுடைய சிவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இந்த ஸ்வரூபார்
பிதத்வத்துக்கும் ஸத்தாநுப்ரவ்ருத்திநுபமான ஸத்திக்கும்ஹேது
வாயிருந்துள்ள அவனுடைய நித்யேச்சாதார்ய ஸங்கல்பத்தையும்
ஒழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கையென்றபடி.

இப்படி, தார்யவஸ்துக்களை ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்க ளிரண்டா
லும் தரிக்குமென்னுமிடம் அநிபுக்ஷராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபா

திக்கப்பட்டது. எங்கனே யென்னில்; “சுஸ்வரன் தன் ஸ்வரூப நிரூபகத்வங்களுக்கும், நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான குணங்களாக்கும்போலே, ஸ்வரூபநிரூப ஸ்வரூப தர்மங்களுக்கும் அப்யவஹிதமாக ஸ்வரூபண ஆசாரமாபிநுக்கும். அபிவோ தர வ்யங்களை யாஸ்ரயித்திருக்கும் குணநிபந்தன ஆவ்வோத்ரவ்ய த்வாரா ஆசாரமாபிநுக்கும். ஜீவஞ்ஞானே தார்க்பாபிகுத ஸரீரங் கருங்கு ஜீவத்வாரா ஆசாரமாபிநுக்குமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜீவன் த்வாரமாகக்கொண்டு, ஸ்வரூபததானம் ஆசாரமா மென்று சில ஆசாரப்பர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படி, ஸர்வமும் ஆஸ்ரயத்தைப் பெற்ற ப்ருதந்வித்தவிசேஷணமாகக் கயாமல், இவற்றின் ஸத்தாதிசுவ ஆஸ்ரயஸத்தாதிசுவகள்; ஸர்வவஸ்துக்களினுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதிசையாகையாவது-அநித்தியங்கள் அநித்தியேச்சையாலே புத்தந்தகளாயும், நித்தியங்கள் நித்தியேச்சாவித்தங்களாயுமிருக்கை. இவ்வந்தத்ததை (கடக) “ஐதா தவனவ தவவிஸ்ரவடிய-ஸூத்ரா” என்கிற, ப்ரவேகத்தாலே அபிபுத்தர்விவதித்தார்’

“இத்தாலே, ஸர்வத்தினுடையவும் ஸத்தாதுவந்திருபையானஸ்திதிபும் சுஸ்வரேச்சாதீநையானபமயாலே ஸர்வமும் சுஸ்வரஸங்கல்பாஸ்ரீதமென்று சொல்லுகிறது. குருத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதந்வித ஸர்வாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது (உஉ) “அபிவஸ்திதி, கல்பநாசுர வஸ்திசொல-குபி-ஹொடியி-வாஸ-ஸ்திவஸு-வீரொ-ண வியூதாதி சிஹா-தந” என்கிறபடியே, ஓரோதேஸ-விசேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்தகையபற்றி. இப்படி. இச்சாதீஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளான ஸங்கல்பங்களுக்கு பரமாத்மஸ்வரூப மென்செய்கிறது? என்கிற; பரமாத்மநினுடைய விச்சை யிவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மனின் ஸ்வரூபாஸ்ரீதங்களாக வகுத்துவைக்கும். இப்படி, ஸர்வவஸ்துவும் சுஸ்வரஸ்வரூபாதீநமுமாய், சுஸ்வரேச்சாதீநமுமாபிருக்கும்; லோகத்திலும் ஸரீரம்-ஸரீரினிடைய ஸ்வரூபாஸ்யமுமாய், ஸங்கல்பாஸ்யமுமாய் பித்தக்காணத்தினேறும். இவ்விருந்தகாலமிருந்து, இவன் விட்ட போது ஒமிசையாலே ஸ்வரூபாஸ்ரீதம். இவ்வர்த்தம், ஸங்கல்பமில்லாத ஸுஷுப்தபாத்யவஸ்த்துக்களிலே தெளிவது. ஜாகராதிதையங்களில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்

சு0. சேஷமாயைவது - சந்தந குஸும தாம்பூலாதிகளைப் போலே, அவனுக்கிட்டவியோகாரஹமா யிருக்கை.

போது ஸங்கல்பார்த்த மென்னக்கடவது” என்று, இப்படி மஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

(சேஷமாயைவது-சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கு இஷ்ட விரியோகாரஹமா யிருக்கை.) அதாவது-சந்தந குஸுமாத்ர பதார்த்தங்கள் தனக்கென்னளிடுப்பதோ ராகாரமின் றிக்கே, பூசமவனுக்கும் குடுமவனுக்கும் உறுப்பாய், விரியோகங் கொள்ளுமவனுக்குத் தானும் விரியோகங்கொண்டு, தானாகத்த விஷயங்களுக்குங் கொடுக்கலாம்படி இஷ்டவிரியோகாரஹமா யிருக்கு மாபோலே சேதநஸத்துவாயிருக்க ஸ்வப்ரயோஜந கந்தமன்றிக்கே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவ லைலக்ஷணய மெல்லாவற்றாலும் சேஷிக்கு அதஸபகரமாய், விரியோகதஸையில் அவனுக்குத் தானும் விரியோகங்கொண்டு, (கஉ௩) “அடியார்க்கெண்ணையாப்படுத்தி மலன்” என்றபடியே, தானாகத்தவாகளுக்கும் உறுப்பாக்க லாம்படி. வேண்டின விரியோகத்துக்கு யோக்யமாயிருக்கையென் றபடி. சித்தர்வயத்துக்கு அசித்தர்வயங்களைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று- பாரதந்த்யாதிஸயம் சொல்லுசைக்காகவிறே. ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்தயம் இதுவாகையாலே யிறே! ப்ராய்விஷகர்ஷம் பண்ணுகிறதஸையிலே (கஉ௪) “தனக்கையாக வெணைக்கொள்ளு மீதே” என்று, ஆழ்வார் அருள்செய்தது (கஉ௫) “வாரம தாதி ஸயாயாநெஹு யொவாபெயாவெவ யாவா ஸும - இவாபெவஸெஷி வரஸெஷி” என்று, சேஷசேஷித்வலக்ஷணம் பாய்யகார ராலே யருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷணவாய்ந்தத்தையது ஸரித்துக்கொண்டு, (கஉ௬) “உஹ்யாயபெவாபெயம் யஸுராதீஸய விரியொ உஹ்யாநஹவெயெகெஹு ஐஷ்டாநஸெஷிஸெஷி ணா” என்று, சேஷசேஷித்வலக்ஷணத்தை அப்யுக்தரானவர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள். (கஉ௭) “யெஷு விநியொமாஹ-ஃ-ஸெஷிஸெஷிநக்யுதெ! ராஸுரெண ஜதவ-ஃ-யெஷு விநிய-ஃ-ஜுதெ” என்று சொல்லுசையாலே, சேஷத்தவமாவது- இஷ்டவிரி யோகாரஹத்வம் என்னுமிடப்ராஸ்தவிக்ந்தம்.

சக. இதுதான் க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே, ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக் கயோக்யமாயிருக்கை.

இப்படி, ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான ஸேஷத்வந்தான், (சஉஅ) “யஸ்யூரஸிந கஜீஹரெயி” (சஉக) “வரவா நஸிகாக்ஷு^ஸத க்ஷயிவஷ-ஸத^ஸஸி^ஸதெ” (கந௦) “ஊஸஹி^ஸதா ஸ^ஸதஸ^ஸவெ-ஹி^ஸஹி^ஸதாநி வரவா^ஸத^ஸநி^ஸ நா^ஸந்யூ^ஸய^ஸ இக்ஷண^ஸதெஷா^ஸம் வ^ஸநெ^ஸரோ^ஸக்ஷ^ஸ த^ஸயெ^ஸவ^ஸ” (கநக) “ஸோஜீ^ஸவநெ^ஸஹாய^ஸதெ^ஸ ஸஸ^ஸதா^ஸயா^ஸம் ஸு^ஸஹாய^ஸதி^ஸ ! சூ^ஸத^ஸஹா^ஸஸ^ஸம் ஹ^ஸரெ^ஸஸா^ஸரீ^ஸம் ஸ^ஸஹா^ஸவ^ஸஸு^ஸ ஸ^ஸஹ^ஸஸா^ஸ” என்று, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே சொல்லப்படாநின்றதிதே.

(சச) ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும் ஸேஷமாய், ஸ்வஸரீரமும் ஸேஷமா யிருக்கச்செய்தே, க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள் - ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு அர்ஹமாய், ஸரீரம் - அவற்றுக்கு அநர்ஹமாயிருக்கக்காண்கையாலே, இவ்வாத்மவஸ்துஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாமிடத்தி லிருக்கும்படி யெங்கனே? என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான்) என்றுதொடங்கி.

இதுதானென்றது - இப்படி ஈஸ்வரஸேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்துதான் நென்றபடி.

(க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே- தந தாந்யாராம தாஸ தாவீவர்ச்சகங்களைச் சொல்லுகிறது.

(ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே) என்கிறவிடத்தில், ப்ருதக்ஷித்தியாவது- ஸஹோபலம்பரியம மின்றிக்கே, ஸேஷியானவனை யொழியவும் தான்வித்திக்கை.

ஆதிஸப்தத்தாலே - அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; க்ருஹக்ஷேத்ர தாஸதாவீரப்ப்ருதிகள்- பித்ரு புத்ர ஜ்யேஷ்டட் கரிஷ்ட்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண ஸேஷமாயிருக்கும்; புத்ரனும்

சஉ, ஆத்மஸ்வரூபந்தான், பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்று
படிப் பட்டிருக்கும். -

மாதா பித்ரு பித்ருவ்யா திகளுக்கு ஸாதாரணஸேஷமாயி ருக்கும்;
களத்ரமும் (கருஉ) “ஸொசுரீப்யொ விவிஷெ மஸுவெ-
விவிஷெ துரா, துதீயொ திஷெ வகிஷெ ஸுரீயஸேஷெ ருஷெ ஜா”
என்று - பாணிக்ரஹண நந்தம் ஸோமாதிகளுக்கு ஸேஷமாகச்
சொல்லுசையாலே, அநேகஸா நாரணமா யிருக்கும்; இப்படி யன்
றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கையாவது.
அப்ருதக்ஷித்தமாய், அநந்யஸாதாரணமான ஸரீரம்போலே, ப்ரு
தக்ஷித்தயாதிகளானவற்றுக்குத் தான் அந்ஹமாயிருக்கை.

“ப்ருதக்ஷித்தயாதிகளுக்கு” என்று பாடமாகில், ஆதீஸப்த
த்தாலே ப்ருதகுபலபத்தியைச் சொல்லுகிறது. அப்போதைக்கு,
இதுதான் க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர பித்ர களத்ராதிகளைப்போலே, பிரி
ந்துநிற்கைக்கும், பிரிந்துகொற்றுகைக்கும் அந்ஹமாயிருக்கை
யன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே தனபாந்ஹமாயி ருக்குமென்று பொரு
ளாகக்கூடவது. (கருங) “சுயபெயா துஸரீரலாவஃ வ்யயகிஷுந
ஹாயா ராயெயலாவஃ, நியஹு நியாஜீலாவஃ, செஷசெஷி
லாவஸு” என்றும், (கருச) “யஸுஷெதநஸு யஜ வுஸவ-
தூநாலாயெ-நியஹு-ம் யாரயி த-ம்வஸக்யம் கஸுஷெதெ
கஸுர-சுஷெ-த-தஸுஸரீரஸு” என்றும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்
திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், ஆத்மஸரீரபாவலக்ஷணமாக பாஷ்யகாரர்
அருளிச்செய்த நியந்த்ருநியாம்யபாவம், ஆதாராதேயபாவம்,
ஸேஷஸேஷிபாவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகை
யாலே, (கருரு) “யஸுஷா-தூ ஸரீரம் யஸுஷகூரம் ஸரீரஸு”
என்று, இத்யாதி ஸ்ருதிவிக்கமான ஆத்மவினுடைய பாமாத்ம
ஸரீரத்வம் அர்த்தாத உக்தமாயிற்று.

ஆக, விழே ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸோதநம்பண்ணப்
பட்டது.

(சஉ) இனி, ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்யசுத்ஸம்
பந்த தக்ஷியோக ததந்வயங்களாலே பத்தமுக்த நித்யரூபேண த்ரி
ப்காரமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்;

சக. பத்தரென்கிறது-ஸம்ஸாரிகளை.

சச. முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை.

(சக) (ஆக்ம்ஸ்வரூபந்தான் பத்தமுக்தநித்யரூபேண முன்று படிப்பட்டிருக்கும்) என்று.

இதில், பத்தரென்கிறதாரை! என்னுமாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்: (பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை) என்று.

அவர்களாகிறார் - திலதைலவத், தாருவற்றிவத், தூர்விவேசருணதரயாத்மகாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வரூபராய், அநாத் யவித்யா ஸஞ்சிதாநந்த புண்யபாபரூப கர்மவேஷ்டிதராய், தத்தத் கர்மாதுகுண விவித விசித்ர கேவாதிருபதேஹவிஸேஷ ப்ரவிஷ்டராய், அவ்வோ தேஹங்கனிலே அஹம்புத்தியையும் தேஹாநுபந்திகனிலே மமதாபுத்தியையும் பண்ணி தூர்வாஸநாருசி விவஸராய், ஸ்வஸ்வகர்மாதுகுணஸுகதுக்கபரம்பரைகளை யநுபவிக்குமவர்கள்.

(சச) இனி, முக்தரென்கிறதாரை யென்னுமாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை) என்று; அவர்களாகிறார்—அநாதிகர்ம ப்ரவாஹ ப்ரயுக்தமான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் நடவாநிற்கச்செய்தே, மோக்ஷருசிக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்ம விஸேஷம், அநுபவத்தாலே யாதல், ஸாமான்யேநவதுஷ்டிக்கும் ப்ராயஸ்சித்த கர்மங்களாலே யாதல், அநபிஸம்ஹிதபலமாய் அத்யுத்தகடமான ப்ராமாதிக புண்யங்களாலேயாதல்கூயித்து, அதடியாக ஜாயமாநதசையில் பகவத்கடாகூத்தா லுண்டான ஸத்த்வோத்ரேகத்தாலே மோக்ஷருசிபிறந்து, ஸத்தருஸமாஸ்ரயண ஸம்ப்ராப்த வேதாந்தவேத்ய பரப்ரஹ்மஜ்ஞாநராய், தத்ப்ராப்திருபமோக்ஷ வித்தயர்த்தமாக, ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசிதமான கர்மங்களை பலஸங்க கர்த்ருதவத்யாக பூர்வகமாக வறுஷ்டித்து (கநக) “யடுரிண வாவரிவநுஷதி” என்றும் (கநௌ) “கஷாயெ கூரிஹி வடுகூததொஜாநம் ஓவதடுதெ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ஸத்கர்மாதுஷ்ட்டாநந்தாலேஜ்ஞானேத்பத்தி விரோதி ப்ராசீநகர்மம் கூயித்தவாறே அந்தஃகரணம்

சுரு. நித்யரென்கிறது-ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத ஸேஷஸேஷாஸாநாதிகளை.

நிர்மலமாய், பசுவதேகாவலம்பியான ஸம்யக்ஞாநமுதித்து, அநந்தரம், (சுரு.அ) “ஜநாஜந ஸஹஸுஷு - சுவொஜாந வஸி யிஹி” நராணாம் க்ஷணவாவாநாம் சுபெஷஹிப் ப்ராஜாயதெ” என்கிறபடியே, இப்படி பஹுதர ஜந்மஸாத்யமான கர்ம ஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸம்ருதிலஸந்தாந ரூப பக்திமூலமாகவரும் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், அன்றிக்கே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகலௌஹார்த்தவிஸேஷத்தாலே யாத்ருச்சி காதிரிஸுக்ருத பரம்பரைகளைக் கல்பித்து, அதடியாக விஸேஷசுடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் அத்வேஷத்தைஜநிப்பித்து, ஆபிமுக யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை விளைத்து, அவ்வழி யாலே ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்திலேமுட்டி, ததுபதேஸமுசேந தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல், தன்னுடைய விஸேஷசுடாக்ஷந் தன்னாலே தத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்தல்செய்து, மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகமாகத் தன்திருவடிகளே உபாயமென்று நிற்கும்படிபண்ணும் பகவதாக்ஷமிசுக்ருபையாலே உபாயாந்தரவிஷயத்தில் பிறந்த துஷ் கரத்வாதி புத்திமூலமாக வரும் ப்ரபதநமூலமான பகவத்ப்ரஸாதத் தாலேயாதல், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் கழிந்து ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூபராய் பகவததுபவ கைங்கர்யைக போகரானவர்கள்.

அவிஸேஷேண, “ முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்ற வர்கள்” என்கையாலே பகவததுபவத்தில் ருசியின்றிக்கே, தத் ஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தேஸவிஸேஷத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவம்பண்ணி யிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(சுரு) இனி, நித்யரென்கிற தாராயென்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்தோர்;

(நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத ஸேஷஸேஷாஸாநாதிகளை) என்று. ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத வென்கையாலே - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது; நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரரிதே! அவர்கள்; இவர்கள் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிதே! (சுரு.க) “சஹபூத

ஸஹஜஹஸ்யா ஸ்ரூயஸ்ய ஸ்வபாஹா” என்றாரிதே! பட்டர்; (கசுய) “நிகெத்யாநித்யாநாடி” என்றும், (ருஅ) “ஜாஜ்ஜளபா வஜாவீஸநீஸள” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க; (கசுக) “சுஸஹவ” என்பது, (கசுக) “ஸஹ ரெநடி” என்பதாகிறது பகவத்விஷயஜ்ஞாந ராவித்ய ஸாவித்யங் களாலேயிதே; ஆகையால் இவர்களை நித்யரென்கிறதும், பகவத் ஜ்ஞாநத்துக் கொருநாளும் ஸங்கோச மில்லாமையாலே பென்று கொள்ளவேணும். இந்த வைபவத்தைப்பற்றவிதே! (கசுஉ) “யத்ரு வகுரெஸ்யாயுரா ஸ்ணிகெவா” என்றும், (கசுந) “யத்ருஃஷ யஃபு யஜிஜாபெவாநாராணா” என்றும் ஸ்ருதி இவர்களை ஸ்லா கிக்கிறது. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை, (கசுச) “ஸுஹ ஞாநாவுதி” இத்யாதியாலே, ப்ரீகத்யத்திலே பரக்கவரு ளிச்செய்தார்.

ஆகையாலே, “ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத” என்றபோதே, இவர்களுடைய வைபவமெல்லாம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அஸேஷ ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அந்விதனாய், கைங்கர்யபரர்க் கெல்லாம் படிமாவாயிருக்கையாலே, திருவநந்தாழ்வானே ஸேஷ னென்கிறது. (கசுரு) “நிவாஸ ஸய்யாஸந வாடி-காஸ-கொவயாந வஷ-பாதவவாரணாஹி: | ஸரீரஹெஹெஷ ஸ்வ ஸெஷ-தாந மஹெத்ய-ப்யோஹி-தம் ஸெஷஹ தீரிகெஜஹெ” என்றிதே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது.

மற்றுள்ள ததீயரைப்போலே அநியமமாயிராதே, ஸர்வேஸ்வ ரன் அமுதுசெய்த ஸேஷமொழிய வழதுசெய்யாத நியமத்தைப் பற்ற, ஸேஷாஸநரென்று-ஸேநமுதவியாரை நிருபிக்கிறது. (கசுசு) “ஹீயஹ-தொஜ்ஜி-தஸெஷஹொஜ்ஜி-நா” என்றாரிதே! ஆளவந் தாரும்; (கசுஎ) “வநாஹி-நாயஸ்ய ஸ-ஸ-நாஸ்ய-ஹெவ-ஹ-ஹ-பரிஷாஸ்ய ஹெஸ-ந-ஸ-ஹி-தி” என்று, ஆழ்வானு மரு ளிச்செய்தார்.

ஆகியதத்தாலே - (கசுஅ) “ஸெஷஸெஷாஸந மர-ஹ-பு-ஹ-நா-நாவியாநஹ வரிஜந வரிவாரிகா வரிவரித

சக. ஜலத்துக்கு அக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்த்தாலீ ஸம்ஸர்க்கத்தாலே
ஒளஷ்ணய ஸப்தாதிக ஞுண்டாகிருப்போலே, ஆத்மா
வுக்கும் அசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம் வாஸநா
ருசிக ஞுண்டாகிறன.

“பிரணய-மஹ” என்கிறபடியே, பகவத் கைங்கர்யைக போகராயி
ருந்துள்ள வைநதேயப்ரமுகரான நித்யவ்ந்திரை யெல்லாம் சொல்
லுகிறது.

(சக) பூர்வோக்தமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யுடைய
ஆத்மாவுக்கு அவித்யாதி தோஷஸம்பந்தம் வந்தபடியென்? என்
கிற சங்கையிலே, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக தத்ஹேதுவையருளிச்செய்
கிறார்; ஜலத்துக்கு என்று தொடங்கி.

அதாவது ஸ்வபாவதவ வ நிர்விகாரமாய் சீதளமாயிருக்கிற
ஜலத்துக்கு, அகநியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டையான ஸத்தாலியோட்
டை ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஒளஷ்ணய ஸப்தோத்திரேக ரூபங்களான
விகாரங்க ஞுண்டாகிருப்போலே, ஸ்வதஜ்ஞாநாந்தாமல ஸ்வரூப
ஞான ஆத்மாவுக்கும் குணத்யாயஸ்ரயாசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவி
த்யாகர்ம் வாஸநாருசிக ஞுண்டாகிறனவென்கை.

இவருடைய திருத்தம்பியாரும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே
(சக) “கேவிஷ்டாகாரண சிநாஷுவிதரிஸ்ய” என்று அருளிச்
செய்தாரிறே,

இப்படி, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே (௨௮) “கிவ-பாண சிவ
வனவாய சிவதாஜஞாநசியொரிமஃ । டி-ஹிவாஜஞாநசியொரி-பா
புக்ருதெ ஹ்ருதயாத்மஃ । ஜலஸ்யுயாமிஸம்ஸ்யஷ்ட ஸூராயீ
ஸஜா-த்யாவிஹிஸஸ்யொருகாஹிகாநுயி-பாநு தக்ஷரொதி
யயாசி-மெ ! தயாத்மா ப்ருக்தள ஸஜாஹிமொநாஹி டி-
விதஃ । ஹ்ருதெ ப்ருக்தகாநுயி-பா நநுஹ்ருதெஹ்ருதவிஸொ
வ்யயஸி” என்று சொல்லப்பட்டது.

அவித்யையாவது-அஜ்ஞாநம். அதுதான்-ஜ்ஞாநாததய, அந்
யதாஜ்ஞாந விபரிதஜ்ஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருக்கும்.

ச.எ. அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

கர்மமாவது-கரணத்ரயக்ருதமாய், புண்யபாபாத்மகமான க்ரி யாவிஸேஷம். அதில், புண்யம் ஜீவிசாமுஷ்மிக நானாவித போக ஸாதநதயா பஹுவிதமாயிருக்கும்; பாபமும்-அக்ருத்யகரண க்ரு த்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாபசார ரூபேண அநந்தமாயிருக்கும்.

வாஸீனயாவது - முன்புசெய்துபோந்தவற்றிலே மீளவும் முளுகைக்குறுப்பான ஸம்ஸாரம். இதுதான், ஹேதுபேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும்.

ருசியாவது - ரஸாந்தரத்தாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி யொ ன்றிலேசெல்லுகிற விருப்பம். இதுவும், விஷயபேதத்தாலே பஹு விதமாயிருக்கும்.

அவித்யாகர்மவாஸநாருசிக ஞண்டாயிற்றின வென்னாதே, உண்டாகிறன வென்கையாலே - இவற்றினுடைய ப்ரவாஹருபத் வம் சொல்லப்பட்டது,

ச.எ. இப்படி, ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யாதிகள் தானே எவ்வவஸ்த்தையிலே கழிவது? என்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கறார்;

(அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்) என்று. அதாவது-காரணநிவ்ருத்யா கார்யநிவ்ருத்தியாகையாலே, அசித்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வந்த விவையும், தத்ஸம்பந்தம் கழிந்த வாறே கழியுமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்க ளென்றபடி.

“என்பர்கள்” என்ற வித்தை பரமதமாக்கி, * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களுக்கு பகவத்ப்ரஸாதவிஸேஷத்தாலே, அசித் துகழியும்முன்னே அவித்யாதிகள் கழியக்காண்கையாலே அந்த நியமமில்லையென்று இவர்க்குக்கருத்து என்று சொல்லுவாரு முண்டு. அது முக்யமன்று; அவர்கள் திருமேனியோடே யிருக்கச் செய்தே, பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்ததேயாகிலும் (சுரு.) “வினைப்பட லம் விள்ளவிழித்துன்னை மெய்யுற்றா லுள்ளவுலகளவும் யானு முளனாவனென்கொலோ” என்கையாலே; (சுரு.) “ஹேவ-ஹே

ருக. அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்.

ருஉ. ஸௌபரிஸரீரத்திலு மதுகாணவேணும்.

ருங். ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும்,
ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும்
கூடாது

ஸுகோத்தானா யிருக்கிறகாலத்திலே வேறையொருவன் (கசு0)
“சுஹம்ஷு-ஸீ” என்று, துகோத்தானாயிருக்கிற வந்த ஸுகதுக்
கவ்யவஸ்த்தை கூடாகென்னை; ஸுகதுக்கங்களிரண்டும ஏகாப்ராய
கதமாகில் உபயப்ரதிஸந்தாநமும் ஒருவனுக்கே யுண்டாகவேணு
மிறே; ஆகையால், ஸுகதுக்கங்கள் நியதங்களாகையாலே, ஆகம்
பேதமுண்டாகவேணுமென்று கருத்து.

ருக. அந்த ஸுகதுக் கவ்யவஸ்த்தைக்கு ஹேது, தேஹபேத
மென்கிறவர்களுக்கித்யை யறுவதுககிறார்;

(அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்) என்று.

ருஉ அதுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிறார்;

(ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று. அதா
வது-தேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக
தேஹபரிக்ரஹம்பண்ணின ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அந்த நியமம்
காணவேணுமென்கை.

தேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில், ஜந்
மாந்தராநுபவத்தை. இஐஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்க வேண்டாவோ!
என்னில்; ஸ்மரியாதொழிகிறது ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய அநுத்பவ
த்தாலேயாதல், நாஸத்தாலேயாதல் ஸரீரந்தரத்தில் ஸுகதுக்
ஸ்ம்ருத்யாதிகளின்றிககே பொழிகிறது இரண்டத்தொன்றாலே
யென்னில், ஒருஸரீரத்தன்னிலும் ஸ்ம்ருதிகூடாதொழியவேணும்.
ஆகையால், ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேது-தேஹபேத மென்ன
வொண்ணது.

ருங். அப்படி, ஸுகதுக் கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியே யன்று.
ஏகாத்மா வென்னும்பகூத்தில் பத்த முக்த கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும்
பரிஷ்யாசார்ய கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும் உண்டென்கிறார் மேலீ;

ருசு. விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.

ருரு. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

(ஒருவன்ஸம்ஸரிக்கையும)என்றதொடங்கி. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில், (கசுசு) “சுதெந்கஜந ஸாஹஸ்ரீ ஸம்ஸாரவடிவீ வ்ருஜநு । ரொஹஸுரிம் ப்ரயாதொவென வாஸநாரொண-கூ-ண்தி: ” என்கிறபடியே ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், (கசுஉ) “ஸு-தொரி-தொ வாரிடி-வொரி-கூ” என்கிறபடியே ஒருவன் முத்தனாகையும், (கசுந) “தஜிஜ்ஞாநாய-ஓ ஸமா-ர-ரெவாஹி மவெசு, ஸஜிதாணிஸ்யோதி யம் ஸ ஹநிஷ்ட, தவெஸஸவி தாந-வஸஹாய ஸஜிதாநி-தாயஸரிதிதாய யெநா, க்ஷரம் வ-ரா-ஷ-வெடி ஸத்யம் ப்ரவாஹதாம் தகுவதொ ஸ ஹவிஷ்ட” என்கிறபடியே, ஒருவன் ஸிஷ்யனாய்வந்து உபஸத்திபண்ண ஒருவன் ஆசார்யனாயிருந்து அவனுக்குஉபதேஸிக்குகையுங் கூடாதென்கை.

(ருசு) இன்னமுமோரநுபபத்தி சொல்லுகிறார்; (விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது) என்று. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யகாதி ரூபேண, சில ஸ-கோத்தரமாகவும், சில து-கோத்தரமாகவும், சில ஸுகது-கமிஸ்ரமாகவும், இப்படி லோகத்திலு் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடாதென்கை. ஜீவபேதமும், கர்மதாபதம்யமுமிதே! விஷமஸ்ருஷ்டிக்குறேது.

(ருரு) இப்படி, யுக்தியாலே அநேகவிரோதங்களை தர்ஸிப்பித்தார் கீழ்; இவ்வளவேயன்று, இப்பகூத்துக்குஸ்ருதிவிரோதமு முண்டென்கிறார்; (ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்) என்று. அதாவது-ஏகாத்மா வென்கிறபகூம், (கசுரு) “நிதெஜாகிதாநாம் வெதந ஸுதநாநா ரெக்ஷாஸ ஹ-ஓநா-யொ விடியாதிகாரிநு” என்று, ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கும் சேராதென்றபடி. இந்த ஸ்ருதி ஆத்ம

ருசு. ஸ்ருதி, ஓளபாதிபேதத்தைச் சொல்லுகிற தேன்ன
வொண்ணுது.

ருள. மோக்ஷதசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

ருஅ. அப்போது தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத
மும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸம
மாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணுதபடி
யிருந்ததேயாகிலும்.

பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னிட; (கசு) “வொக்ஷாஹொமஸு”
என்றும், (சஅ) “புய்யமாசுநஸு” என்றும், (ருஅ) “ஜகூ
ஜகூள ஜாவஜா வீஸநீஸள” என்றும், (கசுச) “சுநெஜாநா
சுநா விஜகூநஸி” என்றும், ஜீவைகதவ பரதிபாதிக்கைகளான
அநேகஸ்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆகையால், இது ஓளபாதி
கபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்றிறே! அவர்கள் சொல்லுவது.

(ருசு) அக்கை நிஷேதிக்கிறார், (ஸ்ருதி, ஓளபாதிபேதத்தைச்
சொல்லுகிற தென்னவொண்ணுது) என்று. ஓளபாதிபேதமா
வது - தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேதமும்.

(ருள) ஓளபாதிபேதமென்ன வொண்ணுமைக்கு ஹேதுவை
யருளிச்செய்கிறார்; (மோக்ஷதஸையிலும் பேத முண்டாகையாலே)
என்று. அதாவது - (கசுரு) “ஸுஜாவஸுதி” (கசுசு) “சி
ஸாயசிபுஜாமதா” (கசுள) “சிசுநாநா வாராமகி” (சசுஅ)
“ஸாயசிபு வ. கிவநாபெ” (கசுசு) “யஷிநுஷெ விராஜ
ஷெ சிசுநா ஸுஸாரஸுநெ” என்று, மோக்ஷதசையிலும்
ஆத்மபேதத்தை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே அப்படி
சொல்லவொண்ணுதென்கை.

மோக்ஷதசையாவது - ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்ததசையிறே.
அந்ததசையிலும் ஆத்மபேதம் ஸ்ருதி விதமாய்கையாலே, (கசுர)
“நிஷேதிநிஷேதிநா” என்கிற ஸ்ருதியும் ஆத்மபேதத்தைச்
சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.

(ருஅ) ஆனால், ஆத்மபேதப்பிரதிபதிக்குஹேதுவாய், ஓளபா
திமாயிருந்துள்ள தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத

டுக. பரிமாணமும், எடையும், ஆகாரமு மொத்திருக்கிற பொற்
குடங்கள், ரத்நங்கள், வீரீஹிகள் தோடக்கமானவற்
றுக்கு பேதமுண்டாகிறுப்போலே ஸ்வரூபபேதமும்
ஸித்தம்.

சு0. ஆகையா லாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

மும்புழிந்து ஆதமாச்சுருடைய ஸ்வரூபம் அதயந்தமஸமாபய, ஒரு
பரகாரத்தாலும் பேதகதந்ததுக்கு யோகயதை யிலலாதபடி யிறே!
மோக்ஷதசையிருப்பது; அவ்விடத்தில், ஆதமபேதம் விதிக்கிறபடி
யெங்ஙனே? என்கிற வாதிரஸநத்தை யறுவதுகுகுறா; (அப்போது)
என்று தொடங்கி - (ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாத
படி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று.

(டுக) த்ருஷ்டாந்தமுகேந பேதத்தை ஸாதிகுகுறா; (பரி
மாணமும்) என்று தொடங்கி அகாவது - அளவும், தூக்க
மும், வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொறகுடங்கள், ரதநங்கள், வீரீ
ஹிகள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதமொ யிருப்பதொரு லக்ஷ
ணமில்லையோயாகிலும் 'அதிலே நாநாத்வம் காண்கிறுப்போலே,
ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்ல வொண்ணாதபடி ஏகாகாரான முக்
தாத்மாக்களுக்கும ஸ்வரூபபேதம் விதிக்குமென்பபடி.

(சு0) கீழ்ச சொன்னவற்றையெல்லாம் அறுபாவித்துக்கொ
ண்டு, "ஆகையால் ஆதமபேதம்கொள்ளவேணும்" என்று நிகழிக்கி
றா.

ஆக, கீழ்ச்செய்தகாயிற்று - சிலர் ஆத்மபேதமில்லை, ஏகாத
மாவே யுள்ளதென்றார்கள் எனறுதொடங்கி இவ்வளவாக, முன்பு
தாமஸ்ஸிச்செய்த ஜீவாநந்தப்பிரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை
உத்தேசித்து, யுத்தியாலும், ஸாஸரத்தாலும் பஹுமுகமர்க
வத்தை தூஷித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதிகதாராயிற்று.
கீழே, ஆதமஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்
தூர். அதிலு, அசித்ஸிலக்ஷணத்வம், அஜடத்வம், ஆநந்தரூபத்வம்,
அவிபுத்தத்வம், அசின்த்யத்வம், நிரவயவத்வம், நிரணிகாரத்வம்,

கக. இப்போ தீவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்.

கஉ. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்.

கங. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்! என்னில்;

ஜ்ஞாநாய்ரயத்வமாகிற விவை ஜீவேஸ்வர ஸாதாரணம். நியாய்யத்வ வாதிகள் மூன்றாம் சிதசிதஸாதாரணம். நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம். அணுதவமும அசித்பரமானுஜீவஸாதாரணம். இவை யித்தனையும் சேரக்கூடி, ஆதமஸ்வரூபத்துக்கு அசிதீஸ்வர வ்யாபுரகதியை வித்திப்பிக்கையாலே, இவற்றைலக்ஷணமென்னக் குறையில்லை.

(கக) அப்படி யன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக வொருலக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார், (இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்) என்று. இவர்களென்கிறது-நீவிதசேதநரையும். லக்ஷணமாவது - அஸாதாரணதர்மமிதே. ஆகையால், சேஷத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் அசித்வ்யாபுரத்தி வித்தியாமையாலும், ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் ஈஸ்வரவ்யாபுரத்தி வித்தியாமையாலும், சேஷத்வேஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமே லக்ஷணமென்கிறார்.

(கஉ) இப்படி, ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவிலுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான்) என்று தொடங்கி (ஸ்வரூபம்போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்) இத்தால்-நித்யத்வ த்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்கள், ஸ்வரூபத்தோபாதி ஜ்ஞாநத்துக்கு முண்டென்றபடி.

(கங) நித்யத்வாதிகளை யுபபாதித்து வைதர்ம்யத்தைச்சொல்லுமளவில் அநேகக்ரந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து, ஸாதர்ம்யஞ் சொன்ன வநந்தரம், வைதர்ம்யத்தையும் சொல்லுவதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப் பரஸ்வத்தை யறுவதிக்கிறார்; (ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்? என்னில்) என்று.

சுச. ஸ்வரூபம் - தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக் கயோக் யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாஸிப்பியாமலே தனக்குத் தான் ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், அணுவாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம்-தர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்க ளுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகா ஸிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாஸியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.

சுரு. அதில்; சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருகால் விபுவாய் ஒருகால் அவி புவாயிருக்கும்.

(சுச) வைதர்மயந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வரூபம் தர் மியாய்) என்றுதொடங்கி. அதாவது-தர்மத்தவம், ஸங்கோச விகா ஸாயோக்யதவம், ஸ்வவ்யதிரித்தார்த்தா ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம், அணுத்வம், இவைஸ்வரூபத்துக்குவிசேஷம்.

தர்மத்தவம், ஸங்கோச விகாஸயோக்யத்வம், ஸ்வவ்யதிரித்தா ர்த்த ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸகத்தவம், ஸ்வா ஸ்ரயஸ்ய ஸ்வப்ரகாஸகத்வம், விபுத்வம், இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு விசேஷமென்றபடி. (விபுவாயிருக்கும்) என்று-ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகவேஷத்தை யருளிச்செய்தாரித்தனையிதே.

(சுரு) ஸகல சேதநருடைய ஜ்ஞாநமும் இப்படி யிராதொழி வாணென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்கோசா ஸங்கோச நிபந்தந மான தாரதமயத்தை யருளிச்செய்கிறார், (அதில் சிலருடையஜ்ஞா நம்) என்று தொடங்கி.

அதாவது (சுரு) “அயர்வறு மமரர்கள்” என்கிறபடியே பக வஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கொருநாளும் ஸங்கோச மின்றிக்கே தத ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை ஸதாநுபவமபண்ணுகிறநித்யஸூரிகளுடைய ஜ்ஞாநம், எப்போதும் விபுவாயிருக்கும். * பொயநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுக்குமழுக்குமபுமாயிருக்கிற பத்தநருடையஜ்ஞா

சுசு. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, “நஸித்தது” என்கிறபடி யென்?-என்னில்;

சுஎ. இந்திரியத்வாரா ப்ரஸரித்து, விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, அப்படிச்சொல்லக் குறையில்லை.

நம், கர்மாறுகுணமாதஸங்கோசவிகாஸங்களைடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும், அவிபுவாயிருக்கும். (சுஎ) “கரைகண்டோர்” என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸாரஸாகாததைக்கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தருடையஜ்ஞாநம், பூர்வாவஸ்தைகையில் அவிபுவாய், உத்தராவஸ்தைகையில் (சுஎஉ) “ஸவ-ஹ வஸுஜி வஸுதி” என்கிறபடியே, விபுவா யிருக்குமென்கை.

(சுசு) இனிமேல், ஜ்ஞாநத்துக்குச்சொன்ன நித்யத்வாதிகளை உபபாதிக்கிறார்; அதில் ப்ரதமதகிலே, “எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் நஸித்தது” என்று, உத்பத்தி விநாஸவததாகச சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநத்துக்கு நித்யத்வம கூடும், படி யெவகனே? என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்ரத்தை யறுவதிக்கிறார், (ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது நஸித்தது என்கிறபடி யென்னென்னில்) என்று.

(சுஎ) அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்; (இந்திரியத்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவது ஆகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை) என்று, அதாவது - (சுஎஉ) “ஸவ-ஹவஸுஜிவஸுதி” (சுஅ) “ஸவாநஹுயகஸு தெ” என்று, முக்ததஸையில் ஸர்வவிஷயமாகச சொல்லுகையாலே ஸர்வததையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்கச்செய்தேயும், (சுஎங) “யயாகெசுஜ்ஞா ஸகிலா வெவ்விதா நுபவஸவ-ஹ” என்கிறபடியே, கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், (சுஎச) “தயாதிரொஹிதகவாஸு ஸகிந் கெசுஜ்ஞாஸுஜ்ஞாநா ஸவ-ஹவெவ்விதா ஸவ-ஹவாஸு தாரதரெஜந-வத-கெ” கூபூரணித-ஸவஸூவா ஸாவரெவ-தகெயிதா” என்கிறபடியே, கர்மாறுகுணமான தாரதம்யுக்தை யுடைத்தாடிக்

(சுஅ) இது தான் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே நானாவய்த் தோற்றி கிறது. ப்ரஸரணபேதத்தாலே.

கொண்டு, (கஎரு) “உதி யாணாம் ஹி ஸவெஷாம் யஜெக்ஷாதிநி யஸு । தெநாஸுக்ஷாதி ப்ரஜீதா டுதெக்ஷாதி வொஷஸு” என்கிறபடியே, இந்த்ரியத்வாரா புறப்பட்டு விஷயங் களைக் காண்ப்பது மீளுவதாவகயாலே, தாந்ருபமான விகாஸத்தா லும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாஸாப்ரகாஸங்களைக் கொண்டு, பிறந்தது நஸித்தது என்னக்குறையிலலை என்கை.

(சுஅ) இப்படி, இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜனூகம் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே, விஷயசுரஹணவேளையில் ப்ரகாஸிக்கும்போது தர்ஸந ப்ரவணாதி ஸம்ஜஞாபேதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, அநேகத்தேவ ப்ரகாஸிகஹபடி யெவ்வனே? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறா; (இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நானாவய்த் தோற்றுகிறது, ப்ரஸரணபேதத்தாலே) எனம். அதாவது-ஏகமுக மாக ப்ரஸரிக்கை 'யன்றிக்கே, சக்ஷுஸ்ரோத்ராத யநேகேந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூபஸப்தாத் யநேகவிஷயங்களைக் காணிக்கிற விதுக்கு தர்ஸந ப்ரவணாதி ஸம்ஜஞாபேதேந தோற்றுக்கிற நானாத் வம்-ப்ரஸரணபேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால் - நித்யமான ஜ்ஞா நத்துக்கு உத்பத்திவிநாஸ வ்யவஹாரஹேது வின்னதென்று சொன்ன வந்தரத்திலே, ப்ராஸங்கிகமாக அதினுடைய நானாத் வேந ப்ரகாஸநஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாந நித்யத்வம், (கஎசு) “ந ஹிவிஜ்ஞாத-வி-ஜ்ஞாதெ வி-வாரியொவொ விஜெதே, நஹிஜெஷ வி-வாரியொவொவிஜெதே” (கஎஎ) “ஜ்ஞாநந வெவராது வெஜெய-ம் யஜெதே ந-ஜெயாந் சூக்தெநா ஸ்ர ஜ்ஞாநதஸு நித்யெத ஹி-ஷயஸு । யயொஷவாந க்ஷாணா தியதெந ஜயாஸு । ஸஜெவநீயதெ வுதி ஸஸத் ஸஜெஷ-க்ஷ-ம் । தயாஜெயம-ணய-ஸா ஜவெவொயாந யொய-ணாந் । ப்ரகாஸநெநஜந்நெ நித்யாநவாந்நெந ஹி-ஜெதே” எனம், ப்ரஸுதி ஸ்ம்ருத்யாதிக்களில் சொல்லப்பட்டதிலே.

சுக, த்ரவ்யமானபடி யென்னென்னில்;

எ0. க்ரியாகுணங்களுக் காஸ்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கை யாலே த்ரவ்யமாகக்கடவது.

(சுக) இப்படி யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநநித்யத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய் நின்றார் சிழ்; இனி. இதனுடைய த்ரவ்யத்வத்தை உபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்பாஸ்ரதத்தை யறுவதிக்கிறார்; (த்ரவ்யமானபடி யென்? என்னில்;) என்று.

(எ0) தக்ஷேதுக்களை யருளிச்செய்து த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்; (க்ரியாகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய் அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக்கடவது) என்று. க்ரியையாவது - ஸங்கோசவிகாஸங்கள். குணமாவது - ஸம்யோகவியோகங்கள். அஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம். (கஎஅ) “சூரயாஸுயொ டுவுஷ்ட, மஹாஸுயொ டுவுஷ்ட” என்று, த்ரவ்யலக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, க்ரியாஸ்ரயத்வமும் குணாஸ்ரயத்வமும் ஒரொன்றே த்ரவ்யத்வஸாதகம். இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே அதுவும் த்ரவ்யத்வஸாதகமென்று இவர்க்குக்கருத்தி. எங்ஙனே? என்னில்; ஜடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யாத்ரவ்யங்க ளிரண்டு முண்டு; அஜடவஸ்துக்களிலே அத்ரவ்யமாயிருப்ப தொன்றில்லையிறே. ஆகையால்-“ஜ்ஞாநம், த்ரவ்யம், அஜடத்வாத், யதஜடம், தத்த்ரவ்யம், யதாஆத்மாத்” என்று அஜடத்வந் தன்னைக்கொண்டே த்ரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாமிறே. ஆகையிறே! “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிக்களுக்கும் ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம்” என்று, தத்வஸேகரத்திலும் இவையருளிச்செய்தது. இப்படி த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில், இதுக்கு ஆத்மகுணத்வம் கூடும்படி என்? என்னில்; நித்யதகாஸ்ரயத்வத்தாலே கூடும். (கஎசு) “சூரயாஹுதொ வுதே ராஸுயெண ஸிநுயாஸு டுவுஷ்டவ்ய மஹாஸுய ஜ்ஞாநவெஸுவொவஹுதெ” என்றிறே! ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரயாத்ரயதோஸ்ருத்தித்வம், க்ரியாஸ்ரயத்வஞ் சொன்னபோதே சொல்லிற் றுயிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கே யன்றிறே! தீபாதிதேஜ பீதார

எக. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாநிகளில் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில்;

எஉ. ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றாது.

எங. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஜ்ஞாநம்ப்ரகாஸித்தம்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

எச. விஷயஸ்த்ராநிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்மப்ரமாதிகள்.

த்கபாபைகளுக்கு மொக்குமிறே. ஆகையால், த்வயத்வ குணத்வங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபபந்தம்.

(எக) கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தர்மருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸந்தை யநுவதிக்கிறார்; (அஜடமாகில் ஸுஷுப்திமூர்ச்சாநிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாஸிக்கவேண்டாவோ, ஸுஷுப்த்யாத்வஸ்தைகளில் ப்ரகாஸியாதொழிவானென்? என்கை.

(எஉ) அதைக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றாது) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்யத்துக்கு ஸ்வயமேவப்ரகாஸிப்பதுதான் விஷயக்ரஹணவேளையிலிறே. ஸுஷுப்த்யாத்வஸ்தைகளில் தமோகுணத்தயிபவத்தாலே ஸங்குசிதமாய், திரோஹிதங்களான மணிப்ரகாஸாதிகளைப்போலே, ப்ரஸரண மில்லாமையாலே ப்ரகாஸிப்பாதென்கை.

(எங) இனிமேல், இதிலுடைய வாநந்தரூபத்வத்தை யுபநிதிக்கிறார்; (ஆநந்தரூபமாகையாவது) என்று தொடங்கி; ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஸித்தம்போதாவது-ஸ்வாஸ்யத்துக்கு விஷயங்களைத் தாஸிப்பிக்கும்போது; அப்போதுதே ! இதுதான் ப்ரகாஸிப்பது. அவ்வவஸ்தையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது - அவ்வோ விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே, அவற்றை விஷயீகரித்த விர்தஜ்ஞாநம்-ஸ்வாஸ்யத்துக்கு ஸுகூலமாயிருக்கை.

(எச) ஆனால், விஷயஸ்த்ராதிகளைத் தாஸிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பானென்? என்

எடு. ஈஸ்வராத்தமக மாகையாலே யெல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவம், ப்ராதிசூல்யம் வந்தேறி.

எஃ. மற்றை யாறுகூல்யம் ஸ்வாபாவிசுமாவில், ஒருவனுக்கு ஒருகாலோரிடத்திலே அறுகூலங்களான சந்தந குஸுமாதிகள், நேசாந்தரே காலாந்தரே இவற்றனத்தும், அத் நேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறேயொருவனுக்கும் ப்ரதிசூலங்களாகக்கூடாது

சிறு பங்கையைய யுட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார்; (விஷுஸஸ்தாநிகஸ்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அவற்றைத் தரிப்பதற்கும் போது, அவற்றை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாகம் துக்ஞபமாதிருக்கைக்குக் காரணம் அவற்றில் பாதசுத்வபுத்திக்கு மூலமானதேஹாத்மப்ரமமும், கர்மமும், ஈஸ்வராத்தமகத்தொருநாறிகையுமென்கை;

எடு. இவை தனக்கு ஸ்வாபானிக வேஷமேது? என்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார்; (ஈஸ்வராத்தமக மாகையாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - (கஅய) “ஜமஸ்தவ-ம் ஸரீரம் தெ” (கஅச) “உநாநிஸவ-பாணிதபிவ-ப” (கஅஉ) “ததவ-ம் வெவஹரெஸ்த-ம்” என்று, ஸகலபதார்த்தங்களும் பசுவச்சரீரமென்று ஸாஸ்தாநங்களில் சொல்லப்படா நின்றகிறே. அப்படி பசுவாத்மகமாகச் காணும்போது, ஸகல மறுகூலமாய்க்கொண்டு தோற்றமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவம்; இவற்றில் தோற்றுசிறு ப்ராதிசூல்யம், தேஹாத்மப்ரமாதி மூலமாகையாலேவந்தேறி என்கை.

(எஃ) இப்படி, ஈஸ்வராத்தமகமாகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவமென்பானென்? சந்தந குஸுமாதிகளிலுண்டான வாறுகூல்யம் ஸ்வாபாவிசுமன்றே’ என்கிற சங்கையின்மேலே யருளிச் செய்கிறார்; (மற்றை யாறுகூல்யம் ஸ்வாபானிகமாவில்) என்று தொடங்கி. மற்றையாறுகூல்ய மென்கிறது - தாமருளிச் செய்த பசுவாத்மகத்தவத்தால் வந்த வாறுகூல்யத்தைப் பொழிய, சந்தநகுஸுமாதி பதார்த்தங்களில் தோற்றுசிறு வாறுகூல்யத்தை. அது அவற்றுக்கு ஸ்வாபானிகமாவில், போக்தாவாயிருப்பானொருவனுக்கு ஒருகாலத்திலே ஒருநேசத்திலே அறுகூ

பேதத்தை ஸாதித்து, முன்பு விஸ்தரேண சொன்னபடி. யன்றிக்கே ஸுக்ரஹமாக த்ரிவிதாத்மாக்களுக்கு முண்டான லக்ஷணத்தை தர்ஸிப்பித்து, அநந்தரம், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதாரம்ய வைதர்ம்யங்களைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந விபுக்ஷ ப்ரஸங்கத்திலே த்ரிவித சேதநருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு முண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி, முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நிக்யத்வ த்ரவ்யத்வாஜடத்வாநந்தரூபத்வங்களை யடைவே யுபபாதித்து, இப்படி சித்தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை யருளிச்செய்து தலைக் கட்டினார்.

பின்னோ லோகாசார்யர் திருவடி களே ஸரணம்.

யணவாஸிமா முனிகள் திருவடி களே ஸரணம்

சித்தர்கரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

அ சி த் த் ப் ர க ர ண ம்

- க. அசித்து-ஜ்ஞாநகூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.
 உ. இது, ஸூத்தஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வ
 கூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.
 ங. இதில் சுத்தஸத்வமாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்கங் கலசாதே
 கேவலஸத்வமாய், நித்யமாய். ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய்.

தத்வத்ரயமாவது-சித்தம் அசித்தம் ஈஸ்வரனும் என்று உத்
 தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிசுப்தவாச்யனான ஆக்மாநினு
 டைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸ்புடமாக வருளிச்செய்
 தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித்வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ
 விசேஷங்களை அதிஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(சு) அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்ஷணத்தை யருளிச்செய்கி
 றார்; (அசித்த - ஜ்ஞாநகூந்யமாய், விகாராஸ்பதமா யிருக்கும்)
 என்று. அசித்தாகிறது-சைதந்யநாதாரமான வஸ்துவிதே! அது
 தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாநகூந்யமாய்) என்று. அத்தைப்
 பற்றவிதே! ஸ்ருதி, போக்யஸுபத்த்தாலே அசித்தைச் சொல்லி
 ற்று. விகாராஸ்பத மாகையாவது - விகாரத்துக்கு இருப்பிடமா
 யிருக்கை. விகாரமாவது. அவஸ்த்தாநந்தரபத்தி; அதாவது-சித்ஸ்வ
 ரூபம்போலே, ஸதைகரூபமா யிராதொழிகை.

(உ) இப்படி இகினுடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்தவநந்த
 ரம், இவ்வசித்தத்வந்தான் - ஸத்வவகாதாரமாயும், ஸத்வாதிசுண.
 த்ரயாதாரமாயும், ஸத்வாதிசுணஸ்ரூபமாயும், மூன்றுவகைப்பட்
 டிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இது, சுத்தஸத்வமென்றும்,
 மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வகூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்) என்று.

(ங) உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, அசித்தரயத்தினுடையும் ஸ்வ
 ரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து, ப்ரதமம்

கலயுராமூரணயஸ கொஸம்யொவெவதாஃ ஸஹ்ணெவெஷ
 கஜீதெகநாவ்யதாஃவ-ரஸீஸி” (4கூஉ) “சுவராஜிதா வ-குஸா-
 க்ஷணை” (4கூஉ) “புஜாபெக ஸ்ஹாவெஸா வ, வபெஷி”
 என்று ப்ருவந்தியும் ஸங்க்ரஹேண நித்யவிபூதிஸி துண்டான
 திவ்யநக்ரா திவ்யாயதநாதின் செரல் ஸப் பட்டதி.
 இது தன்னை பாஷ்யகாரர் பூர்வகுண்டகத்யத்திலே (4கூச)
 “ லிவ்யாவரணா ஸகலஹ்ஸுராவ்யதெ, லிவ்யக்ஷு கதா-குப
 மொதிரெக, லிவ்யொஷி ராநபரகலஹ்ஸு, கொடிலிராவ்யதெ;
 சுதீப, லோசண, லிவ்யாயகெநகலிஸி திவிதே லிவ்யரதரிய
 லிவ்யாஸாநிணவெ” என்று தொடங்கி, விஸ்தாரணாஅருளிச்செய்
 நாரிதே. (கிரவதிகேதஜ்ஜாநாமாய) அக்ஷவது- அந்நபா திக்மா க்ரீதே
 ஜஃபதார்த்தவ்யோபம் சுதீயோதகஸ்ப மாக்குப்படி, அளவிறந்ததேஜ
 ஸ்ஸே வடிவாரிநுத்தை. (4கூந) “ந சுதீ, ஸ-குரெரூஹாதி
 நகாஜ, தாரகம் நெலிவிஷி-கெதா ஹாஜி க-கெதாயஸிஸி”
 (4கூக) “கெஷிரா-ரவீஷி-க-க-ஸூர-ந-வி-ஷிரா-க-ஹா-த-ந-
 ஸ்யெயெவ ப, ஹாராஜிஷி-க-பெஷி-ஷி-க-பெஷி-ந-வெ”
 என்னக்கடவதிதே. (4கூக) “சுட-ரொஸிமாய் நிந் தன்னுடைச்
 சோதி” (4கூக) “சுழிப்-டெ-நெ-சுடர்-சீசோதிவெள்ளம்” (4கூக)
 “விளங்குஞ்சுடர்-சீசோதி” என்று ஆழ்வாரும், இதனுடைய நிரவ
 திக தேஜோரூபத்தனத்தையினவிடங்களிலும் அருளிச்செய்தாரிதே.
 (தித்யமுக்தராலம்சர்வரணாநம் பரிச்சேதிக்கவரிதாய்) அதா
 வது - இதினுடையபரிமாணதிகம் ஒருவராலும், அளவிடவொண்
 னாதபடியிருக்குமாயிற்று. (2-00) “கெஷாஷி ஐயக் வஸிபாண
 ரியுபெஷாரிஸி, ராஷிஸஸஹாவலி-கிவரிவெ-த-சீயொமெ”
 என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்று பூர்வகுண்ட
 கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த விது முக்தருக்கு மொக்
 குமிதே. சர்வரஜ்ஞநத்தோபாதி இவர்களுடைய ஜ்ஞநத்திக்கும்
 ஸர்வதர்ஸித்வ முண்டாகையாலே; அவனுல்பரிச்சேதிக்கலாமாகில்
 இவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கலாமிதே. ஆகையால் அவனுக்குமிருநெ
 ன்கை. ஆனால், இவர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குக்கொத்தவாரா
 தோ? என்னில்; வாராது. ஸர்வஜ்ஞதைபாவது- ஸர்வத்தைபுழள்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாரிநாதையர் நால் நிலையம்

கூ. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது.

வுள்ளமென்று தோற்றுகின்றதிதே; ஜ்ஞாநத்தை யொழியவுத் தோற்றுமென்றது - ஜ்ஞாநத்தாலே தன்னை யறிபவேண்டாதபடித் தானே ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி.

(சு) இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்குமாகில், ஸம்ஸாரிகளுக் கு ஜ்ஞாநவேத்யமாகவேண்டாதே தானே தோற்றவேண்டாவோ? என்கிற சங்கதரிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது) என்று. இதுதான், அபிபுத்தராலே விஸ்தரண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எங்களை யென்னில்; “தரிவிதாட்சே தநங்கள்” என்றெடுத்து, “அவற்றில், ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மன்றிக்கே யிருக்கை. பகவச்சாஸ்த்ராதி பராமர்ஸம் ண்ணினவர்கள் ஜ்ஞாநாத்மகமாக ஸாஸ்த்ரவித்யமாசையாலே, ஸுத்தஸத்வத்ரவ்யத்வத் ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மென்பார்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மாகில், ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸாஸ்த்ரவேத்ய மாகவேண்டாதே தானே தோற் றவேண்டாவோ? என்னில்; ஸர்வாக்க்ருஷ்டையும் ஸ்வரூப மும், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்க, ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஜ்ஞாநாத்ர வேத்ய மாணப்போலவும், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வாஸ்யத்தக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய், இதரர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மல்லாதப்போல வும், இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானால் விரோத மில்லை. (20௫) “யொவெதி யுமவஸ்துவம் வுக்ருக்ஷண ஸடாஸ்தகம் । தம் வுணரீ ஹரிஸாஸ்து ௦ ந்ராயதகம் வு வ க்ஷுஹ” என்கிறபடியே, தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற வீஸ்வானுக்கு ஸுத்தஸத்வத்ரவ்யம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்கிறபடி யெங்குணே? என்னில்; இவனு டையதர்மபூதஜ்ஞாநம், திவ்யாத்மஸ்வரூபம் முதலாக ஸர்வத்தையும் விஷயீகரியாநிற்க, திவ்யாத்மஸ்வரூபம் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக் கிறப்போலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்கலாம். இப்படி நித்யர்க்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாஸநாலத்திலே தர்மபூதஜ்ஞாநம்

எ. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யென்? என்னில்;

அ. நானென்று தோற்றமுமையாலும், ஸரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்
கையாலும், விஷயங்களை யோழியவுந் தானே தோற்று
கையாலும், ஸப்தஸ்பர்ஸாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்ந
மாகக்கடவது.

ஸ்வாஸ்ரயமாத்தாத்திக் கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானுப்போலே முக்தர்க்
கும் அவ்வவஸ்த்தைகளிலே இது ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானு விநோத
மில்லை. தர்மபூதஜ்ஞாநத்தினுடையஸ்வாத்மப்ரகாஸநஸத்தியானது
விஷயப்ரகாஸநிலலாதகாலத்தில் கர்மவிஸேஷங்களாலே ப்ரதிபத்
தை யானுப்போலே, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாஸந
ஸத்தியும் பத்தகசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சுத்தஸத்வம்
பத்தர்க்குப் ப்ரகாஸிப்பதொழிகின்றது. (20க) 'யேயஸ்யஸ்யவ்
ஸ்க்யம் சிஞ்ஞ வொலாலிகுபயா | வலெகஷாவிதூரஸ்குபெதயா
தூரவிநியஜ்யெ" இவ்வளவு அவஸ்த்தாந்தரப்பதி, விகாரி
த்ரஸ்யத்திக்கு விருத்தமன்று. ஆகையால், ப்ரமாணப்ரதிபந்நார்த்
தத்திக்கு யுத்திவிநோதஞ்சொல்ல வழியில்லை." என்று இப்படி,
ரஹஸ்யதரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

(எ) கீழே, ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்
கச்செய்தே, அந்யோந்யம் பிந்நமென்னுமிதல்த தர்ஸிப்பித்தாப்
போலே சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, இவை யிரண்
டிலும் பிந்நமாயிருக்கும்படியை தர்ஸிப்பிக்கைக்காக, தஜ்ஜிஜ்
ஞாஸுப்ரஸ்கத்தை யதுவதுக்கிறார்; ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும்
பிந்நமானபடி யென்? என்னில்) என்று.

(அ) அநேகஜேதுக்களாலே யது தன்னை தர்ஸிப்பிக்கிறார்;
(நானென்று தோற்றமுமையாலும்) என்று தொடங்கி; அதா
வது - ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யஸ்காகையாலே அஹமென்று ப்ரகா
ஸிப்பாடிதும்; இது பாக்காகையாலே இதமென்றிறே! ப்ரகாஸிப்
பது. இத்தாலே. ஆத்மாவில் பிந்நமென்றபடி, ஸரீராதிகளாய்ப்
பரிணமிக்கப்பாலே, ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் இரண்டிலும்
பிந்நமென்றபடி ஏகரூபனாகையாலே ஆத்மாவுக்குப் பரிணாமில்

க. மிஸ்ரஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடு
ங்கூடி பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோ
தாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய், நித்யமாய். ஈஸ்வர
னுக்கு கரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேஸபேதத்தாலும் கால
பேதத்தாலும் ஸத்ருஸமாயும் விஸத்ருஸமாயு மிருக்கும்
விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி, அவிக்
யை, மாயையென்கிற போர்களை யுடைத்தா யிருக்கும்
அசித்விலோஷம்.

ஸேமிதே; ஜ்ஞாநத்தக்குப் பரிணாமமுண்டேயாகிலும் ஸரீராதிகளாய்
பரிணமியாதிடே. விஷயநிரபேக்ஷமாக ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஸப்
தஸ்பர்ஸாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயமாகையாலும், விஷயஸந்திகியிலொழிய
ப்ரகாஸிப்பதுஞ்செய்யாதே ஸப்தாத்பாஸ்ரயமன்றிக்கே தத்வத்ரா
ஹசமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் பிந்தமென்றபடி.

(க) ஆகஸிப்படி, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாஸத்தை யரு
ளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தம். மிஸ்ரஸத்வப்ரகாஸத்தை
யருளிச்செய்வதாக (மிஸ்ரஸத்வமாவது) என்று தொடங்குகிறார்;
மிஸ்ரஸத்வமாவது- ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடினஸத்வகுணத்
தை யுடைத்தானது. அத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸத்வரஜஸ்
தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி) என்று. (உ௦௭) “தி மஹைந் தஜ்
மஜ்ஜேநாநாநாபிவ்ஜஸ்வாவ்யயி” என்று (உ௦௮) “தி மஹ
ணைகரீணாநெஷத்வஹ்ருதொருவஹ்ருதெ” (உ௦௯)
“ஸகஸாஜஸுஜிதி மஹணாஹ்ருதெஷ்வஹ்ருதெ” என்னக்கடவ
திதே. (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்)
அதாவது - குணத்ரயாத்மகமா யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோஸ்ரத்
தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணு மென்கை
சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமா யென்று
ஸாமாந்யேநசொல்லாதே, “பத்தசேதநருடைய” என்று விஸேஷிக்
கையாலே, சுர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரானசேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே
அது திரோதாயக மென்றபடி. அல்லது, ஐச்சிசமாக ப்ராக்ருத
ஸரீரபரிஹம்பண்ணுகிற நித்யமுத்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும்
இது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணவேண்டிவருமிதே- ஆகையாலே,

(உக0)

“சுஹ்யத்ஸஹஜாஸ்யா ஸ்ருயஸ் ஸ்வஸ்யா விஜை

வரஜே

1) ஹாஹத்யேரஹயாரி 1 விஜைநிந-ஜதிராக் ஸ்வாவ

ரகூ

ஸ்யதெ” என்கிறபடியே நியமபுத்தரும் இங்கேவந்த

ப்ராக்

நததேஹந்தைப் பரிசுரஹித்த சேஷிக்கு அதிசயத்தைப்

பண்ட

னுமளவில் அவர்களுக்கது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணுமை

யாலே

), பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே இது திரோதாயக

மென்

னுமிடம் வித்தம். (உகக) “சுநீஸ்யபாஸாஸதி 2-ஹு

ராக்

” (க) “சுநாஸிராயயாஸ-ஹு” (உகஉ) “ஹவநாயாதி

ராக்

ஹித ஸ்வபு காஸம்” என்னைக்கடவதிறே. (விபரீதஜ்ஞாந

ராக்

வாய்) விபரீதஜ்ஞாநமாவது-அதஸ்மிம்ஸ்தபுத்தி: அதாவது-

ஜநக

ந்மாவானதேஹத்தில் அத்மபுத்தியும், அஸ்வதந்த்ரமான வாத்

அநா

துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநந்யஸேஷமானவது தன்னில்

மவன்

ஸேஷத்வபுத்தியும், அநீஸ்வரரானவர்கள் பக்கல் ஸஸ்வரத்வ

அந்ய

யும், அபுருஷார்த்தமான வைஸ்வரயாதிகளிலே புருஷார்த்த

புத்தி

த்தியும்அநுபாயங்களானவற்றில்உபாயத்வபுத்தியும்தொடக்க

த்வபு

வை, யதஜ்ஞாநத்தைமறைக்கு மாவன்றிக்கே, இப்படியிருந்

மான

ரா விபரீதஜ்ஞாநங்களையும் பத்தசேதநர்க்கு உண்டாக்காநிற்கு

துள்

ம்மா, (உகங) “ஹவதந-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீத

மாயி

நஜநநீஸ்” என்று இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தா

ஜூ

. (நித்யமாய்) அதாவது-உத்பத்திவிநாஸாஹிதமா யிருக்கை.

நிறே

1) “சுஜாஸெகாஸ்” (உகரு) “மௌநாடிஜவதீ ஸாஜகீத்ரீ

ஜூ

தலாலிநீ” (உகக) “சுவெதநாவராஸூவ நிகுா ஸத

நிறே

3-யா” (உகங) “விகாரஜநநீ ஜோ 2-ஷுந-ஹிவா ஜோ

நிறே

வாஸ்” என்னக்கடவதிறே. (ஸஸ்வானுக்கு க்ரீடாபரிசுரமாய்)

நிறே

வத-ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகத்ஸ் நஷ்டயாதிலீலைக்கு உபகா

நிறே

யிருக்கை. (உகஅ) “க்ரீவகொ வாகுகெஸ்யுவவெஷாந்

நிறே

நிஸாரிய” (உகக) “சுஷு ரெயொ நியொஜ்யு யத கா

நிறே

மலொ ஸர்வொடிதெஹவா நுநெதெஸ-ஹிசீயநெகெரி

நிறே

வ,” (உஉ-0) “சுநாஸிராயயாஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

நிறே

நெதெஸ-ஹிதிரோயாநகரீ விவரீதிரோயாநகரீ விவரீத

சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய லீலைக்கு குணத்யாத்த்மிகையானப் ப்ரக்ருதியிறே ப்ரதானோபகரணம். (உஉக) “வலிதாலிதாலு ரதாலு ஸவ-காஸிஷ-வாலிஹா” என்னக்கடவதிறே. (உஉஉ) “ஹெஷ்ஹெஷா-ம-ணலீ” என்ற, தானேயருளிச்செய்தா னிறே. (ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருஸமாயும் விஸத்ருஸமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய்) ப்ரதேசபேதமாவது-குணவைஷ்ணவியில்லாத ப்ரதேசமும், குணவைஷ்ணவியுள்ள ப்ரதேசமும். இந்நகனக்கு குணவைஷ்ணவியுள்ளது, கார்யோந்முசமான ஸ்தூலத்திலேயிறே. அல்லாதவிடமெல்லாம் குணஸாம்பாபங்கமா யிருக்கும். அதில், குணவைஷ்ணவியில்லாதவிடம் ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும், வைஷ்ணவியுள்ளவிடம் விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருஸவிகாரமாவது - நாமரூப விபாக நிர்ந்தேஸாந்ஹமாயிருக்கும் ஸுக்ஷ்மவிகாரம். விஸத்ருஸவிகாரமாவது - நாமரூபவிபாக நிர்ந்தேஸாயோக்யமா யிருக்கும் ஸ்தூலவிகாரம். (உஉ௩) “ம-ணலாரிஷிந-ஹி-கூலிந-ஹி” என்கையாலே, அவ்யக்தாவஸ்த்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருஸமா யிருக்கும்; மஹாதி-விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும்.

இனி, காலபேதமாவது - ஸர்வஹாரகாலமும், ஸ்ருஷ்டிகாலமும், ஸம்ஹாரகாலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க்கிடக்கையாலே. ஓரிடத்திலும் குணவைஷ்ணவியில்லாமையால் எங்குமொக்க ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பகவ த்திஷ்ட்டாந விஸேஷத்தாலே விபக்தமாய், கார்யோந்முசமாய், குணவைஷ்ணவியும் பிறநகவாறே விஸத்ருஸவிகாரத்தை யுடைத்தாகாநிற்கும். ஸதநவிகாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே, இதுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்ததிறே விகாரம்; அதினுடைய ஸௌக்ஷ்ம்யா ஸௌக்ஷ்ம்ய நிபந்தநமான விபக்திந்ந்தேசயிறேயுள்ளது. அல்லது, நிர்விகாரமாயிருப்பதோ ரவஸ்த்தையும் இல்லையிறே. (ப்ரக்ருதி, அபித்தைய, மாயை என்கிற பேர்களை யுடைத்தா யிருக்கும் அசித்விஸேஷம்) மிஸ்ரஸத்வமாவது-இப்படி யிருப்பதோர் அசித்விஸேஷ மென்று வாக்யாநவ்யம்.

க0. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே;
அவித்யையென்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே;
மாயை யென்கிறது - விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகை
யாலே.

கக. இதுதான் “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்தி
ரியமைம்பு தமிழ்கிவ்வுரேய் பிரகிருதிமாளுங்காரமனங்
கள்” என்கிறபடியே, இருபத்துநாலுதத்வமாயிருக்கும்.

(க0) ப்ரக்ருத்யாதிகாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்
களைப்பற்றவந்ததென்கிறார்; (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்றுதொடங்கி,
அதாவது-(உஉச) “ஃ-ஞஹு க்யதிரவிக்யதி” இத்யாதிகளிலே,
ப்ரக்ருதிகுபத்தம் காரணவாசியாகச்சொல்லப்பட்டதினே இதுதான்
உபாதாந காரணத்துக்கேவாசகம். ஆகையினே! ப்ரஹ்மத்தினுடைய
ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸுத்தரகாரர், (உஉரு) “ஹு
க்யதிரவிக்யதி” என்கிறார்; (உஉச) “ஃ-ஞஹு க்யதிரவிக்யதி” என்று, ப்ரக்
ருதிகுபத்தத்தாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இத்தை ப்ரக்ருதி
யென்கிறது - மஹாதாதிவிகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும் ஜகிப்
பிக்கையாலே. அபிசர்யபத்தம், வித்யாபாவத்துக்கும், வித்யேநாத்
துக்கும், வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், விஷ
யாநுகுணமாயினே ப்ரயோகமிருப்பது ஆகையால், இத்தை
அவித்யை என்கிறது- ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே. (ஜ்ஞாநநந்தக்
களுக்குத் திரோதாயகமாய்) என்று, இதினுடைய ஜ்ஞாநவிரோ
தித்வந்தான் கிமே சொல்லப்பட்டதினே. ஆஸூரராக்ஷஸாதிகளை,
ஆஸர்யகாத்வத்தைப் பற்றமாயாஸர்த்தத்தாலே சொல்லுகிறார்
போலே, இத்தையும் மாயை, என்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப்
பண்ணுகையாலே. அதாவது- ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே, விஸ்
மயநீயங்களான காரியங்களை ஜகிப்பிக்கை.

(கக) ஏவம்பூதமான வசித்துதான், காரியகாரணரூபேண
அகேசத்த்வமாயிருக்குப்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான்
(உஉச) பொங்கைம்புலன்) என்று தொடங்கி, ஜிம்புலன் - ஸப்
தாதிகள்; பொங்குதலால் - சேதநரை விக்ருதாயம்படி பண்ணு
கைக் கிடான விவற்றினுடைய வுத்ரேகஞ் சொல்லுகிறது. இவ்
விடத்தில் விஸேஷயமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். பொறியைந்தாவன -

கஉ. இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி.

கங. இது, அவிபக்ததமஸ்ஸேன்றும், விபக்ததமஸ்ஸேன்றும், அக்ஷரமென்றும் சில வவஸ்த்தைகளை யுடைத்தா யிருக்கும்,

ஸ்ரோத்ராதிகள். கருமேந்திரியம் - வாகாதிகள். ஐம்பூதம் - உக நாதிகள், “ இங்கெவ்யுயிரேய் பிரகிருதி ” என்றது - ஸப்ஸா ரதஸஸயில் இவ்வாக்மாவோடே அத்யந்த ஸம்ஸ்ருஷ்டையாய்க் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி யென்றபடி. இங்கும் விஸேஷ்யமாத்ரமிதே ! தத்வ ஸங்க்யைக்கு வேண்டுமது. மாணாக்காரமனங்களாவன-மஹா னும், அஹங்காரமும், மகஸ்ஸும்; இப்படி இருபத்துநாலுதத்வத் வையும் அருளிச்செய்கிற வாழ்வார் தந்மாத்தரங்களை யருளிச்செய் யாதே, ஸப்தாதிகளை யருளிச்செய்தது, தந்மாத்தரங்களுக்கு பூதங்க ளோடு ஸ்வரூபபேத மின்றியிலே அவஸ்த்தாபேதமாத்ர மாகையாலே. தந்மாத்தரங்களான பூதங்கள் பத்தையும் அஞ்சுதத்வமாக்கி ஸப்தாதிகளைந்தையும் ஐந்து தத்வங்களாகக்கொண்டி இவையும், ஏகாதஸேந்திரியங்களும், ப்ரக்ருதி மஹாதஹங்காரங்களமாக சதுர் விம்ஸதி தத்வமென்றுகொள்ளுவதும் ஓரூபக்ஷ முண்டாகையாலே, உபயபக்ஷத்திலும் தத்வஸங்க்பையில் ந்யூநாதிவேக மில்லையிதே. ஆகையால், இப்பாட்டிற் சொன்னபடியே, இருபத்துநாலு தத்வமா யிருக்குமென்றதாயிற்று.

(கஉ) இப்பாட்டில் தத்வங்களைச்சென்ன வித்தை யொழிய, அவற்றினுடைய க்ரம கசநப்பண்ணிற்றிலையிற்றே; ஆகையால், இதில் ப்ரதமதத்வமேது? என்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய் கிறார்; (இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி) என்று ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ரதந மென்றும், அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதமதத்வத்துக்குப்பேர். ப்ரக்ருதி என்று சொல்லுகைக்கடி முன்னேசொல்லப்பட்டது; ப்ர தந மென்கிறது - எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதநமான வுப காரண மாகையாலே; அவ்யக்தமென்கிறது - அநிவ்யக்தகுண ஸிபாகமாயாலே.

(கங) இப்படி, ப்ரதமதத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான வவஸ் த்தாவிஸேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இது அவிபக்ததமஸ்ஸு)

[illegible]

10

கௌ. ஸத்வம் - ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்தையும்
பிறப்பிக்கும்.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் (உ௩உ)
“ஸக்யவர்ஜஸூஜிஹி மஹாநிபுக்ரு திஸம்ஹவா” (உ௩௩) “புக்ரு
தெக்ரிப்யபிணாமி மஹெணக்ரு-பாணிஸவ-பஸம்” (உ௩௪)
“ஸக்யவர்ஜஸூஜிஹி புக்ருதெந்மஹாநி” என்னக்கடவதிறே.
ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றது - ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தா
ப்ரயுத்தங்களாகையாலே, இவற்றை யொழிந்திருப்பதோரவஸ்து
தையுமில்லையென்கை. இவற்றை ஸ்வபாவங்களென்றும், ப்ரக்ருதி
க்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே, (உ௩௫)
“பி-ஹிபுக்ரு திந-பாஸிஸ-வஜ-ஹிபெரோஹா-தகாமி மாவய
புக்ருத உஹெநாவஷ்டி நமளரவாவரணகாராநாநு-தூக்ரு
தீதி யாணி காரெரெகமிர-ஹிபணவிவெகாமி சுந-ஹிபநாந
கிரெகாணிஸித-தாபி-வெதாமிஸக்யவர்ஜஸூஜிஹிபு-வ்யாணி”
என்று, இவற்றை த்ரவ்யங்களாகவும், இவைதானே ப்ரக்ருதிக்கு
ஸ்வரூபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாங்க்யமதம் நிர்ஸ்தமாயிற்று.
இந்த மதநிராகரணர்த்தமாகின்றே! ஆளவந்தார். (உ௩௬)
“மஹாநிபு-யாநி” என்று, பிரித்தருளிச்செய்தது.
(ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் அதுத்பூதங்களாய், விகாரதஸையில்
உத்பூதங்களாயிருக்கும்) அதாவது - ஸாம்யாபந்ரங்களாயிருக்கை
யாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபவிபாகம்
தோற்றாது. வைஷம்யாபத்தியாலே விக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றி
னுடைய ஸ்வரூபவிபாகம் தோற்றியிருக்குமென்கை. (உ௩௭)
“ஸக்யவர்ஜஸூஜிஹி துயொமஹாநி, புக்ருதெஸூர-ஹிபா
ந-வ்யதிந ஸூஹாவவிஸெஷாஃ காரெரெகமிர-ஹிபணியாஃ
புக்ருதெஸூராயிந-ஹிபநாந-தூக்ருதிகாரெஷ-ஹிபாஷிஷ-ஹி
ஹிபாஷி” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

(கௌ) விகாரதஸையில் இவைதான் கார்யைகரூபணியங்க
ளாகையாலே, கார்யகதநழுகத்தாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்
களைத்ரஸிப்பிக்கிரார்; ஸத்வம்-ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்
தையும் பிறப்பிக்கும்) அதாவது-ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே,

கஅ. ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணாஸங்கங்களையும், கர்மஸங்கத்
தையும் பிறப்பிக்கும்.

கக. தமஸ்ஸு விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும் ஆல
ஸ்யத்தையும், நித்தரையையும் பிறப்பிக்கும்.

உ௦. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய்,
அஸ்பஷ்டங்களுமா யிருக்கும்; விஷமங்களானபோது,
விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்
கும்.

ஜ்ஞாந ஸுகாவரண மன்றிக்கே அவற்றுக்கு ஜநகமுமாய், அவற்
றினுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அவையிரண்டிலும்
ஸங்கத்தையு முண்டாக்கு மென்கை. (உஙஅ) “தது ஸகஸம் மிதி-
ஸக்யா தகர்ஸகரிநாரியு | ஸுவஸஸ்யை நஸ்யூதி ஜ்ஞாநஸ
ஜெநவாநய” என்னக்கடவதிதே,

(கஅ) (ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணா ஸங்கங்களையும், கர்மஸங்
கத்தையும் பிறப்பிக்கும்) (உஙக) “ரஜொராநாதகம் விலித்யஜ்
ஸஹ ஸரி-உவ | தநிவ்யூநிகளஜயகரி-ஸஸ்யை நஜெஹி
நாடி” என்னக்கடவதிதே. ராகமாவது - யோஷித் புருஷர்களு
க்கு அந்யோந்யமுண்டான ஸ்ப்ருஹை. த்ருஷ்ணையாவது-ஸப்தாதி
ஸர்வ விஷயஸ்ப்ருஹை; கர்மஸங்கமாவது-கீரியைகளில் ஸ்ப்ருஹை.

(கக) (தமஸ்ஸு-விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும்
ஆலஸ்யத்தையும், நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்) (உசு) “தஸிஸு
ஜ்ஞாநஜெவிலி ரொஹநஸவ-ஜெஹிநாடி | பூரிதாயஸ்யுநி
பூராவிஸநிவ்யூதிலாரத” என்னக்கடவதிதே. விபரீதஜ்ஞாந
மாவது-வஸதுயாதாத்மய விபரீதவிஷயமானஜ்ஞாநம்-அநவதாநமா
வது-செய்யும்தொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது
ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம்; நித்திரையா
வது-புருஷனுக்கு இந்திரியப்ரவர்த்தந ப்ராரந்தியடியாக வருகிறஸர்
வேந்திரியப்ரவர்த்தநோபரதி.

• (உ௦) இனி யிக்குணங்களினுடைய ஸமதஸையிலும்; விஷம
தஸையிலும், ப்ரக்ருதிபினுடைய விகாரங்களிருக்கும் படியை யரு

உக. விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்.

உஉ. இது, ஸாத்த்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாயஜநகமாயிருக்கும்.

ளிச்செய்கிறார்; (இவை ஸமங்களானபோது) என்று தொடங்கி. அதாவது - இக்குணங்கள் பரஸ்பரோத்ரேகமாதல், க்ருத்ஸ்ரோத்ரேகமாதலன்றிக்கே ஸாம்பாபந்ரங்களா யிருந்தபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமரூபவிஸேஷராவிய்யத்தாலே தன்னில் ஸமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களால் தர்ஸிக்கப்போகாதபடி ஸ்பக்ஷ்டங்களுமன்றிக்கே யிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாமரூபவிஸேஷராவிய்யத்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்ஸிக்கலாம்படி ஸ்பக்ஷ்டங்களுமாயிருக்குமென்கை. ப்ரதேஸபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலுமென்று கீழ்ச்சொன்னதற்கும், இந்த குணஸாம்ய வைஷ்ம்யங்களையிறே ஹேது. அது இங்கே விஸ்தமாயிற்று.

(உக) இந்தகுண வைஷ்ம்ய ப்ரபுத்தமான விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரமேது? என்னு மாகாங்கையிலே, (விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்) என்கிறார்.

(உசக.) மஹணஸாரிஸூததவஸூசு ஷெது ஜனூயிஷி தாநுநெ. மஹணவூநஸூஹ-நிஸூரகாபெஅஜெது” என்னக்கடவதிஹே. அதாவது - குணஸாம்யத்தைபுடைத்தாய், ஷேதாஜ்ஞான பத்தசேதநனாலே அதிஷ்டிதமான அவ்யத்தத்தில் நின்றும் ஸ்பக்தகுணைந்மேஷ ஹேதுவாகையாலே, குணவ்யஞ்ஜந மென்று பேரான மஹத்தத்வம் உத்பந்ரமாமென்றபடி.

(உஉ.) இதினுடைய ஸ்வரூப இருக்கும்படி பெய்கனே? என்னும் ஆகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இது ஸாத்த்விகம்) என்று தொடங்கி. அதாவது-இந்தம்ஹத்தத்வம், (உசஉ) “ஸூதிக்காரா ஜஸபெஸுவ தாஸூசு தியாஸூசூ” என்று ப்ரகாஸப்ருவ்ருத்தி மோஹோந்ரேயமான ஸ்வவ ரஜஸ்தமோரூபகுணைவ்யத்தாலே, ஸாத்த்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், (உசந) ஷேஷாநு

உச. அஹங்கார மபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

உரு இதில் வைகாரிகத்திலின்றும் ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைநதும், வாக்பாணிபாதபாயுபஸ்த்தங்களைன்கிறகர்மேந்திரியங்களைநதும், மநஸ்ஸுமாகிறபதிஞ்ஞேந்திரியங்களும்பிறக்கும்

மகமாயிருக்கும்; அபபடியேத்ரிகுணமகமான மஹானில நின்றும் பிறந்ததாயைலே, அஹங்காரமும் த்ரிகுணமாயிருக்குமென்கை.

(உச) (அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்) அதாவது. தேஹாத்மாபிமாநாகளை ஜகிப்பிக்கை. இத்தால் - இதிலுடைய க்ருகயம் சொல்லப்பட்டது.

(உரு) (இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாகி. அதாவது இப்படி த்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது-ஸாத்விகாஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸதவகார்யமானலகுத்வப்ரகாஸ்தவகனையுடைத்தான இந்திரியங்களை பதினென்றும் பிறக்குமென்கை. வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதேஸேந்திரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லினிடாதே (ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷு ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைநதும், வாக்பாணிபாதபாயு உபஸ்த்தங்களைன்கிற கர்மேந்திரியங்களைநதும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினேந்திரியங்களும்) என்று, இப்படியருளிச்செய்தது- இவற்றினுடைய கார்யபேதகமையும, ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூபபேதமும், வ்யவஹாரபேதமும் தோற்றத்தென்று, மநஸ்ஸுக்கு கார்யம உபயஸஹகாரித்வம். அதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது-மேலே யிவை தனனை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்திரியங்கள் ஸாத்விகாஹங்காரகாரிய மென்று அருளிச்செய்கையாலே இவற்றை ராஜஸாஹங்காரகாரிய மென்கிறபகும் ப்ரதிஷ்டித்தம். (உசஅ) “கெஜஸாநீநியாணாஹு ரௌவ வெகாரிகாடிஸா | வனகாடிஸாநிஸூதா டெவாவெகாரிகாஸ்யதாஃ” என்றும் (உசக) “கூழிவ-பாஹு-குதா-ஃ-வ-பா-விஸக | வாயு-ரூ-ணா-ஹ-குதா-நாவிகெவா-விஸக | குடி-த-ஹு-கூ-ஹ-குதா

சுகூழிணீவ்ராவிஸக : ஷிஸஸ்யோத ஹ-ஹூகாஸவ்ராவிஸக
 ஷுஷ்யீவநஸூதயொஹோ நிக்ஷாஸகஹூவ்ராவிஸக : ஹந்
 ஷோநொஹ-ஹூகாஸூயம் வ்ராவிஸக : ஷூத்யூரவாநொ
 ஹ-ஹூகாநாலிஹ, ராவிஸக : சூவொரொதொஹ-ஹூகாஸிஸம்
 வ்ராவிஸக” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டிதங்க ளாகையாலே
 தேவஸுப்த வாச்யங்களான விந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் ராஜஸா
 ஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய மென்
 பர்கள் சிலரென்று சொல்லி, அதில் ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய
 மென்கிறதே ஸ்வபக்ஷமாக பூரீபராஸரபகவான் நிஸ்ஸயிக்கை
 யாலே, இவர்க்கு இப்படி யருளிச்செய்யக் குறையில்லைபிறே.
 இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டிவிஷய
 மன்ற,ஸமஷ்டிவிஷயம்;(2௫0) “தெஷாநவயவாந்ஹூகூதாநணா
 ஷபூதிதளஜஸாஃ ஸநூநிவெஸ்யூதூதூதூஸூஸவ-ஹ-ஹூதாநி
 நிஃ-ஹே” என்று, அணுகக் ளாகையாலே, ஸூக்ஷ்மங்களான
 விந்த்ரியங்களினுடைய அம்ஸங்களை ஆக்ஷ்மாத்ரைகளிலே ப்ரவே
 சிப்பித்து ஸர்வபூதங்களையும் ஸஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று
 மதுவசக முண்டாகையாலே. இதில், (2௫௧) “ஸூ-ஹூதூ” என்
 கையாலே (2௫2) “சுணவஸூ” என்கிற ஸூத்ரமர்யாதையாலே,
 இந்த்ரியங்கள் அணுவென்றும், (2௫௧) “சுவய்வாந்” என்கையாலே,
 இந்த்ரியங்கள்தோறும் வ்யச்தி பாஹூஸ்யமுண்டென்றும், ஆக்ஷ்
 மாத்ரைகளிலே கூட்டினுனென்கையாலே, அடியிலே கொடுத்த
 இந்த்ரியங்களை யாவதஸ்ம்ஹாரம் அதுவர்த்திக்குமென்றும்,
 (2௫௩) “ஸரீரஸ்யவொஹூதி யஜூவ்யூதூ தீஹூரஃ
 மூஹீஹெஹூதாநிஸ்யாதிவாயூநூநாநிவாஸயாசு” என்கிற
 படியே, ஸரீரத்தைவிட்டு ஸரீரந்தரத்தை ப்ரவேசிக்கும்போது
 இந்த்ரியங்களைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது.
 (2௫௪) “ஷுணாஸு” என்றும். (2௫௫) “ஹேநஷுஷாநி” என்றும்
 சொல்லுகிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஸத்தில் நிர்ப்பந்தமில்லை, இந்த்ரியாந்
 தாங்களும் கூடிப்போகையாலே.

உக. பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்தரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.

(உக) இனிமேல், (உரு) “ஹ-ஓ ததநூத ஸமெ-ஓய சிஹ ஜாரா து-ஓஸிலாசு” என்கிறாயே, பூகாதிஸப்தவாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் தந்மாத்தரபஞ்சகமும், தத்விஸேஷமான ஆகாஸாதி பஞ்சபூதங்களும் உத்பந்நக்ஸாம் காமம் அருளிச்செய்கிறார்; (பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பூகாதிஸப்தவாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாஸத்தினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்; இந்த ஸப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் வ்யக்தஸப்த குணகமான வாகஸமும், வாயுவினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ஸ்பர்ஸகுணகமான வாயுவும்; தேஜஸ்வினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸும், அபிபினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ரஸகுணையான அப்பும், ப்ருதிவினுடைய ஸுக்ஷ்மமான கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்தகந்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய், கந்த குணையான ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை.

ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸ தந்மாத்தரையும் பிறக்கும், வாயுவும் ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும் என்று உத்பத்திசொல்லுகிற வளவில், பூதத்தை முற்படச்சொல்லி தந்மாத்தரையைப் பின்படச்சொல்லி க்ஷோணமெவந்தி - பூதோத்பத்திக்கு அநந்தரம் தந்மாத்தரோத்பத்தி யென்கிற காமம் தோற்றகைக்காக. இந்த தந்மாத்தராதந்மா தரோத்பத்திக்கு நம்மாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணியமாய்ப்

ஜடஹ” என்று தொடங்கி, ஸர்ஸதந்மாந்நாகிநஸுக்கு காரணமாகச்சொன்ன வாகாஸாதி பதார்த்தங்களையும், தந்மாத்த்ரலக்ஷணமான பூதங்களாக பூரி பராஸாபகவாணுக்கு விவாகித மென்று நினைத்து வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யாநமாணணி வைச்சையாலே. ஆதையால், பூரிவ்ஹுபுராணத்திலும் பூதாத்கம்மாத்த்ரோத்பத்தி ஸாப்தமாயத் தோந்நிரிநுந்ததே யாகிலும், வ்யாக்யாந ப்ரக்ரீயை வ்யாபார்த்தால் தந்மாத்த்ராத் தந்மாத்த்ரோத்பத்தி ரென்றே கொள்ளவேணும். பூதாத்கம்மாத்த்ரோத்பத்தி பக்ஷத்திலும், (உருக) “சஷ்டுள ப்ரக்ரூதப் ஷோடஸவிகாரா” என்று சொல்லுகிற ஷோடஸ விராஸ்களாகிறது-பூதங்களையொழியவாாதஸேந்திரியங்களும் ஸந்தாதிநைந்தம் என்று. தந்மாத்த்ரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வரூபபேதமின்றியிலே அவஸ்த்தாபேதமாக மாஸகயாலே; (உருக) “சஷ்டுள ப்ரக்ரூதய” என்று ப்ரக்ருதி மஹக்ஷம்காரங்களையும், ஆஸாநிகளைந்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ஸ்ருதாநிஸீராதம் நிர்வஹிப்பவர்கள். இதுதான், பூரிவைதவ்யாஸபகவாணலே. (உருக) “சஷ்டுள ப்ரக்ரூதய” ஷோடஸ விகாராஸாதிஷோடஸ சஷ்டுதூநி வஸெவ்வ வாகாஸாயுதவிஷகாஃ | சஷ்டுதூநி ஷோடஸெவ தயாஹக்ஷாரவனவ | ப்ரக்ரூதவீவாய-தராகாஸாதிவொஜ்ஜாதிகாவஹிஷ்ட | வனதாஃ ப்ரக்ரூதபஸஷ்டுள விகாராநவீசெஸுண- | ஸெராகு-கூவெசு-வயக்ஷ-ஹ ஜிஹாஸாணஹி பவஹிஷ்ட | வாகுஹஸுளவபாஷ-ஹ வாய-செஷ்டு-தெயெவவ | ஸஸவஸ-ஹ வஸ-ஹ ரவொமஸ ஸெயெவவ | வனத-வீசெஷ்டாராஜெந், ஷோடஸ-செஷ்டு-வஹிஸ- | செஸநி யாணெயெதாநி வஸெஷாணிசெயிது | ஷெஷ்டாஸ-திகு-ஹ-ரயு-த-மதிவிஷகாஃ” என்று, மோக்ஷதம்த்திலே யாஜ்ஞவஸ்யஜநக ஸம்வாதத்திலே சொல்லப்பட்டது. அப்படியே யமஸம் நதிரிஷும் (உருக) “சேநொஸ-சிரஹக்ஷார வானிநாநி ஜொநிஷ-ஹி வனதாஃ ப்ரக்ரூதபஸஷ்டுள விகாராஷோடஸாவரெஸெராகு-கிரஸ-நாஸ-ஹ க்ஷ-வஜ-ஹ வவ | ஸஸ-ஹ-வ-ரஸஸ-ஹ-வ-வா-ஹி-வாய-வ | உவஸவா-ஹி-விகாரா

வெவாஸஸூ தாம்” என்று சொல்லப்பட்டது; இந்த ஸ்ம்ருதியில்
 ப்ராக்ருதிகளிலே பரிகணிக்கையாலும், ப்ராதமத்திலே யெடுக்கையா
 லும் மந்தவ்யதையாலே மநஸ்ஸென்று ப்ராதாநத்வம் சொல்லப்படு
 கிறது. ஸங்கல்பஸப்தத்தாலே தத்வாரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்
 படுகிற தென்று ஸுபாலேபநிஷத் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்ருத
 ப்ராக்ஸிசாகாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று; இப்படி இதஹாஸா
 திகளிலே சொல்லப்படுகையாலே, (2௫௭) “கூஷ்டே ஹ ஹுக்ரு
 தயம்” என்கிற ஸ்ருதிக்கு த்வாத் தம்வாத்ரோத்பத்தி^{ஸூத்}க்
 ளில் ஸ்ரோதாபாவம் ஸுஸ்பஷ்டம் (2௬௧) “கூஷ்டாஸீஜ
 ரிவாவூத்ய” என்கிற த்ருஷ்டாநதபலத்தாலே த்வாத்ரோத
 ரீஜத்திக்கு அங்குர ஸக்தியில்லாகவீவாநதி, ஜ்வாரகத்தாக
 யொழிந்தபோது உத்தரகார்யஸக்தி யில்லே பென்று தோற்று
 கையாலும். காரணகுணத்தையொழிய உத்தரோத்தரவிஸேஷங்
 களில் (2௬2) “சூஷ்டாஹு^{ஸூ} மூணாநெதா நாவொ
 தீய வரஸ்வரம்” என்று, ஸ்வவிஸேஷத்திக்குச் சொல்லுகிற
 குணதிரபங் கூடாமையாலும், (2௬௩) “சூக்மாஸம் ஸஸ்பீரத்,
 ஹூ^{ஸூ} ஸுஸ-பீரத், லஸீவிஸகீ^{ஸூ} | ர-ஹம் குயெவா^{ஸூ} த்விஸக
 ஸுஸஸுஸ-^{ஸூ} மூணாவூண^{ஸூ} | ஸஸஸுஸ-^{ஸூ} ஸு ர-ஹம்^{ஸூ} ரஸ
 பீரத், லஸீவிஸகீ^{ஸூ} | தஸா^{ஸூ} த-^{ஸூ} ம-^{ஸூ} மூணாஹு^{ஸூ} ரெவா^{ஸூ} விஸ
 ஷா^{ஸூ} ஸ்மி^{ஸூ} ய^{ஸூ} ஹ^{ஸூ}” என்கிற புராணவசநங்களிஹுடைய வாநி
 குணப்பத்துக்காகவும், (2௬௪) “தெஹஜ்ஜநாதெ^{ஸூ} வெஹ^{ஸூ} யயா
 ஸ்வ^{ஸூ} ஜெகதி^{ஸூ} த-^{ஸூ} ம-^{ஸூ} வஹ்^{ஸூ} வெ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} தா^{ஸூ} ந^{ஸூ} கா^{ஸூ} ஸா^{ஸூ}
 நி^{ஸூ} ந^{ஸூ} ஸ^{ஸூ} வி^{ஸூ} ய^{ஸூ} நி^{ஸூ} ர-^{ஸூ} வ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} ய^{ஸூ} வெ^{ஸூ}” என்று,
 இதில் அதிர்நுதனான ஸங்க்யவாசஸ்பதி சொல்லுகையாலும்,
 “சார்யோத்பாதகங்களான தத்வங்கள் ஸ்வஸ்வகாரணவ்நதங்க
 ளாய்சொண்டே யுத்பாதிக்கிறதென்று கொள்ளவேணும்” என்று,
 தத்வதாய விவரணத்திலே ஆச்சாரன்பிள்ளை யருளிச்செய்கையா
 லும், (2௬௫) ஹ^{ஸூ} யா^{ஸூ} ந^{ஸூ} த^{ஸூ} க^{ஸூ} பீ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} க^{ஸூ} த^{ஸூ} தீ^{ஸூ} ர^{ஸூ} வ^{ஸூ}
 ணொ^{ஸூ} க^{ஸூ}” (2௬௬) “யயா^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} யா^{ஸூ} ந^{ஸூ} ந^{ஸூ} லீ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} ந^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} தா^{ஸூ} வ^{ஸூ}
 ய^{ஸூ} த^{ஸூ}” (2௬௭) “ஸ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} பீ^{ஸூ} ர^{ஸூ} த^{ஸூ} ய^{ஸூ} கா^{ஸூ} ஸ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} தா^{ஸூ} லீ^{ஸூ} ஸ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ}
 லீ^{ஸூ} ணொ^{ஸூ} க^{ஸூ}” (2௬௮) “சூ^{ஸூ} கா^{ஸூ} ஸ^{ஸூ} ஸ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} பீ^{ஸூ} ர^{ஸூ} த^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} ஹ^{ஸூ} பீ^{ஸூ} ர^{ஸூ} த^{ஸூ}”

யாத்ரவித விஸேஷம். இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த க்ரமம்.

இங்ஙனன்றிக்கே, தத்வநிருபணத்திலே ஜீயரூளிச்செய்த க்ரமம் ஒருக்கமமுண்டு. அதாவது-6 பூதாதியில் சின்றும் ஸப்ததந்மா த்ரை பிறக்கும்; ஸப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும் அதிலுடைய ஸத் தூலாவஸ்த்தையான ஆகாசம் பிறக்கும்; ஸப்ததந்மாத்தரையும்த் ஆகாசத்தையும்த் பூதாதியாவரிக்கும்; இப்படி பூதாத்யவ்ருதமாய் ஸத்தூலாகாசஸஹ்ருதக மாய்க்கொண்டு விக்ருதமான ஸப்ததந் மாத்தரத்தில் சின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரம் பிறக்கும்; இதில் சின்றும் ஸப்ததந்மாத்ரணமான வாயு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரண மான ஸப்ததந்மாத்தர யாவரிக்கும்; ஸப்ததந் மாத்தரவ்ருதமாய், வாயு ஸஹ்ருதமாய் விகரித்த ஸப்ததந்மாத்தரத்தில் சின்றும் ரூப தந்மாத்தர பிறக்கும்; அதில் சின்றும் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரணமான ஸப்ததந்மாத்தர யாவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், தேஜஸ்ஸஹ்ருதமாய் விக ரித்த ரூபதந்மாத்தரத்தில் சின்றும் ரஸதந்மாத்தரபிறக்கும்; இதில் சின்றும் ரஸகுணமான ஜலம் பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும் காரணமான ரூபதந்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அப்பஸ்ஸஹ்ருதமாய்க்கொண்டு விகரித்த ரஸதந்மாத்தரத்தில் சிந் றும் கந்ததந்மாத்தரம் பிறக்கும், அதில் சின்றும் கந்தகுணையான ப்ருதிவிபிறக்கும்; அவைபிரண்டையும், காரணமான ரஸதந்மா த்ரம் ஆவரிக்கு மென்சை. இதில் முற்பட்ட க்ரமத்திலே, ஸப்ததந்மா த்ராத்ர சதுஷ்டயத்துக்கு ஸ்வஸ்வவிஸேஷாத்பாததத்தில் பூர்வபூர்வபூக ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது; பிற்பட்டக்ரமத்தில் பூர்வதந்மாத்தரத்துக்கு உத்தரோத்தரதந்மாத்தரோத்தரதத்தில் ஸ்வ ஸ்வவிஸேஷ ஸாஹாய்யம்சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அந்யோந்ய விமேராதமில்லை. ஒரொன்றில் இரண்டும் அநுகத்தமேயாகிலும், இரண் டும் அபேகிதமாயையாலே, ஆவரணகநத்திலும் “பூர்வபூர்வ தந் மாத்தரம்-உத்தரோத்தரதந்மாத்தரத்தையும், தத்விஸேஷத்தையும் ஆவ ரிக்கும்” என்று ஜீயரூளிச்செய்கையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே, (உஎ௦) “ஸஷபீகாது ௦ தயாகாஸ௦ஹ-பிசாஹஸஸிவபுண்ணாசு” என்றவிதத்து - (உஎ௦) “ஸஷபீகாது ௪ - ஸஷபதந்மாது ௪, தயா

உக. மற்றையிரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பித்
தும்போது, ராஜஸாஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்கும்.

தல்லாத ஸந்தாதிமாதாக்கை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகா
ஸாதிபூதஸூக்சுமங்கள்.

ஸாந்தத்வ மாவதி - அதுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது -
பாதிசூலவேதநீயத்வம், அடக்கமாவது - உகாலீநவேதநீயத்வம்.
அதில், ஸ்வமாவமே ஸாந்தங்கனாபிருக்கும் - பூரியும் ஜலமும்;
கோரங்களாபிருக்கும் - மீகஜஸ்ஸம் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும்
ஆகாஸம். மேளகத்தாலே யெல்லாபூதங்களும், ஸாந்தத்வ கோ
த்வ மிடத்தவங்களை யுடையனவாபிருக்கும். தந்மாத்த்ரங்களுக்கு
இந்த ஸாந்தத்வாதிவிசேஷநிலாமையாலே, அவை அவிசேஷங்
களென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலே, தந்மாத்த்ரங்களுள்
றும், அவிசேஷங்களென்றும் பாய்யம். அதில் அசிபுத்தான
யாதவப்ராஸாதிசூனம், (உ.௭௨) “தந்மாத்த்ராணா விசெஷா
ஐத்யுயோகாஹா, ஸாஹகாவொரகா சேஷஸூக்சுமீதி துயொவி
செஷா வெஸும ரணா தாநவெஸஷாநேஷு வாசு ஸூக்சு
மீகாஸா சேவிசெஷாஸூக்சுணவதி. தெநஸஹேந தந்மாத்த்
ரேஷுநே, வஸவஸூக்சும வாயவஸூக்சும தெஜஸூக்சும
சூபவஸூக்சுமபுயிவீ” என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, சரிவிகாடஹங்காரத்திலும் ஸவத்துக்கொண்டு, ஸாத்திகா
ஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாதிரோந்கிரியங்களும், தாமஸாஹங்
காரத்தில் நின்றுப் பூததந்மாத்த்ரங்களும் உத்தாந்நமாம் க்ரமம் சொல்
லிவின்றது.

(உக) இனி, ராஜஸாதஹங்காரத்தினுடையகார்யம்சொல்லு
கிறது, (மற்றையிரண்டு அஹங்காரமும்) என்ற தொடங்கி. ஆகா
வது - ஸாத்திக தாமஸாதஹங்காரங்க ளிரண்டும் ஸ்வகார்யங்களை
யுத்தாசிக்கும்போது, பிதத்தினுடைய அங்குரத்துக்கு ஜலம்போல
வர், அச்சரினுடைய ஜலங்கத்துக்கு வாயுபோலவும், ராஜஸா
ஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்குமென்கை. இது ஸஹகரிச்சகை

௩௦. ஸாத்திகாஹங்காரம் ஸப்ததந்மாத்திராதி பஞ்சகத்தையு மடைவே ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞா நேந்த்ரியங்க னீந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருத மாய்க்கொண்டு வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்க னீந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் இவற்றை யொழியத்தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

யாவது-(௨௭௩) “புராஜீ வ, வக-கூகத” என்றபடியே, இவ ற்றில் இந்த்ரியதேஹுவான ஸத்வாஸ்தத்தக்கும், பூகதேஹுவான தமோஸ்தத்தக்கும் சலஸ்வபாலமான ரஜஸ்ஸு - ப்ரேரகமாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திப்படுகை.

(௩௦) இப்படி, ஸாத்திக தாமஸாஹங்காரங்களுக்கு ஸாதா ரண ஸஹகாரியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தம், ஸாத்விகா ஹகாரத்திக்கு அஸாதாரணமா யிருப்பன சில ஸஹகாரிவிஸேஷங்களை யருளிச்செய்தார்; (ஸாத்விகாஹங்காரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸாத்விகாஹங்காரம் - இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குமானில், இவற்றினுடைய விஷயப் ப்ரதிபிமத்துக்காக ஸப்ததந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஸ்ரோத்ரத்தையும், ஸ்பர்ஸதத்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு த்வ சந்த்ரியத் தையும், ரூபதத்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சக்ஷுஸ்ஸைய யும், ரஸதந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஜிஹ்வையையும், கந்ததந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு க்ரானேந்த்ரியத் தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி, ஸப்ததந்மாத்திராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த வந்ததாம், ஸ்ரோத்ர க்ராஹ்யமான ஸப்தவிஷயமையும், த்வசந்த்ரியக்ராஹ்யமான ஸ்பர்ஸ விஷய மையும், சக்ஷுர் க்ராஹ்யமான ரூபத்தில ப்ரவ்ருத்திதேஹுவாயும், ரஸநிவிஷயஸாஸ்யமான ஜலத்தினுடைய நிஸ்ஸாணதேஹுவாயும், க்ரானவிஷய சுந்தாஸ்யப் ப்ருதிவ்யாபஸமான அந்நாதி சுளில் ருஜீஷோக்ஸர்ஜதேஹுவாயும், இப்படி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகஸேஷமாய்க்கொண்டு ஸப்தாதிபஞ்சகத்தையும் ஒட்டியிருக் கும். கர்மேந்த்ரியபஞ்சகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமானில், ஸ்ரோத்ர ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாகத்தையும், த்வக்ஸஹக்ருதமாய்க்

௩௧. சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மென்றார்கள்.

௩௨. அது ஸாஸ்த்ரவிருத்தம்.

௩௩. பூதங்களாப்பாயகங்களித்தனே.

கொண்டு பாணியையும், சக்ஷஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாதத்தையும், ஜிஹ்வாஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு உபஸ்த்தத்தையும், க்ரணஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய், உபயாதம்சமான மஸஸை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகத்தானே ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்று, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள்” என்னக. இது தன்னை பூதி விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாநத்திலே, (௨௭௪) “க்யபெவெதி யஸ்யுஷிக்ரீ, வெகாரிகாஹஜ்ஜாராக்ரூபெணஸஹாபிவஹுக்ஸஹாயாக்ரூபெண ஸ்ரோத்ராபிஜ்ஞாநெதி யவஹக்ஸுஷி, கஸாபெவ தஹாயாபாமாபிகெபெதி யவஹக்ஸு, கஸஹாயா து கஸாந்நஸ்யுஷிரிதி” என்று பின்னே யெங்களாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

(௩௧) அநந்தம், இப்படி தாமருளிச்செய்த விந்த்ரியோத்பத்திக்ரமத்துக்கு விரோதிபக்ஷத்தை நிரவிகைக்காக அத்நையத் கேட்கிறார்; (சிலர், இந்த்ரியங்களிலேசிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று. அவர்களாகிறார்-க்ரணானுகளான விந்த்ரியங்களைப் ப்ருதிவ்யபதி பூதகார்யமாகவேசொள்ளும் நையாரிகாதிகள்; அவர்கள் தான் ஆநுமாநிகராகையாலே ஆநுமாநத்தாலேயே அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது.

(௩௨) அத்நை, காலாத்யயாபதேஸத்தாலே தூஷிக்கிறார்; (அது ஸாஸ்த்ரவிருத்தம்) என்று; அதாவது - இந்த்ரியங்கள் பூதகார்யமென்று சொல்லுவது - இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸபுராணதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

(௩௩) அதிவென்? மோக்ஷதர்மத்திலே, (௨௭௫) “ஸஹஸ்ரோத்ரம் கஸாவாதித்யபாகாஸஹஹவ்யம் | வாயொஸ்யஸம் கஸா

வெஷ்டாகுவதெவ திருதயஸ்ய துபுர-இவம் வக்ஷாமஹ்யாவுகி
 ஸிதயம் தெஜஉயுதெ । ரஸந்தெஜஹிஹாவ து யொஜஸு
 ம-ஹாஸ்யகாஃ । யுராணவெ யஸாஸீரஹ தெ த-ஹ-இதி
 ம-ஹாஸ்யகாஃ” என்று சொல்லுகையாலே; இதிஹாஸாதிகள்
 தன்னிலையும் இந்திரியங்களுக்குப் பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகை
 யால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவேணும்! என்ன;
 (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறார். அகால-இதிஹா
 ஸாதிகளில் இந்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் - பூதங்க
 ளாலுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தைப் பற்றவாகையாலே, இந்திரி
 யங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை, காரணங்க ளன்றென்
 னை. ஆப்யாயகத்வமாவது - போஷகத்வம்; இன்னமும், அஹங்கா
 ரத்தை இந்திரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களை யிவந்
 துக்கு உபாதாநகாரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்ருஷ்டிமக
 முண்டிறே. (உஎஎ) “சுஹஜாரவெஸ்யபி யாணி பூதிநிதி த்ஸு
 வெவ ஹ-தாநா வெவொவாடாநகஸ்ய” “சுஹஜயம்ஹிஸஸஜி
 ரநஃ சுவொபியஸி யுராணவெஸ்யஜாஸ்யீவாக்” “ஐதிஸ்ர-தெ
 ரிதிசெவிடாஹம், தடிய-தத்யு; சுஹஜாரவெஸ்யவொவாடா
 நகஸவி ஹ-தாநா லாப்யாயகஸெவி தயோநிரெஸொவ
 வகெ” என்று; பிள்ளைமெங்களாழ்வாரெடுத்தக்கழித்தது. அது
 வும், “இந்திரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவரநு
 ளிச்சொந்த க்ரமந்தன்னாலேப்ரதிகழித்தம். அப்போகைக்கு, (அது
 ஸாஸ்த்ரானிருத்தம்) என்றது - (உஎஎ) “வஸகாடிஸம் ரிநஸூத்ரு
 டெவாவெவொகாரிகாஃ ஸ்யுதாஃ” இத்த்யாதிகாராலே இவற்றை
 ஸாத்வி ரஹங்கா காரயமாகவே சொல்லுகிற புராணிகளுக்கு
 விருத்தமென்கை. புராணதிகளைப்பற்ற, (உஎஎ) “சுஹஜயம்ஹி ஸஸ
 ஜி ரநஃ” இத்த்யாதி ஸ்ருதிக்குப் ப்ராபல்யமுண்டேயாகிலும், (உஎஅ)
 “ஐதி ஹாஸவ-ராரணாஹாம் வெஹஸி-வஸ்ய-ஹயெசு”
 என்கையாலே, உபந்ரும்ஹணநகூலமாக அதுக்கு அர்த்தங்கொள்
 ளவேணுமென்று ஸ்ருத்தும் ஆனால், உபந்ரும்ஹணங்கள் தன்னிலே
 யும் பௌதிகத்வஞ் சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள் கார
 ணமாயன்றோ தோற்றுவித்தது என்ன; (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்

௩௪. இவைகூடினால்து கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்
ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்தோரு த்ரவ்யமாக
கிச்சவரிவோரைப்போலே, ஈஸ்வரனிவற்றையெல்லாம்
தன்னிலே சேர்த்தோரண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்
முதனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்

தனை) என்று நிர்வாஹம். க்ராணதிகளான விர்த்ரியங்களுக்குப் ப்ரு
திவ்யாதிபூதங்களாலுண்டான வாப்பாயநம் ப்ருதஸ்ம்ருதிகளிலே
ப்ரஸித்தம். இத்தான்ஸுபாலோபதிஷ்ட்வ்யா ச்யாநத்திலே, (௨௭௯)
“வ்ராணாஜீநா ரி^{௨௭}பிராணாஹி வ்யயிவ்யாஜி ஹ^{௨௮}வெ
ராவ்யாயநஸூ^{௨௯}திஷ்ட^{௩௦}வ்யஸிஸ்ய^{௩௧}” “கூஷ்யஹிஸஸி^{௩௨}
ரீநம் சூவொய்ய^{௩௩}வ்ராணதெஜாயீவாக்^{௩௪}” (௨௮௦) “ஸொ
தூ^{௩௫}நவொவ்ராணகீகூ^{௩௬}வ்யயிவ்யா^{௩௭}” ஐத்யாஹி, “வா^{௩௮}
தூ^{௩௯} வ்யா^{௪௦}நரி^{௪௧}நனி^{௪௨}நஸொ^{௪௩}ராத^{௪௪}ய^{௪௫}த^{௪௬}நய^{௪௭}” “ஐத்யா
திஷ்ட^{௪௮}” என்று, ப்ருதப்ரகாஸிகாகாராலே அபிவிதமாயிற்று.

இப்படி, இந்த்ரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆப்பாயக
ங்களாயிருக்குமென்னுமிடம், ‘மோக்ஷதர்மத்திலே, ப்ருத பரத்வாஜ
ஸம்ஸாதத்திலே (௨௮௦) “சூவொய்யவெஹவெ^{௨௮}நித்ய^{௨௯}யாத
வெஹவொ^{௩௦}வஹி^{௩௧}” என்று, ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்
டது. ஆகையால், பூதங்கள் இந்த்ரியங்களுக்கு ஆப்பாயகங்க ளித்
தனை; காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

(௩௪) ஆக, இப்படி மஹாகாதிபதார்த்தங்களினுடைய வுத்தப்
தித்ரமம் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இவற்றைக்கொண்டு
ஈஸ்வரன் அண்டஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியை யருளிச்
செய்கிறார் மேல்; (இவைகூடினால்து கார்யகரமல்லாமையாலே)
என்று. அதாவது-(௨௮௧) “நா^{௨௮௧}நாவீரொ^{௨௮௨}வ்யய^{௨௮௩}ஹி^{௨௮௪}த^{௨௮௫}
வெஸஸஹதிவி^{௨௮௬}நா^{௨௮௭}நாஸதூ^{௨௮௮}வ்ய^{௨௮௯}ஜாஸ^{௨௯௦}வ்ய^{௨௯௧}ஸி^{௨௯௨}ஸி^{௨௯௩}
தஸ^{௨௯௪}” என்கிறபடியே, ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே
நா^{௨௯௫}நாஸத்தியுத்தங்களாய் ப்ருதப்பூதங்களாயிருக்கிற விம்மஹதாதி

௩௩. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக்குட்பட்டவஸ்துக்களை சேதநாக் கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும்.

கங்கைப் பண்ணுமைக்காகவும், இவ்வண்டத்துக்குள்ளேயே பத்தாத்தம் ஸமஷ்டி பூதனைப் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்படியை யருளிச் செய்கிறார்; (அதுக்குள்ளே சதர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்) என்று. சதர்முகனுக்கு பத்தாத்தம் ஸமஷ்டிபாவமாகத் தி-இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவஸ்யசேதநர் இவன் ஸரீரத்திலே யுண்டாய்க்கிடக்கை. இப்படி சதர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தது இனிமேலுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வரகமாககின்று செய்வதாகவிதே,

(௩௩) அதுதன்னை தர்மபிரிக்கைக்காக ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேஸ்வரன் செய்யும் கர்மத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (அண்டத்தையும், அண்டகாரணங்களை யும் தானேயுண்டாக்கும்; அதாவது - ஸமுதாயகார்யமான வண்டத்தையும், தத்காரணமான மஹத்தி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பனை தன்னுடைய அவ்யவஹிதஸங்கல்பத்தால் யுண்டாக்குமென்கை. (உஅ௬) “வொஹிதி யஸரீரோக்ஷாஸிஸ்யக்ஷாஸிவிபாஸ்யஜாஃ | சுவவனவ வஸுரூபா தாலு-வீரஸிவாவஸுஜக | தஜஸிவவவெஜஸி வஸஸுராமஸஸிவஸுஜக” என்னக்கடவதிதே.

(அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) அதாவது-சதர்முகாதி சேதநருடைய ஹருதயங்களிலேயிருந்து, (உஅ௭) “வஸுரஸுதாஹம் ஹுதி வஸுநிவிவெஷாஸிஸ்யகிஜோ-ந வொஹநஹ” என்று, ஸங்கல்பஜ்ஞாநாதிகளை ஜிபிபித்துக்கொண்டு, அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. (உஅ௮) “யதிஸிஸ்யஜெதெயெந ஸகஜாதெநவெவஸிஜ | தஸுரஸுஜஸுரஸுஹ-நிதள தஸு-வெவெவெவெவஸுந-” என்று, ஸம்வதன் ஸகலகர்த்தர்ஸரீரியாய்க்கொண்டு ஸகலகார்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவதிதே.

நக. அண்டங்கள் தான் நேகங்களாய், பதினாலோகங்களோ
டேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவர
ணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு கீர்டாகந்துக
ஸ்த்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்தும்போலே எககாலத்
திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

(நக) (ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலேசேர்த்து
ஒண்டமாகி) என்று, ஸர்வேஸ்வரன், மஹாத்விதபகார்த்தங்களைச்
சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமென்னும் இவ்வளவிறே
கீழருளிச்செய்தது; இப்போது, அந்த அண்ட பஹுத்வத்தையும்,
அவற்றினுடைய கட்டளை யிருக்கும்படியையும், அவைதான் ஸர்
வேஸ்வரனுக்கு இன்னவிரியாகத்தக்கு உறுப்பென்னுமத்தையும்,
அவற்றினுடைய பரிணமப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்திருர்;
(அண்டங்கள் தான்) என்றதொடங்கி. (அண்டங்கள் தான் அநே
கங்களாய்) (உஅக) “சுஷ்ணாநாந்தம் ஸஹஸ்ர ரணாம் ஸஹஸ்ர ர
ணயம் தாமிவ । ராஜ்யஸாநாம் தயாதனூ கொழிகொழி
ஸதாமிவ” என்னக்கூடவதிமே. (பதினாலோகங்களோடேகூடி)
பதினாலோகங்களாவன-கீழில் அண்டகபாலத்துக்குமேல் எண்
பத்துமூன்று நூற்றிரத்தைம்பதினாயிரம் யோஜகம் உயர்த்தியு
டைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே, (உக) “ஸஹத்ஸு-ஸ
ஹஸ்ர ரணாம் ஹிஜோஷு ரயொவிக்ஷுரெத । ஷஸாஸாஸு
ரெகெகெகம் வாதாஹம் ஸுநிஸத்ஸி சதவம்விதவெநெவ நித
வஹமஹவிரிசு । சிஹாம்ஸுஸு-தவஜாமி” வாநாஹெநெவ
ஸஹத்ஸு” என்கிறபடியே, ஓரொன்று பதிலாலாயிரம் யோஜகத்
தளவு உயர்த்தியையும் பரப்பையு முடைத்தாய், தைத்தயதானவப்
நகஸுபர்ணிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமாய், (உக) “ஸு-ஸு
ஷாரணம் வீதாஸுராராஸெயுகாஹநாஹி । ஹஸ்யொ
யத் ரெகெகெய வரவாஸாஹஸொஹிதாஹி” என்கிறபடியே.
ஸுக்லங்களாயும், க்ருஷ்ணங்களாயும், அருணங்களாயும், பீதங்க
ளாயும், அவாலுகாமயமான ஸர்க்கராநுபமாயும், ஸைலமாயும்,
பொன்னுயிரிருக்கிற ஸ்க்தலவிஸேஷங்களையுடையவையாய், வில
க்ஷணமான மாஸிசைகளாலே யலங்க்ருதமாய், ஸ்வர்க்காதிக்களிலுங்
காட்டில் நிரதிஸயபோக்யமாய், அதலமென்றும், விதலமென்றும்,

சிதலமென்றும், சுபஸ்திமத்தென்றும் சொல்லப்பட்டதலாதலமென்
றும், மஹாதலமென்றும், ஸுதலமென்றும், பாதாளமென்றும் பேரை
புடைத்தான அகோஸோகங்களேழும், இதுக்குமேல் எழுபதினா
ரம் யோஜநமகலத்தை புடைத்தாய், ஸப்ததன்வீபஸாகாபர்வதாதி
ஸிஸிஷ்டமாய், பாதசாரிகளான மதுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸ
மாய், பத்மாகாரமான பூலோகமும், பூலோகத்துக்குமேல் ஆதித்ய
னுக்குக்கீழ் நூறுபிரம் யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய்,
கற்கர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான புவர்லோகமும், ஆதித்ய
னுக்குமேல் தநவனுக்குக்கீழ் பதினாறுநூறுபிரம் யோஜநத்தளவு
வுயர்த்தியையுடைத்தாய், ஸாதிகாரமான க்ரஹ நக்சத்ரேந்த்ராதிக
கள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸ்வர்லோகமும், தநவனுக்குமேல்
ஒருகோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகூஉ) “விநி
வ்யூதாயிகாராஸு ஸுஹரொக நிவாலிநி” என்று, நிவந்தா
திகாராய் அதிகாராஸுஹரொக இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும்
தேஸமான மஹர்லோகமும், அந்த மஹர்லோகத்துக்குமேல் இரண்
டுகோடியோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், ப்ரஹ்மபுதரர்க
ளான ஸநகாதுபரமயோகிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஜநர்லோக
மும், ஜநர்லோகத்துக்குமேல் எட்டுகோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்
தியையுடைத்தாய், வைராஜாக்யரான ப்ராஜாபதிகள் வர்த்திக்கும்
தேஸமான தபோலோகமும், தபோலோகத்துக்குமேல் நூற்பத்
தெட்டு கோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகூங்).
“தெஷாரிஷாரொகஸு நஸ்யஸுஷொகா ருஹ்யஸுஷொநஸு
னிததெஷு வவொகாஸு விஷொநஸுஷொகாலிஸாயா
ஸாஸாஸுஷொகாஸுஷொநஸுஷொஸுஷொஜநி” என்கிற படியே,
ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவர்களும், அவர்களை யுபாஸித்து தத்ப்ராப்தி
பண்ணினவர்களும் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸத்பலோகமும், ஆச
ஹர்த்வாதிகடாஹங்களுக்கு நடுவு அறுபதகோடியோஜநம் அண்
டோச்சாராயமாயிருக்கும். ஐப்பதுகோடியோஜநம் அண்டோச்சார
யமென்பாநமுண்டு. அதில், உகூச, “ஸுஹ்ரொணமொஹ்யொ
ஸுயொகொடுஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸுஷொஸு
தின்படியே, ஸுஹ்யனுக்குமேல் இருபத்தைக்கோடியும், கீழ் இரு
பத்தைக்கோடியுமா ரிருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்த்தஸாபுவநங்ஸோடேகடி, (ஒன் றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவணங்களாலும் சூழப் பாட்டு) அதாவது-சீழ்ச்சொன்ன பதினாலுலோகத்தையும், (ஐக்கி) “வணதடிணக்கடாஹெந திரஸூயு-கீபஸூயா : கவிதஸு யபாஸீஜம் ஸவ-கெதாவெ ஸரீரவ்யகழ” என்கிறபடியே, உள் வாயில் விளாஞ்சதையை விளரவோடு எங்குமொக்க ஆவரிக்குமா போலே, (உக்க) “கொடியொஹநரீநஸூ-கடாஹஸூவ்ய ஸூகி” என்று, கோடியொஹநரிப்பம் அவகாஸதயோக்தமான படியே அண்டகடாஹம் ஆவரித்துநிற்கும். ஸாண்டகடாஹமான இவ்வண்டம், (உக்க) “ஹெஸா துரெணயஸா ரெஹெத்யா ணஜுதயுகழ” என்கிறபடியே, தன்னில் பதித்துமடங்கு பரத் திருக்கிற ஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். (உக்க) “வெஸா ஸதொபிவிஸூரார வெயகீ-கீஸூரீ-கெ : ஸெஹெவாண க்டாஹெந ஸூபாஸூரிஹீபரா” என்று, ஸாண்டகடாஹமான பூமண்டலம் - பஞ்சாஸத்தோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும், (உக்க) “வெஹீஸூரீ-கெ : ஸதொபிவிஸூராரவாணக்டாஹ” என்று, வாராஹபூரணத்திலே சொல்லுகைபாலும், இப்படி, ஸ்தாந் தபூரணத்திலே சிவாஹஸ்பத்திலே பரக்கச் சொல்லுகைபாலும், மேருவைச் சுற்றும் பஞ்சாஸத்தோடி விஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை ஸதகோடிவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும் யிருக்கும். இதில், இரண்டுகொந மர்யாதையைத்தனமாக்கி, அதில் பதித்து மடங்கு பெருத்தஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கு மென்ற படி. அண்டகடாஹத்தைப்பற்றி பதித்துமடங்கு பெருத்த ஜலதத் வத்தாலே ஆவ்ருதமென்பாருமுண்டு. இப்படி தஸோத்தாமாய்க் கொண்டு ஜலதத்வத்தைத் தஜஸ்தத்வம் ஆவரிக்கும், அப்படி யத்தை வாயுத்தவம் ஆவரிக்கும், வாயுவை ஆகாசம் ஆவரிக்கும், ஆகா ஸத்தை அஹங்காசம் ஆவரிக்கும், அஹங்காஸத்தை மஹத்தத்வம் ஆவரிக்கும், அந்த மஹத்தத்வத்தை அவஸக்தம் ஆவயுக்கும் (உக்க) “தடிநஹீஸூரீ-கெ : ஸதொபிவிஸூரார” என்று, அபரிமிதப்ர மாணமான அவ்யக்தத்துக்கு ஆவரணத்வப்ரபுத்தமான தஸோத்த ரத்வவ கூடுமபடி யெவ்வினே? என்னில்; ஆபிரத்திலே பத்துமுண் டாமாபோலே அபரிமிதஸக்த்யையிலே பதுவுமுண்டாகையாலே

௩௭. பூதங்களில் ஆகாஸம் அவகாஸவேது: வாயு வஹநாதி
வேது; தேஜஸ்ஸு பசநாதிவேது; ஜலம் ஸேசந பிண்
டகரணாதிவேது;ப்ருதிவி தாரணாதிவேது வென்பார்கள்.

கூடும். (௩௦௪) “ ஸாஸிவஹுநிதாசாஸெ ஸுதொஹுதாஸி
நாஸஹி: | வ்யுதம் டிஸமஹெணரணம் ஹுதாஸி-ஹதா
தயா | ஸவ்யுதே நாவ்யுதொஹுதம்ஹெஸஸெரெஸஹிதொ
ஸிஹாந | வஸஹிராவரெணரணம் ஸஸஹிஸ்ப்ராக்யுதொஹு
தயு ” என்கிறபடியே, இப்படி தபேராத்நாந்களான ஸப்காவா
ணங்களாலும் சூழப்பட்டு; (ஸஸ்வாநுக்கு க்ரீடாகந்தாகஸ்தாநீயங்
ளாய்) அதாவது-க்ரீடாபர்ணா பாலனுக்கு க்ரீடாகங்கன்போலே,
க்ரீடாஸாநுபூஷணவான ஸிஸ்வாநுக்கு ஸீலோபகாணங்களா
யிருக்கை. (௩௦௨) “ ஹரெவிஹரஹிஸ்யூவாகஹுதெகரிவஹ
ஹுஹி: ” என்றும், (௩௦௩) “ ஸோஹிதொ ஹவாநுதெ
ஹொஹுதெ ஸ்யூவநெகரிவ ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸஸ்வ
ாநுக்கு விபூசியாக ஸீலோபகாணமாயிதே இருப்பது. (ஜலபுத்
புதம்போலே, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்) அதா
வது - இவ்வண்டங்களை ஸஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ஓரொரு
படையாக இட்டு அகமெடுக்குமாபோலே, காமத்தாலேபரிணமிச்சை
யன்றியே, (௩௦௪) “ நஹு ஜெணவிவ்யுஹுகஸ ஜஹொஹுதயவ
ஸு ” என்கிறபடியே, நீர்க்குநிழிபோலே யொருகாலே உத்பநங்
களாமென்கையும், அநேக ஜலபுத்தங்கள் ஏககாலத்திலே புத்பந்
நங்களாமாபோலே, (௩௦௫) “ வஸககாவெந ஸ்யஜ்யெஹ ” என்
கிறபடியே, ஸ்கலாண்டங்களும் ஏககாலத்திலே புத்பநங்களா
மென்கையும். ஆக, “ அண்டங்கள் தான் அநேகங்கள் ” என்று ரிட
மும், அவை தான் எல்லாமொன்றுபோலே யிருக்குமென்னு ரிட
முஞ் சொல்லிற்றொழிந்து.

(௩௭) பூதபஞ்சகங்களுக்கும் தனித்தனியே விதியோகங்களை
தர்ஸிப்பித்தொர்மேல்; (பூதங்களில் ஆகாஸம் அவகாஸவேது)
அதாவது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், ஸ்த்திதி சுமநாதிகளுக்கு
இடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது - ஆகாஸத்துக்கு விதியோக
மென்கை. (௩௦௬) “ ஸஸ்யுஜெஹஸ்யு வியதொ வாவவம் ஸஸ

௩௮ ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் அடைவேஸப்
தாதிகளைத்தையும் க்ரஹிக்கை தோழில்; வாகாதிகர்
மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் விஸர்க்க ஸிஸ்ப கத்யுத்திகள்
தோழில்; மநஸ்ஸு-இவை யித்தனைக்கும் பொது.

க்ஷுரெவவ | ஸஹஸ்ரோதௌ வஸுஸஹஸ்ர ஸுஷிரகஸு
விவிசுதா” என்று, இதுக்கு அநேகவிதியோகங்களுண்டாயிருக்க
இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது இதனுடைய ப்ராதாந்யத்தைப்
பற்றி. இதுதான் மஹையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (வாயுவஹ
நாதிக்ஷேம) வஹநம் - வஹிக்கை. ஆகிஸப்தத்தாலே - வ்யூஹந
சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான்-(௩௦௭) “வாயொஃ
ஸுஸொக்தி யஹெஷ்டா க்ரஹஸு ஸுஸொக்தெவவ | வ்யூஹநம்
வஹநம்ஹெஷ்ட ஸீகரொதிஸுஷ்டா” என்று சொல்லப்பட்ட
திஹே. (தேஜஸ்ஸுபசநாதிக்ஷேம) பசநாவது-பாகம்பண்ணுகை,
ஆகிஸப்தத்தாலே-ஒளஷ்ணய ப்ரகாஸாதிகளைச் சொல்லுகிறது.
இதுவும், (௩௦௮) “சுஹ்ரொளஷ்டௌ ப்ரகாஸகஸு ரஹிவெநி
யஸிஷ்ட-ஸு | ஸஹாபஸளரஹிவெநி வஸுஸு வயந
ஸுதிதாஸு | ஸுயதெ வஹஸாஹெஷ்ட ஸாஹஸஹி ஷிஜஷ்ட-ஸு”
என்று. சுதிதமாயிற்று (ஜஸம் ஸேசநபிண்டகாணாதிக்ஷேம) ஸேசந
மாவது-நனைக்கை, பிண்டகாணமாவது - திரட்டுகை. ஆகிஸப்தத்
தாலே - ஸைத்ய மார்த்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் -
(௩௦௯) “சுஹ்ரெஸுதௌ ஸரீரயதெ வ்ரிபுக்ஸு ரஸநெநி
யஸு | வ்ரஸாஷ்ட ரிஷ்ட-ஸு விணீக்ரணம் க்ஷேநஹிவெ”
என்று, அபிஹிதமாயிற்று. (ப்ருதிநி தாரணாதிக்ஷேம, என்பர்கள்)
தாரணம்-தரிக்கை, ஆகிஸப்தத்தாலே, மூர்த்திமத்வ குருத்வாதி
களைச் சொல்லுகிறது. (௩௧௦) “ஹ்ரெஷ்ட-ஸு மஹஸு ரணம்
மரிபிரணஹ யாரணஸு | ஷ்ரெதி-ஸு ஸஹிஷ்ட-ஸு ஸீக்
ரொதி யஸாத்யஸு” என்று, இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. என்
பர்கள் என்றது-தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

(௩௮) இனி, ஏகாதஸேந்த்ரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி
பேதத்தை யருளிச்செய்துராமேஸ் (ஸ்ரோத்ராதி) இத்பாதி.

௩௩. ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு அண்டேஷ் சப்தாதிகள்துணங்களாயிருக்கும்.

௪௦. குணவிநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.

ஸ்வோதரத்துக்கு சப்தக்ரஹணமும், த்வகந்தரியத்துக்கு ஸ்பர்சக்ரஹணமும், சக்ஷஸ்ஸுக்கு ரூபக்ரஹணமும், ஜிஹ்வைக்துரஸக்ரஹணமும், க்ரணத்திக்கு கந்தக்ரஹணமும் தொழில்; (௩௯) “கூஷுக்ஷாநாஸிகா ஜிஹ்வா ஸ்ரோத்ரத்யக்தவஹிஷ்டிஸஹாஜீநாஸிவாஹுஸ்தாநாஸ்தாநிவெவிஜ” என்னக்கடவதிதே; இந்த ஸ்லோகத்தில், இந்தரியங்களை வ்யுத்த்ரமமாக வெடுக்கையாலே, இன்னதுக்கு இன்னது விஷயமென்சிறதியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிர்ஸயிக்கவேணும். ஜ்ஞானேந்தரியங்களுக்கு சப்தாதிகளைக் க்ரஹிக்கை தொழிலென்னுமிவ்வளவே ப்ரகாஸிப்பது. (வாகாதி) இத்தபாதி. இப்படி வ்யுத்த்ரமமாக வருளிச்செய்தது வாக்யஸ்வரஸ்யத்துக்காக. இத்தால், வாக்குக்கு உத்தியும், பாணிக்கு ஸில்பமும், பாதத்துக்கு கத்யும், உபஸ்த்தபாயுக்களுக்கு ஜலமலவிஸர்ஜனமும் தொழிலென்கை. (௩௯) “வாயுநவஸ்துளகாஸவாடிள வாகுஸெத்ரெய வஹிஷ்டிவிஸமஸரிஷுமத்யுக்தகூஷுகேஷாஹி கூயுதெ” என்னக்கடவதிதே. (மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும்பொது) அதாவது - ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும்போதும், கர்மேந்தரியங்கள் ஸ்வஸ்வகர்மங்களைப் பண்ணும்போதும் மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டுகையாலே உபயாத்மகமான மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்குமென்கை.

(௩௯) ஜ்ஞானேந்தரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சப்தாதிகள் ஐந்தும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ப்ரதிரியதகுணங்களாயிருக்கும்படியை வருளிச்செய்கிறார்; (ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு) இத்தபாதியால். அதாவது - ஆகாஸகுணம்-ஸப்தம், வாயு குணம்-ஸ்பர்சம், அக்ரிதுணம்-ரூபம், ஜலகுணம்-ரஸம், பூகுணம்-கந்தம் என்றபடி.

(௪௦) இப்படி, ப்ரதிரியதகுணங்களான பூதங்களுக்கு குணவிநிமயம் வருகைக்கு அடி வருளிச்செய்கிறார்; (குணவிநிமயம் -

சக. ஆகாஸம்-கறுத்துத்தோற்றுகிறதும்த்தாலே.

சஉ. முன்புத்தை தந்மாத்தரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்தரோத்தரதந்மாத்தரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பித்தையாலே, குணாதிக்யமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவார்கள்.

சக. (ஆகாஸம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே) அதாவது - அதிஸூக்ஷ்மதையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடியிருக்கு மா காஸத்துக்கு சக்ஷுர்விஷயத்வமும், (நுகு) “யதுஷ்டததுயிவீ” என்று, ப்ருதிவிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லுகிறத்க்ருஷ்ணத்வமும் உண்டாயிற்றது பஞ்சீகரணத்தாலே என்னக இத்தால், த்ரிவ்ருத்தரணத்தைச் சொன்னவந்தரம், ப்ருதிதானே, (நுகு) “யதெஹுரொஹிதர-ஓவம் தெஜஸஸூடி-ஓவம்யவ-ஓகூதடிவாம் யதுஷ்டததுயிவீ” என்று, அத்தியிலே த்ரிஸூபத்வத்தை த்ரிஸிப்பித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்சீகரணத்தை யநுசிச்செய்த வந்தரம், அதுதன்னை ஸ்வத்தையும் பற்ற ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு பூசத்திலே த்ரிஸிப்பித்தாராயிற்று. இப்படி பூரீபாஷ்யத்திலே (நுகு) “யதெஹுரொஹிதர-ஓவம் தெஜஸஸூடிவாஸிவி | ஸூகூக்ஷுஷ்டததுயிவீ” என்று வெவ த்ரி-ஓவதா | ஸூ-ஓதெய டிஸி-கா-தஸா-தவெ-ஓவ-ஓத வஸ-ஓத வஸ-தா” என்று, பாஷ்யகாரரு மநுசிச்செய்தார். சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சீகரணம்சொல்லாதே த்ரிவ்ருத்தரணத்தைச் சொல்லுவானென் ? என்னில்; இங்கு, தேஜோபந்தங்கள் மூன்றினுடையவும் உத்பத்திமாத்தரமிதே சொல்லிற்று; ப்ருத்யந்தரத்திற் சொல்லுகிற ஆகாஸவாயுக்களினுடையவும். அப்பத்த மஹாக்ஷம் சாராதிகளினுடையவும் உத்பத்தி தானுந் சொல்லிற்றில்லைதே; ஆகையால், தேஜோபந்தமாத்தரகதம். தத்வந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானுப்போலே, த்ரிவ்ருத்தரணகதமும்-பஞ்சீகரணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகலபூதங்களும் பாஸ்பரமீஸ்வரங்களாகையாலே, ஸப்தாதிசுணபஞ்சகமும் ஸர்வபூதங்களினு முண்டாயிருக்குமென்று, குணவிதிமயஹேதுவொல்லிற்றாயிற்றது.

(சஉ) இனி, ஆகாஸாதிகளில் பூர்வபூர்வத்தைப்பற்றி, உத்தரோத்தரதத்வத்துக்கு குணாதிக்ய முண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்

சச. இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ஸரீரூதமாயிருக்கும்.

ஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு உபலக்ஷணமாய், ஸத்வஸூத்ரம்மென்றது - ஸத்வாதிசூணத்ரய ஸூத்ரம்மென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸத்வமாயும் குணதாயாஸ்ரயமாயு மிருக்கிற அசித்தவயத்தைதழும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமா யிருக்குமென்கை.

(சச) இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது? என்னு மாகாங்க்ஷயிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்; (இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக்ருதியென்கிறது - அவ் பத்தத்தைப் ப்ராக்ருதமென்கிறது - வ்யக்தத்தை; ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலதத்வம் ஹேதுவாயாவது - இவற்றை ஸ்வஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவ்வவகாலங்கள் வந்தவாறே யிவற்றை தீர்வதற்கையாலே, இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவஸ்யா பேக்ஷிதமா யிருக்கை; (நஉ0) “புக்ருதிம் வ்ருஷ்டெஹிவ ப்ரஸூதெதுயாஹரி” : க்ஷாஹயாரீஸ வஸ்புரஸெ ஸூகாவெ வ்யயாயுயன்” (நஉக) “காவெஸஸ்தி யொமூதா மிஷிதொரந்ரூநூலிஷ்தொ லு-குதாஹஹூதி வ்ருஷ்டெஹிகாணீ ஸூகாஹவ்ருத்நி யெ : க்ஷாநாவார நெஸஸஹஸூரிகரோசு” என்கிறபடியே, ஜசத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது, அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறே ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான் ஸத்தித்தயாதிகளுக்கு மொக்குமிதே. இப்படி, காலப்ரதாநமாக ஸர்வேஸ்வரன் தீர்வதற்கு தருளுகையாலே, இவ்விபூதியில் ஸகலபதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணாமமா யிருக்கும். இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேது வென்னாமிடம், இதினுடைய அந்வயவ்யப்திரேகங்களாலே, லௌகிகபதார்த்தங்களிலே காணலாமிதே. ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத பரிணாமஹேதுத்வம், ஆகமத்தாலும். ப்ரத்ய

ஸந்த்யை முந்நாறு; த்வாபரத்துக்கு ஸ்ரீவஸந்த்யை யிருநாறு, அபரஸந்த்யை யிருநாறு; கலியுகத்துக்கு ஸ்ரீவஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதாயுகம் ஒரு மஃவந்தகம்; இப்படி பதினாறு மஃவந்தகம் ஆயிரம் சதாயுகம். இது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒருபகல்; ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமநா யிருக்கும். இப்படி அஹோராத்திரங்களும், மாஸஸம்வத்ஸரங்களு மாகப் பெருக்கி, ஸ்தாந்தமாந பரிதணிதமான ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸுக்கு பாமென்று பேராம்.” என்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தார். ஆக, காலத்தினுடைய கலாகாஷ்டாதிருப பரிணாமப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது. (தித்யமாப்) இவ்விடத்தில் நித்யக்வமாவது - (௩௨௩) “சுநாஷிஹமவா நூநொநூநொஸூகிஜவிஷுதெ” என்கிறபடியே ஆத்யந்தரஹிதமாகை.

(ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிசுரமாப்) அதாவது - நிநிலஜகது தயவிபவலயலீலான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தத்தல்லீலோபகாண மாகை, ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் லீலோபகாணமா யிறே இருப்பது. அதில், ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதி களுக்கு கர்மீபனித்து லீலோபகாணமாவர்கள்; இது, ஸஹகாரித் வேந லீலோபகாணமாயிருக்கும்; ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்கு மிடத்தில் ஸக்யஸங்கல்பனான தான் அடியில்பண்ணி லைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவகாலாகமநம் பார்த் திருந்தே நிர்வஹிக்கைபாலே. இது தன்னை நிமேஷகாஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையாலே, இது தான் ஸ்ருஷ்டிவிஷயமுமா யிறே இருப்பது. ஆக இப்படி களாலே ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரி சுரமா யிருக்கும். இத்தைக்ரீடாபரிசுரமென்றே சொல்லுகையாலே காலக்ருதபரிணாமேபாய்ச் செல்லுகிறலீலாவிபூதியிலே யிதுக்கு விதியோகம். (௩௨௪) “நகாஸூத்ருவெவ்யஹ” என்கிறபொக விபூதியில் இதுகொண்டு அபேகை யில்லை யென்றதாயிற்று. அநந் தாம், ஏவம்பூதமான காலதத்வம்-ஈஸ்வரனுக்கு அநநகக்ஷித்த விஸேஷணமா யிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ரீரஹ்மதமா யிருக்கும்) என்று. (௩௨௫) “வரஸூ ஸூஹணொ ரூஹொ வஹொஷ்டி வரஸூ ஸூஹ 1 வுக்ராவூதெ தயெவாநெரு ரூஹெகாவூயாவரஸூ” (௩௨௬) “வ்யாநவஹொஷ்டி

சுரு. மற்றை யிரண்டசித்தும், ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும்
போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாங்களாயிருக்கும்

காலாஹு - பூவிஹாஸஃ । ர-நவாணிவ்விதிஸுரான வுதிஸ
உவ ஹைதவஃ” (௩௨௭) “விஷ்ணு ஸுர-நவா துரதொழிதெ
வெர-நவெ பூயாநம் வ-ர-ஹஸுவிபு । தவெஸுவுதெ
நெருந யுதெவிய-தெ ர-நவாஹாம் தவிஜகாமஸுஜி”
என்னக்கடவதிதே, ஒருசேதநனேதி ஒருக்ரவ்யத்துக்குண்டான
ப்ருதக்ஷித்தய ஈஹாதாராதேயபாவமும், நியந்நுநியாய பாவ
மும், ஸேஷஸேஷி பாவமும் ஒரொன்றே ஸரீரலக்ஷணமாயிதே
இருப்பது; காலஸம்ஜ்யகாசித்தக்ரவ்யத்துக்கு எதத் ஸம்பந்தத்ர
யமும் ஈஸ்வரனேதே யுண்டாகையாலே, இது அவனுக்கு
ஸரீரமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. இப்படி, ப்ரக்ருத்யாதி பரிணாம
ஸஹகாரியான காலம் - ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரமாயிருக்குமென்கை
யாலே ஸஹகாரிகாரணமும் ஈஸ்வரனேயென்னுமதுக்கு விரோத
மில்லை. ஆக, ஸத்வஸூத்ரமாயிதது இன்னதென்றும், அது செய்
பும் கார்யமும், அதுக்குறுப்பான வதினுடைய பரிணாமமும், அதி
னுடைய அநாதிரிதநத்வமும், அதுதான் ஈஸ்வரனுக்கு இன்ன
துக்குப் பரிசுரமாயிருக்குமென்றும், அதுதான் அவனுக்கு ஸரீரமா
யிருக்குமென்றும் சொல்லிவந்தது.

(சுரு) த்ரிவிகாட்சித்தையும் அருளிச்செய்தறவிடத்தில், அவ
னுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தைப்பற்றி ஸூத்ரக்ஷத்
வத்தை ப்ரதம மருளிச்செய்தார்; அநந்தம், அவனுடைய லீலைக்கு
ப்ரதானோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ரதாநஸப்தவாச்யமான மிஸ்ர
ஸத்வத்தை யருளிச்செய்தார்; அநந்தம், அந்த ப்ரதாநபரிணாமத்
துக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வ
ஸூத்ரத்தை யருளிச்செய்தார். இப்படி அசித்தாயத்தையும் சொல்
லுநறவிடத்தில், (ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்
ளுக்கு ஹேதுவாய்) என்று, காலதத்வத்துக்கு விதியோகம் சொன்
னவோபாதி, பூர்வாட்சித் த்வயத்துக்கும் விதியோகம் சொல்லப்
பட்டதில்லையிதே. அத்தை யருளிச்செய்திறார் மேல்; (மற்றை
யிரண்டு அசித்தும்) என்று தொடங்கி. ஈஸ்வரனுக்கும், ஆத்மா

சுசு. போக்யங்களாகிறன - விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன - சக்ஷுராதிகரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்களாகிறன-சதுர்த்தஸ்புவநமும், ஸமஸ்ததேஹமும்.

வுக்கும் என்றது - சேதநரிதே அசேதநத்துக்கு போக்தாக்கள், சேதநராகவுள்ளது ஈஸ்வரனும் ஆத்மாவுமிதே; ஆனபின்பு, உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி. 'ஆத்மாவுக்கு' என்ற ஏகவசகம் ஜாத்யபிப்ராயமாகையாலே த்ரிவிதசேதநையும்கொல்லுகிறது. இப்படி, உபயாட்சித்தும் உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருந்ததேபாதினும் சேவல பதவதிச்சையாலே தத்போகார்த்தமாக ப்பரிணமிக்கையாலும் அநவரதாடரோகித ஸ்வ பர ஸ்வரூபரான நித்யமுத்தரில், (௩௨௭) 'திருமகளும் நீயும்' என்கிறபடியே, அம்மிதநத்தினுடைய போகத்துக்குக் கைகொடுமானமா யிருக்கும் தொழிய (௩௨௮) 'ஃஹம்ஃ' என்றிருப்பா ரில்லாமையாலும், ஸூத்தஸத்வத்தினுடைய விதியோகம் ஈஸ்வரப்ரதாநமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநசர்மாறுகுணமாக பசுவத்ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதீஸாரீரங்கனிலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணி ஸ்வதந்தர்போக்தாக்களா யிருந்தவகயாலும், ஈஸ்வரனுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாஸமே ப்ராசரமாய் போகரஸம் அத்யல்பமாகையாலும் மிஸ்ரஸத்வத்தினுடைய விதியோகம் பத்தசேதநப்ரதாநமா யிருக்கும்.

(சுசு) அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன - அப்ராக்ருதமான ஸப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன - நிவ்யமால்யாதிகளும், சத்ராசாமாதிகளும், கரணங்கள் தானும். போகஸ்த்தாநங்களாவன - அப்ராக்ருத ரத்தமயமான மண்டபமென்ன மாலிகையென்ன இவ் யாதிகளும், பஞ்சோபபிஷண்மயமான தீவ்யவிக்ரஹங்களும். இப்படி, நித்யவிபூதி ப்ராக்ரியையும் இவ்விதத்திலே யருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க, ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ராக்ரியாமாதரத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (போக்யங்களாகிறன) என்றுதொடங்கி இது தானே உபயவிபூதிக்குமானாலோ? என்னில்; போகோபகரணங்களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்த்தாநங்களில் வைஷ்ட்யத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது - ஸூசுததீரூபமான வறுபவஜ்ஞாநம். அந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விஷய

சஎ. இதில், முற்பட்டவசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய், சுற்றும் மேலுமெல்லையின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றுங்கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும், கால மெங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும்.

சஅ. காலந்தான் - பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றஞ் சொல்லுவார்கள்.

மாகையாலே, ஸப்தாதிவிஷயங்கள் போக்பங்கள். அந்த ஜ்ஞாந்தனுக்கு உபகரணங்களாகையாலே, இந்த்ரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகாரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது, அது போகஸ்த்தாநஸப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே போகஸ்த்தாநங்களென்று லோகங்களையும், தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன-ஸூரநாதிரயக் ஸ்த்தாவராத்மகமான ஸரீரங்கள். சுஸ்வரனுக்கு இந்தவிபூதியிலுண்டான போக்ப போகோபகரணங்களையும், அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவ ஸயநத்திலும் அவதாரவிஸேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலு முண்டான விநியோகவிஸேஷங்களாலே கண்டுகொள்வது.

சஎ. அந்தரம், த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வாசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு என்கிறது - மிஸ்ர ஸத்வாவதி யாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லையுண்டு என்கிறது - ஸூத்தஸத்வாவதியாகையாலே; காலத்துக்கு அங்கு நொரு அபிச்சேதமில்லாமையாலே எங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்ரிசையான காலந்தான் உபயவிபூதியிலும் நித்யபென்றிறே தமக்குத்திருவுள்ளம்.

(சஅ) இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்குவிபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒருபேதம் சொல்லுவாருமுண்டு என்கிறார்; (காலந்தான்-பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம் என்றும் சொல்லுவார்கள்) என்று. இப்படி சொல்லுகைக்கடி-பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்யாதிக ஞ்ண்டாக ஸாஸ்தாங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே

சக. சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்.

இதுக்கு உத்பத்தபாதிக்கைச் சொல்லுகையாலும், வ்யூஹிருத்யங் களைச் சொல்லுபிடத்திலே கால ஸ்நஷ்டியை அநிருத்த க்ருத்ய மாகச் சொல்லாநின்றதிதே. ப்ரக்ருதியை ஸ்நஷ்டிக்கையாவது - மஹாதாதிருபேண பரிணமிப்பிக்கையானுப்போலே; காலத்தை ஸ்ந ஷ்டிக்கையாவது - நிமேஷகாஷ்ட்டாருபேண பரிணமிப்பிக்கை; ஸததபரிணமிதியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹாதாதிருபமான ஸ்த்தூல பரிணமம்போலேயிதே ஸததபரிணமிதான விதுக்கும் நிமேஷா திருபேண பரிணமம். அந்த மஹாதாதியோபாதி நிமேஷாதியான விதுவும் உத்பத்திவிநாஸவத்தாகையாலே இவ்வளவைக்கொண்டு காலம்-இங்கு அநித்யமாயிருக்கும் என்கிறது; பரமபதத்தில் ஈத் ருஸ பரிணமவிஸேஷ ப்ரபுக்கோத்பத்த்யாதி வ்யவஹாராஹித்யத் தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, காலத்துக்கு பரிண மங்கொள்ளாதே ஏகரூபத்வத்தைக்கொண்டு, இப்படி யிருந்துள்ள காலந்தான், தன்னுடைய நிமேஷம், காஷ்ட்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்திரம் தொடக்கமாக பாராந்தமீருகவுண்டான விஸேஷ வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவான நிமேஷோந்மேஷங்கள், ஆதிக்கயகி தொடக்கமான அவச்சேதங்களோடேஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே, கூணலவாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லு வதும் ஒருபக்ஷமுண்டிதே. இதுயிதே! தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சரனபிள்ளை ப்ராதாந்யேக வருளிச்செய்தது; அந்தப்பக்ஷத்தில் உபபவிபூதிநிலும் காலஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்குமாகையாலே பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்கிறவிது சொல்லப்போ காது. ஆகையால், இது பரிணமபக்ஷத்தை யவலம்பித்து சிலர் சொன்னதென்று கொள்ளவேணும், நம்முடைய தர்ஸநஸ்தகர்த்தங் களிலே யிங்கனையும் சிலரருளிச்செய்கையாலே, அத்தையும் தர் ஸிப்பித்தருளினாராயிற்று.

(சக) காலந்தன்னை யில்லையென்று பொளத்தாதிக்கள் சொல்லு கையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்) என்கிறார்.

ரு0 ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

ருக. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்ய முண்டென்றார்கள்.

(ரு0) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (ப்ரத்யக்ஷத்தாலும்) இத்த்யாதி யாலே. ப்ரத்யக்ஷமாவது - ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்க பதார்த்தமும் சாலக்ருதபரிணாமமாகவே காணப்படுகிறதிது; ஆகம மாவது - ப்ருத்யாதிகள். (ருஉக) “கௌரீஹ-ஓரூரிகாஷ்டாஸூர ஹொராரூரஸு ஸவ-ஃ” (ருங0) “ஸீய-ஸூரியவஸ வாஸ ஷிகாவ்யத-ஓ, ஸ-ஃஸு-ஸ-ஹிஸு-ஸெ, ஷாவ்யத-ஓ” என்று காலபரிணாம விஸேஷங்களான கலை காவ்யத்வை முஹூர்த்த மஹொராத்ரங்கள் ருதுவிஸேஷங்களைச் சொல்லாநின்றதிதே! ப்ருதி; (ருஙக) “காமஸூர-ஓவம் விஷ்ணு யந்யொகூதவா நவ” இத்த்யாதி யாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே யிதுதான் விஸ்த ரேண சொல்லப்பட்டதிதே. புராணந்தாங்களிலும், இதிறாஸாதி களிலும் இப்படிசுண்டுநொள்வது; இதைக்கென்னவே நிர்மிதமாய், அத்யயநாதி காலநியமங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்யோதஸஸாஸ்த் ரத்தை வேசத்தக்கு த்ருஷ்டியாகச் சொல்லாநின்றதிதே அந்த ஸாஸ்த்ரந்தன்னில், “இந்தக்காலத்திலே இன்னதுண்டாம்” என்று சொன்னால் அது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாயிராநின்றதிதே. ஆகையால், ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் இப்படிவித்திக்கையாலே காலபா வம் சொல்லவொண்ணாதென்கை.

ருக- வைஸேஷவாதிகள் ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி திக்கென் றும் தனியே யொரு த்ரவ்யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே, (பல ரும் திக்கென்று தனியே யொரு த்ரவ்ய முண்டென்றார்கள்) என்கிறார். (ருஙஉ) “ஃவூணி வ்யயிவ்ய வெஜொ வாயூகாஸகாம ஷிமா தூநாஹிநவெவ” என்றிதே! அவர்கள் சொல்லுவது (ருஙங) “ஃ-ஓராவொஜொதி ரநிநொநஹி காமஸூயா ஷிஸிகூதூந ஊதி ப்ராஹு-ஃ-வூணி நவதாதிஃ” என்று னிதே வாதராஜன்.

நக. சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாஸமேன்றார்கள்.

(ருட) ப்ருதீவ்யாதி சதுஷ்டயத்தீதாபாதி ஆகாஸ மைத்யம்
பாவஞாபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே, ஆவாணாபாவநுபமாகக்
கொள்ளுகிற பெளத்தமதத்தை யநுவிச்செய்கிறார்; (சிலர் ஆவர
ணாவம் ஆகாஸமென்றார்கள்) என்று (ருடரு) “சூவியதெ
சுதெந” என்கிற கரணவ்யுத்தப்பதிபாலே, ஆவரணங்களாவன -

ருசு. பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ் சேராது.

ருரு. வேறேசிலர் இதுதன்னை, நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்
யக்ஷ மென்றார்கள்,

ருசு. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளிலில்லா
மையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை
நாலுஞ்சேராது.

ஸ்த்நூலபதார்த்தங்களான ப்ருதிவ்பாதிதளாய், அவற்றினுடைய
அரவமே ஆகாஸஸப்தவாச்யமல்லது, இது ஆகாஸம் என்று
சாட்டலாம்படி பாவருபமான தொருபதார்த்தமன்ற என்கை.
(ருருசு) “நவபுயிவ்யாடி லாவ ராகுராகாஸ உதிவதூம்
ஸக்யு” என்று, இது பாவ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

(ருசு) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பாவருபேண) இப்பாதி
யாலே. அதாவது-பாவருபத்தேவ அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்பா
திசுளோபாதி (ருருசு) “கரு-ஸெருரு வததி, சுரு மூயு
வததி” என்று, ஸ்ரீயநாதிகளுடைய பதர்த்துக்கு தேஸமாய்க்
கொண்டு. ஆகாஸமும் பாவருபேணதோற்றுகையாலே, இத்தை
ஆவரணபாவருபமாகச் சொல்லுகிற வது சேராதென்னை; ‘அது
வும்’ என்று நிஷித்தஸமுச்சயம்; இதுதன்னை, (ருருஅ) “சூகாஸொ
வா விஸெஷாசு” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, (ருருசு) “சூகாஸொவ
நீர-ருவாவூ-காநய-கூ, லாவர-ருவகெநா ஸூ-வமதி
புயிவ்யாடி வடாகாஸஸூ-வ்யாபிதபு-கீதி லிங்காவி
ஸெஷாசு, பு-கீயகெஹூ-காஸொரு-ஸெருரு வதகருத்
மூயு உதிஸெரு-நாடிவதநடெஸகெந” என்று தொடங்கி
பாவ்யகாரர் விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(ருரு) இனி, ஆகாஸத்துக்கு நித்யத்வ நிரவயத்வ விபுத்வ
அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற ஸைபாயிக வைஸேஷிகமதத்தை
யருளிச்செய்கிறார்; (வேறேசிலர்) என்றுதொடங்கி.

(ருசு) அதுதன்னை நிராகரிக்கிறார்; (பூதாதியிலே பிறக்கை
யாலும்) இப்பாதியாலே. அதாவது-பூதாதி ஸம்ஸ்கிருதமானதாமஸா
ஹங்காரத்திலே உத்தரங்கமாகையாலும், ஒன்றிலே தின்றும் உத்

௩௭. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷ மென்கிற வதுவுஞ்சேராது.

௩௮. தேஜஸ்ஸு-பொளமாதி பேதத்தாலே பஹு-பவீதம்.

பரம்பரையினிதான், அது வாயுவதவம் வித்தமாயை யாலும் நித்யம், திரவவமென்றித விரண்டுஞ் சேராது. (பூகநதிரிலேபிறக்கையாலும்) என்பது, பரந்தந்திரத்தினிடைய ஸ்தூலாவஸ்தை யாகையாலே, அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஐச்யத்தைப்பற்றி. இனி, விபுவாகில ஸ்வகதமாக வேணுமிறே? ஸ்வகாரணமான வஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சீகரணப்ரயுக்தமான ரூபவுக்தவத்தாலே சண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது. “ஆகாஸம கறுத்தத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே” என்றாரிறேகீழ்; இது தன்னை, (௩௭0) “சுண்ணாவதி-நஸூகாஸஸு திவ்ய-தூரணாவபெசு ப்ரஸரித வஹீகரணெந ரூபவகூர லாக்ஷ-வசெவபுவிபெராய” என்று, பாஷ்யகாரரும் அநுரிச் செய்தார்.

(௩௭) வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று, ஸ்பர்ஸாநுமேயமென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அததையும் நிராகரிக்கிறார்; (த்வகிந்த்ரியத்தாலே) என்று கொட்கம். அதாவது-ஜ்ஞாதேந்த்ரியங்களிலே ஏதேனு மொன்றுக்கு கோசமாமனபோதே ப்ரத்யக்ஷவம் வித்த மாகையாலே, த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிறவாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்ன வொண்ணுதென்னக.

(௩௮) இனி, பரஸ்பர விக்க்ஷணஸ்வபாவங்களான பூதவிஸேஷங்களில் ஜ்ஞாதவ்யாயுங்களை யநுரிச்செய்கிறார்; (தேஜஸ்ஸு - பொளமாதிபேதத்தாலே பஹு-பவீதம்) அதாவது - பொளமம், திவ்யம், ஓளதர்யம், ஆகாரஜமென்றித பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்குமென்கை. பார்த்திவமாந்ரேந்த்ரமான தேஜஸ்ஸு - பொளமம், அதாவது - தீபாதி. ஜலமாந்ரேந்த்ரமான தேஜஸ்ஸு - திவ்யம், அதாவது - ஆதிதீபாதி; பார்த்திவஜலேந்த்ரமான தேஜஸ்ஸு - ஓளதர்யம், அதாவது - ஜாடராக்கி; திரிந்தமமான தேஜஸ்ஸு

(ருக) அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு-ஸ்த்திரம்; தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரம்.

கூ0. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்ஸமௌஷ்ணயம்.

கூக ஜலத்துக்குநிறம்வெளுப்பு; ஸ்பர்ஸம் ஸைத்யம்; ரஸம் மாதூர்யம்.

கூஉ. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

கூங. ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணஸீதம்.

ஆசாரஜம், அகாவது-ஸுவர்ணிக.

(ருக) இதில், ஸ்கிராஸ்த்திர விபாகம் பண்ணுகிறார்; (அதில் ஆதித்யாதி) என்றொருடங்கி. சிரகாலவர்த்தித்வத்தாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது; கூபிரவிநாஸித்வத்தாலே தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரமென்கிறது.

(கூ0) (தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு) இத்தாலே-தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களில் வர்ணபேதம் பதார்த்தாந்தர ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை. (ஸ்பர்ஸமௌஷ்ணயம்) இத்தால், உஷ்ணஸ்பர்ஸம், ஸீதஸ்பர்ஸம், அநுஷ்ணஸீதஸ்பர்ஸமென்கிற த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஸம் ஓஷ்ணயமென்கை. இதுதான், தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணிகையில் (அ)பலவதஸ்ஜாதிரகரவ்யங்களாலே அபிபூதமாயையாலே தோன்றுது.

(கூக) (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) இதுக்கு ஸ்வாபாஸிக வர்ணமிது. வர்ணபேதம் வந்தவிடம் ஓஷபாஸிகம். (ஸ்பர்ஸம்ஸைத்யம்) இத்தால், த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் ஸைத்யம் இதுக்குள்ளுதென்கை. ஆஸையால், இதுக்கு ஸ்பர்ஸபேதமுண்டாகிறதும அந்நியஸம்ஸர்க்கத்தாலே. (ரஸம்மாதூர்யம்) இத்தால்-இதுக்கு ஸ்வாபாஸிகரஸமிது, ரஸாந்தராபத்தி ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை.

(கூஉ) (பூமிக்கு நிறமும், ரஸமும் பஹுவிதம்) அகாவது-லோகத்தில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணரஸங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநமிதுவென்கை.

(கூங) (ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும், வாயுவுக்கும் அநுஷ்ணஸீதம்) அகாவது-த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவற்றுக்கு

சுசு. இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஸம் இதவென்கை. அகைபால், இவற்றிலும் காசாசிக்க மாசுசுதாண்பாடுநி ஸ்பர்ஸபேதமும் ஓஸபாதிகம்.

(சுசு) (இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்) இப்படி பென்று-விப்பிறாவினோகந ந்யாயத்தாலே, முன்பு அருளிச்செய்த வற்றையெல்லாம் கடாக்கித்து அநுபாவித்துக்கொண்டு, அசித்தத் தோபந்யாஸத்தை நிதித்தாராரிற்று.

அக ப்ராதமத்திலே, “அசித்து-ஜ்ஞாநஸூத்ரமாய, விகாராஸ பகமாயிருக்கும்” என்று, அசித்தினுடைய ஸக்ஷணத்தைச்சொல்லி, அநந்தரம், அதுதான் ஸூத்தஸத்வாநிமேதேந த்ரிவிதமாயிருக் கும்படி சொல்லி; உத்தேசஸூத்ரமத்திலே ப்ராதமம் ஸூத்தஸத்வமா சிற வசித்தினுடைய ப்ரகாஸத்தைச்சொல்லி, ததநந்தரம், பிஸா ஸத்வமாசிற வசித்திஸேஷம் இன்னதென்றும், அதுதான் சதூர்வி ப்ஸுதி தத்வமாயிருக்குமென்றும், அதில் ப்ராதமத்தவம் இன்னதெ ன்றும், அந்ததத்வத்தினுடைய அவஸ்தாவிஸேஷங்களிருக்கும் படியாயும், அதில் நின்றும் தத்வாந்தரங்கள் உத்பந்தமாகக்கு ஹேது-அதினுடைய குணவைஷம்மென்றும், அந்ருணங்கள் தான் இன்னதென்றும், அவைதான் அதுக்கு அநிபாபூதங்களாய், அதினுடைய வஸத்தாபேதங்களாலே அநுபூதங்களாயும் உத பூதங்களாயுமிருக்குமென்றும், அவைதான் கார்யாநுமேயங்களெ ன்றும், அவற்றினுடைய வைஷம்ய ப்ராயத்தமான மஹதாநிதத் த்வோத்பத்தி காமத்தையுஞ்சொல்லி; அநந்தரம், இப்படி யுத்பந்தங் களான தத்வங்களினுடைய ஸமுதாயகார்யமான அண்டோத்பத்தி பையும், அந்தவண்டத்துக்குள்ளில் ஸபஷ்டபுருஷ சதூர்முகேநத் பத்தியையும், ஈஸ்வரன் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிபதார்த்தங்களை அக்வா ரகமாகவும் ஸத்வாரகமாகவும் நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி யொதுந் சொல்லி; அநந்தரம், அண்டங்களினுடைய பஹுத்தவத்தையும், அவற்றினுடைய சுட்டனையும், அவைதான் ஈஸ்வானுக்கு லீலோபகாணங்களென்னுமத்தையும், அவற்றினுடைய வுத்பத்தி ப்ரகாஸத்தையுஞ் சொல்லி, அநந்தரம் ஆகாசாநிபூதங்களுக்குத் தனித்தனியேயுண்டான விநியோகத்தையும், ஜ்ஞாநகர்மேந்தரியங்

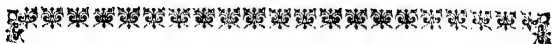

களுக்கும், உபயாதம்சமான மநஸ்ஸுக்கு முண்டான வ்ருத்திபேதத்தையும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ஸந்தாதிகள் ப்ரகிதியத குணங்களாயிருக்கும்படியையும், அவற்றுக்கு குணவிதிமயம் வருகைக்கு ஹேதுவையும் குணகியத்திற்கு ஹேதுவையுஞ்சொல்லி; இப்படி, மிஸ்ரஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை விஸ்க்ரேண உபபாதித்து, அநந்தரம், இதினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்வஸூக்யமாகிற வசித்திபேஷக்கையும ஸங்க்ரஹேண சொல்லி: அநந்தரம், ஏதத்தூர்வோக்தமான வசித்த்வபத்தினுடைய விதியோகப்ரகாரத்தையும், அசித்த்வபத்தினுடைய பரிணாமங்களையுஞ்சொல்லி, ஏதத்தர்ஸநைகதேஸிபுருடைய காலவிஷயப்ரகிபத்திபேதத்தையும்காட்டி, அநந்தரம், கிழ்ச்சொல்லப்பட்டவற்றில் பாஹ்பகுத்நஷ்டிகளுடைய விப்ரதிபத்தி ப்ரகாரங்களையும், அவைதான் அயுத்த மென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, அநந்தரம், பரஸ்பரவிலக்ஷணமான பூகவிஸேஷங்களில் ஜ்ஞாகவ்யம்ஸங்க்ளையும் தர்ஸிப்பித்து, இப்படி, அசித்த்வபத்தினுடைய ப்ரகாரத்தைப் ப்ருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

பிள்ளைலோகாசார்பர் திருவடிகளேஸ்வரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிவேஸ்வரணம்.

அசித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பூ

சுஸ்வரப்ரகரணம்.

க. சுஸ்வரன், அதிலுறைய ப்ரத்யங்காந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக் ஸ்வ ரூபனும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷித னும், ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோஜ்ஞாநஸு ரர்த்தநர்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிறசதுர் வித புருஷர்களுக்கு மாஸ்வரணீயனும், தர்மார்த்தநாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனும், விஸக்ஷணவித் த்ரஹ புக்த்தனும், லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாயிருக்கும்.

இப்படி, சித்சித்ஞாநமான தத்வத்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிசேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாமப்படி யருளிச்செய்து, அநத் தரம் (கக) “க்ஷராட்கூநாவீஸுதெஷெவவக்ஷ” என்கிறபடியே, ததுபயசியந்தாவான சுஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிக்களை ஸம்ஸரபவி பர்யயமற வருளிச்செய்கிறார்.

அதில் ப்ரதமசூத்ரீணபாலே, சுஸ்வரத்வம் அஸாதாரணதர்ம தயா வஸ்துவக்கு நிரூபகமாரிருக்கையாலே, “சுஸ்வரன்” என்றே வஸ்துவை நிர்தீசஸித்த, தத்ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸவ் க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில், ப்ரதமத்திலே குணகருக்கும் ஆகாரபூகமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அதிலுறைய ப்ரத் யநீகாதநந்த ஜ்ஞாநாதநந்தைக் ஸ்வரூபனும்) என்று; அகாவது-ஸம ஸ்தஹேய ப்ரதிபடமாய், தரிஷிதபரிச்சேதாஹிதமாய், ஸ்வபம்ப்ர காஸக்தவ ஸுகரூபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை புடையவனா யென்கை. (௩௪௧) “ஸக்யஜ்ஞாநநிநக்ஷேபு ஹ” (௩௪௨) “விஜ்ஞாநம்ப்ரஹ” (௩௪௩) சூநநெஷாஹு ஹ” என்னக்கடவ திறே. (௩௪௪) “கலியுஹையபு.தநீக கயூரெணைகதாந லெஸ்தாஸரிஸவஸுவியுக்ஷணாதநஜ்ஞாநாந நெஷுக்ஷுரஹு வ” என்றிறே எம்பெருமானா வருளிச்செய்கது. அப்படியே இவரு மருளிச்செய்கிறார்.

ஆனால், கல்பாணைகதாநத்வமும், ஸ்வேதா ஸமஸ்கவஸ்து விலக்ஷணத்வமும் இவரருளிச்செய்யாதொழிவா நென்னென்னில்; ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்பாணைகதாநத்வம் வநுமென் னுமத்தைப்பற்றவும், அநந்தரூபத்வம் சொல்லுமையாலே தன்ன டையே விரித்திக்யமென்னு மத்தைப்பற்றவும் கல்பாணைகதாநத் வம் அருளிச்செய்திலர். ஸ்வேதாஸமஸ்க வஸ்து விலக்ஷணவிக்ஷத் வம் உபயனிஸிஷ்டக்வ ப்ரபுச்சதமாதையாலே, அர்த்தா துக்க மென் னு அருளிச்செய்திலர்.

(ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்பாணகுணகண பூஷிதனாய்) அநிஸர்த த்காலே-குணரூபணையில், எம்பெருமானு ரருளிச்செய்ககுணங்க ளையெல்லாம் சொல்லுகிறது; குணங்களுக்கு கல்பாணத்வமாவது “அஸ்மிதர்க்கு பரமபோக்யமாயிருக்கை, கணஸப்தம்-ஸமுஹவாசி. பூஷிதனாகையாவது- இவற்றாலே யலங்கரிக்கனாரிருக்கை. திவ்ய மங்களவிசுஹத்தக்கு நிவ்யாபரணங்களையாலே யாயிற்று, திவ்ய யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஓளஜ்வலவ்ய காமாயிருக்கும்படி. இத்தால் (௩௪௫) “யஸ்வ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ” (௩௪௬) “வாராஸுஸ ஹ்ருவ-ஹ்ருவெவ ஸு-ஹ்ருவெவ ஸாஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ” (௩௪௭) “ஸஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ” என்ற குண சணையோகத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(ஸுலஜகதஸர்க்கஸக்தி ஸம்ஹாரசர்க்காவாப்) ஜகச்சர்தத் தாலே - கார்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஸுலஸர்தத்த்காலே - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ரூபமான ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையுஞ்சொல்லுகி றது. ஸர்க்கமாவது - ஸ்ருஷ்டி; இதுகான், ஸத்வாரகாட்க்வாரக ரூபேண த்விவிதையாயிருக்கும். ஸ்திதிபாவது - ரக்ஷணம்; இது வும், பாஹ்யாப்யந்தாரூபேண த்விவிதமாயிருக்கும். ஸம்ஹாரமா வது அழிக்கை; இதுவும் ஸத்வாரகாட்க்வாரகரூபேண த்விவிதமா யிருக்கும். இவையெல்லாம், மேல் இவ்நாயாதிக்ந்தவிடத்தி லே காணலாம். (௩௫) “யதொவாஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ, யெநஜாதாஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ, தாஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ-ஹ்ருவ” இச்சாதி ஸ்ருதிகளாலே, இவனுடைய ஸகலஜகத்

ஸர்க்காதிகள் சொல்லப்படாதின்றதிதே. இத்தால், கீழ்ச்சொன்ன குணவிபிஷ்டனான விவனுடையவ்யாபார விசேஷங்களை யருளிச் செய்தாராயிற்று.

(௩௪௮) (“சூரோஜ்ஜீவஸுரயோ-பாயீ-ஜாநீ” என்றே சதுர்விதபுருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணியனாய்) ஆர்த்தனுவான்-முன்புண்டான ஸ்வரவ்யத்தை யிழந்து அதுபொருளெனும் என்று ஆசைப்படுமவன். ஜிஜ்ஞாஸுவாகிறான் - ஜ்ஞாஸ்வநுபன்ன வாத்மாவையதுபவிக்கவாசைப்படும டீகவலன். ஆர்த்தா த்துயாகிறான் - அபூர்வமாக ஸ்வரவ்யத்தை யாசைப்படுமவன். ஜ்ஞாநியாகிறான் - பரமபுருஷார்த்தமான பசுவத்ப்ராப்தியை யாசைப்படுமவன். (௩௪௯) “சூரோ-வ்ருதிஷாஹீநம் ஹ்ருஷேஸ்வராய் வு-நஹுதா ஹிகாஸீ, சுயோ-பாயீ-சுபா-ரெஷேஸ்வராதயா வெஷேஸ்வராகாஸீ, தயொரூ-வெஷேசா த்ரு-தெஸுராயிஷ்யதயாவனகவனவாயிகாரம், ஜிஜ்ஞாஸு-வ்ரு-க்யதீவி-ப-கூ-தஸுர-ருவாவாஹீ-வம்; ஜாநதெவாஸு-ஸ்வர-ருவ-விகிஜ்ஜாஸு-ரி-த்ய-ரு-க்யம், ஜாநீ-வ-சூ-உ-தஸு-ந்யா-வ்ரு-க்யதீ-வி-பி-ஷே-வ-ரா-ஸு” உத்யாதிநாஸுவிஹித ஹவவெஷே-தெ-தகரஸா-தஸு-ஸ்வர-ருவவிசு; வ்ரு-க்யதீவி-ப-கூ-கெவ-வா-த-ந்ய-வ-ர-ரு-வ-ஸு-ப-வ-ஹ-வ-பெ-ஷ-ஸ்வ-ஹ-ம-வ-ஹ-செ-வ-ப-ஸ-ப-ர-வ-ப-ஸ-ந்யா-நம்” என்று, சதுர்விதாதிகார வேஷத்தையும், ஸ்ரீதீதாபாஷ்யத்திலே யருளிச்செய்தாரிதே இந்தசதுர்விதபுருஷ ஸ்வாஸ்ரயணியத்வத்தை(௩௫௦) “உத-க-வி-ப-பா-ஹஜெ-ஹ-ர-ஹ-நா-ஸு-க்ய-தீ-நா-ஜ-ப-ந 1 சூ-தெ-கா-ஜி-ஜா-ஸு-ர-யோ-பாயீ-ஜா-நீ-வ-ஹ-த-ஷ-ப” என்றும், (௩௫௧) “உத-க-வி-ப-பா-ஜி-ஜ-நா-ஹ-கா-வ-ன-வ-ஹி-தெ-ஸ்ர-த-கா-ம் 1 சூ-ரோ-ஜ்-ஜா-ஸு-ர-யோ-பாயீ-ஜா-நீ-வ-தி-வ்ய-ய-க-வ்ய-ய-க” என்றும், தானே யருளிச்செய்தானிதே. இத்தால் ஜகத்காரணபூசனாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வனுடைய ஸர்வஸமாஸ்யணியத்வத்தையருளிச்செய்தாராயிற்று.

(தர்மார்த்த காம மோக்ஷாத்ய சதுர்விதபலபாதனம்) (௩௫௨) “யு-ப-பாய-க-கா-ஸி-ரோ-கூ-ப-ப-வ-ப-ர-ய-ஷ-ப-ய-க-உ-ஹ-ஹ-த-கம்” என்று, புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிதே இருப்பது. தர்ம

உ. அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்குப் ப்ரதிபடமா யிருக்கை.

சேதநர்க்கு புருஷகாரபூதையாயும், ப்ராப்யையாயு மிருக்கும் ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய பிராட்டியார்க்கும், அவனோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருக்கும் பூமி நீளைகளான மதஸை, யிரண்டுபிராட்டிமார்க்கும் அதுருபநாயகனாயிருக்குமென்கை.

(௩௫௭) “ஹீஸுதெயுகுதீஸுவதுள” என்று, ஸக்ஷ்மி பூமிக ளிருவரையும் வேதபுருஷன் சொன்னவிது நீளைக்கும் உபலக்ஷணம். (௩௫௮) “வெவகூனெணதூ வரெயொகெ ஸீஸஹாயொஜநாடிநம் | உலாஹுரஹ-இரிநீலாஹுர வெவி தன் வர செலுரம்” என்னக்கடவதிறே. (௩௫௯) “லாஹிதநிதது நிரவடிநாநா-இவ லா-இவா-இவம-ண விவவெஸுரது ஸீலாடிநவயிகா திஸயா-வெஜெய கயூரண ம-ண மண ஸீவஜ, வணவ-இதஹ-இரி நீலாநாயக” என்றிறே எப்பெருமானார் அருளிச்செய்தது; இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹவைவலக்ஷண்யம், காட்டி வெளித்த நிலாவாசாதபடி யதுபவிக்கக்கடவரான பிராட்டி மாரோட்டைச்சேர்த்தியை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உ) இப்படி, உக்தமான ஸ்வரூபநிகளை விஸ்தரேண உபபாதித்தருள்கிறார் மேல். அதில, ப்ரதமத்திலே “அகிலஹேயப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தகஸ்வரூபநயம்” என்றவிதில், அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது) என்று தொடங்கி. ஹேயமாவது-தோஷம். அகிலஹேயமென்கையாலே - த்ரிவிதசேதநாசேதந தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “த்ரிவித சேதநாசேதநதோஷமும் சுஸ்வரனுக்கு வாராத” என்று இதுதன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்கிறாரிறே.

(தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடனாயிருக்குமாபோலேயுமென்கை.

௩. அநந்தனாகையாவது - நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அநந்தர்யாமியாயிருக்கை.

(விசாராதிகோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில், விசாரஸப்தத்தாலே - த்ரிவிதாஸித்தினுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆதிஸப்தத்தாலே - பத்தசேதநருடைய அஜ்ஞாநதூஷங்களையும் முக்தநருடையசேதநோய்த்தக்கழிவினாரைப்போலே, ப்ரக்ருகிஸம்ஸ்ரஷ்டராய் விடப்பட்ட வாகாரத்தையும், நித்யருடைய பரிச்சிந்நஸ்வரூபத்வ பாரதந்தர்யங்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்தர்யம் தோஷமோ? என்னில்-புருஷனுக்கு ஸ்தனோத்பேதம்போலே ஸ்வதந்த்ரனுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கையாவது-தான்மாயிருக்கை. ப்ரதிபட மென்கையாலே- (உஅ) “சூத்ராஜாநஸ்யொஸி” என்கிறபடியே, ஸ்வரூபநிபந்தநமாக மலஸம்பந்த மில்லையோயாகிலும், உபாதிநிபந்தநமான மலஸம்பந்தத்துக்கு மோக்ஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு வாகிதோற்புகிறது. (௩௬௦) “ததவ்வரூப ரஃ நித்யஜிஜ்ஞஸ்யஸ்யபு^வ ஷகஸூர-ருவஜ்-ஸஸா ஹையா ஹாவா^வ நிஜ-பு^வ” (௩௬௧) “ஸஸஸஹையா ஹி-தவிஷா^வ வு^வ வர^வ ஸி^வப^வ” (௩௬௨) “சுவிசாராயஸ-ஹாயநித்யா^வ வர^வ ரா^வ தநெ” என்னக்கூட வகிடு.

தேஹயந்த்ர நித்யத்வமாவது - ஆஸ்ரிதருடைய தேஹநிராஸகத்வத்துக்கு அடியான தேஹயந்திபடத்வ மென்னவுமாம் என்னுமொருயோஜனையுமுண்டிடு. சுத்யவ்யாக்யாநங்களிலே நஞ்சியர் அர்ச்சான்பிள்ளை முநலான வாராயர்களுவிச்செய்தது. “ஸர்ப்பதத்துக்கு கருடனைப்போலையும்” என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கர்த்தமானாலே வென்னில்; விசாராதிகோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர் க்கது விவக்ஷிதமன்று.

(௩) அநந்தம், அநந்தத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அநந்தனாகையாவது) என்றுதொடங்கி. அநந்தத்வமாவது தேஸுதழ் காலதோவஸ்துதஸ்ஸாஸ்பரிச்சேத்யத்வம் : விபுத்வாத் தேஸுபரிச்சேத

ச. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள்வாராதோவென்னில் ;

ரு. ஸரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதோஷமு மீஸ்வரனுக்கு வாராது.

ராஹித்யம், நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதராஹித்யம்,ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரிபாயிருக்கையாலும், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி நிர்கையாலும், ஸத்ருஸவஸ்த்வபாவத் தாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம். அதனை யுருவிச்செய்கிறார் ; (நித்யனாய், சேதநா சேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை) என்று. இதனால், நித்யனாகையாலே, இன்னகாலத்திலுள்ளான் காலந்தரத்தில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேதமு மின்றியிலே, ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே, இன்ன தேஸாத்திலுள்ளான், தேஸாந்தரத்திலுள்ளென்கிற தேஸபரிச்சேதமினறியிலே, ஸர்வாத்ர்யாமியானாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரிபாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி யிருக்கையாலே, இன்னவஸ்துபோலே யென்கிற வஸ்துபரிச்சேதமு மின்றியிலே யிருக்கையென்றதாயிற்று. (௩௬௩) “நித்யம் விஹம் ஸவ-ஹதம் ஸுஸ-ஹக்ஷு” (௩௬௪) “கஹ்நிஷ, விஷ்ணுஜ்ஜநாநாம் ஸவ-ஹதா” (௩௬௫) “யஸ்யூர-தூஸநீரஸ்ய, யஸ்யுபயிவீஸநீரஸ்ய” (௩௬௬) “நத-தூஸூரஸ்யிக்ஷுஜ்யஸ்யுபயி” என்ன நகடவதிதே.

(ச) இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே, அந்தர்யாமியாய் அவஸ்த்திதனாயிருக்குமாகில், தக்கதேதாஷங்கள் வாராதோ வென்கிற ஸங்கையை யதுவதிக்கிறார் ; (அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோவென்னில்) என்று.

(ரு) அதனைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸரீரகதங்களான) என்றுதொடங்கி. அதாவது - இந்த ஸரீரத்தை யதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிரா நிற்கச்செய்தேயும், தக்கதமான பால்ய யௌவநாதி விகாரங்கள் ததந்தர்வர்த்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,

சு. ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாகையாவது - ஆந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை.

எ. அதாவது-கட்டடங்க வங்குலமாய், ப்ரகாஸமுமாயிருக்கை.

இவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு இராதிதகச்செய்தேயும் தக்கதததோஷம் ஸ்வரூபாகு வாராது என்கை. (௩௩௩) “ஆவிசேருயிரி னுள்ளா லாதுமோப்பற்றில்லாத பாவனைபதினைக்கடி. லவ்னையுந் கூடல்பேம்” என்றிறே! அழ்வாரும்ருளிச்செய்தது. ஸரீரமான ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரதகத்தனான பால்பாதிகள் வந்ததில்லை யே யாகிலும், ஸரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அதிகாஜ்ஞாநாதிகள் வருகிறவொப்பாதி, ஸரீரதகமான விவற்றோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவனுக்குரிங்கனே சிலநேரஷங்குள் வாராதோ? என்னில்: வாராது. அதுக்கடி-ப்ரவோஸதேறது விசேஷத்தாலே; இவனைப்போலே கம்மடியாக வன்றிக்கே, அதுப்ரஹ்மடியாகவிதே அவனுக்கு இவற்றில் ப்ரவோஸமிருப்பது. (௩௩௪) “சுநமூனநு” (௩௩௫) “வனஷஸுரஹி தாஹரா தூபஹ தவாஸா” (௩௩௬) “விஷவெஸவ-ஜிஷவெ” என்றனின்றிறே.

(சு) ஆந்தரூபம், ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபத்வத்தது யுபபாதிக்கிறார்; (ஜ்ஞாநாநந்த) இப்பாதிபாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களைப்பேஸ்வரூபமாக ஹட்டயனாயிருக்கை பொன்று, ஸப்தத்தாக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமென்றும் அகந்தமென்றும் பிரித்துச்சொல்லலாவது, இரண்டவஸ்த்தை யின்றிக்கே ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாய், அதுதான் அதுகூலமாயிருக்கை - ஆந்தரூபமாக யாலே, “ஆந்தரூபஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார். “அதுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்க னென்று பிரித்துச்சொல்லுகிறது. இரண்டுமண்டலகக்காக” என்றிறே இவர்தாமிட்டருளின கத்பவ்யாக்யாதத்திலே யருளிச்செய்தது.

(ஈ) “ஆந்தரூபஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்றதுதன்னை யுபபாதிக்கிறார்; (அதாவது) இப்பாதிபாலே. கட்டடங்கவென்றது - ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபத்தில் அதுகூலமாதல், அப்ரகாஸமா யாதவிருக்கு மிடமில்லை யென்கை. ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபவென்றவிதில், ஏகஸப்தார்த்தமிதுவிறே.

அ. இவனுடைய ஜ்ஞாஸக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் கீத்யங்களாய். நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிங்களாய், நிர்த்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிசுஷிதங்களாயிருக்கும்.

அதுகூலத்வமாவது - அஹ்லாதகார்த்வம். ப்ரகாஸத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம். (ஙா) “சுநந்ராயீ நஷுக்ராஸகூர் ஹாடி கரகூர-ஓவஜா நநெலவ யஸ்யஸூர-ஓவடி, ஸஹிஜா நநநஷு ஸூர-ஓவஃ” என்னக்கடவதிறே.

அ. இப்படி, ஸ்வரூபாவலக்ஷணயத்தான ப்ரபபாதித்த வநத் தரம், ஸ்வரூபாஸ்ரிதமான குணங்களிலுடைய வைவக்ஷண்பத் தையருளிச்செய்கிறார்; (இவனுடைய ஜ்ஞாஸக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள்) என்று தொடங்கி. ஆதிஸப்தத்தா லே-பஸேஸ்வரீய விரயதேஜஸ்ஸுக்களும், வாத்தஸ்பாதிசுளும், சொஸ்பாதிசுளமாகிற குணவிஸேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது.

நித்யங்களாகையாவது - உத்பத்தி விநாஸாஹிதங்களா நிருக்கை. ஸ்வரூபாதுப்திகளாகையாலே, யாவதாஸ்ரயபாவிகளா யிருக்குமிதே. (ஙாக) “தஜஸேஸ த்யாக்ராஜா” என்று, குணங் களிலுடைய நித்யத்வம் ஸ்ருதிவித்தம். (ஙாக) “காஜேஹ திகா ஜாஃ-கருஜாணமூணாஃ; தஜஸேஸ த்யாஃ-நித்யாஜ த்யா-18” என்றிறே இந்தஸ்ருதிக்கார்த்தம். (ஙாஉ) “சுநிலவண்புகழ்” என்றாநிறே ஆழ்வார்.

நிஸ்ஸீமங்களாகையாவது - ஓரொன்றே அவதிகாணமொண்ணுதிருக்கை. (ஙாங) “யதொவாவொநிவகட்கெஹ சுஷ்ராஷி ரநஸாலஹ” என்று, நிண்டுவிட்டதிறே ஆகந்தகுணத்தைபொல்லாங் காணப்படுகவேதம். இது, ஆகந்தகுண மொன்றிலுமன்றிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே இருப்பது. (ஙாச) “உவ ராஸுவரூபஸுஹுவாவிவ-ஓர-ஷாநுசுஷுதெயெஸகஜிகு நுசுஜாசு; மிராஸெகெகெகமுணாவயீஸ்யாலாஸிதாநொநா டுஜெகொதிஸுரதெ” என்னக்கடவதிறே. (ஙாந) “உயர் நலம்” என்றிறே! ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

ஷாங்காடி. ஸம்ஸ்காரம் ஹிஹவந்தி க்ருஷ்டாயீ நடி” என்று, அநந்தரயோஜனையிலே யிவ்வந்தத்ததை யருளிச்செய்தாரிதே. (ந.அ.ச) “ஹவாவிஶ்ஜா நவயகி யாவ” என்று, குணங்கனிநுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தை ஸ்ருதி சொல்லா நின்றதிதே. இந்தஸ்ருதி யில், க்ரியையென்கிறது-நியமத்தை; (ந.அ.நி) “வராவஸு கி-ஜா நஸகூரஶீ நாவஸா ஹவிக்ஷவஶீ-தூ; கியா-நியஜி நடி” என்றிதே இதுக்கும் ஸ்ருதபரகாஸிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

நித்தோஷங்கனாகையாவது - ஹேமபுருண ஸம்ஸங்கமாதிர தோஷமின்றிக்கேயிருக்கை. (ந.அ.ந) “கஷஹத வாவ்ஷாவிஜரொ விஜி-க்ய-வி-ஸொகொவிஜிவ-ஸ்தாவ்வொஸ ஸதகூரஶீஸ-தகூரஶீஸ” (ந.அ.ந) “வஸகூரஶீயொ நஸகூரஶீஸ யகூ-வக்ராகூ-தாம-ஸா” (ந.அ.அ) “ஜா நஸகூரஶீவ-வெஸூரஶீவ-ரூ-தெஜா-ஸூ-ஸெஷ-தஃ ஹவஹவவாவூ-நிவி நாவெயெ-ம-ஸ-ஸா-ஶி” (ந.அ.அ) “தெஜொவ-வெஸூரஶீ-ஜொவ-வொய-ஸ-வீ-ரூ-ஸகூரஶீ-ம-வெணகூரஶீ-வர-வொ-ஸகூரஶீ-நய-கூ-கூ-ஸா-ஶீ-ய-ஸ-ஶி-வராவ-வொ-ஸ” என்கிறபடி யோ, அஸ்யம் - ஹேமபரதநீக மாகையாலே, இவற்றுக்கு, ஹேமபுருண ஸம்ஸங்க தோஷபத்திக்கு யோக்யதையில்லையிதே.

ஸமாநாதிகரஹிதங்களாகையாவது - ரேதநந்தரகுணங்களை ஸமமாகவும், ஸ்வரகுணங்களை அதிகமாகவுடையதாயிருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கதாயின் றிக்கேயிருக்கை. (ந.அ.ந) “நக-ஷீ-ஸூ-ஹீ-கூ-ஸூ-ஶூ-ஸூ-கூ” என்கிற ஸமாதிதநிரிதவஸ்துவை யாஸ்யமாக வுடையவையாகையாலே, இவையும் ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக்கு மிதே. (ந.கூ.ந) “ஷொஷொவயாவியஸூ-கி-ஸயா நஸகூரஶீ-நிரெவ-ஷீ-ஹ-ம-ணவ-ஷீ-வொ-ஷீ-ய-தஃ ஹவெ-ஸூரஶீ-ஸகூ-நவீ-ரூ-வ-ஸூ-ஶி-ஷ-ஸூ-ர-ஷீ-ஸ-ஹ-ஸ-வ-ஷீ-ந-ய-ஶி” என்கிற ஸ்லோகத்திலே, இவையித்தனையும் பட்டரருளிச்செய்தாரிதே.

கூ. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயமநுகூல்வர், ஸௌர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூல்வர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுக்கெல்லாரும் விஷயம்.

1 (கூ) இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள்தான் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கையாலே, அம்முன்று வகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார்; (இவற்றில்) என்றுதொடங்கி. (வாத்ஸல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே, ஸௌஸீல்ய ஸௌஸப்ய மார்த்தவார்ஜவாதிகளான குணவிஸேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது; விஷயம் அநுகூலமென்றது - ஆஸிரீதமென்றபடி.

(ஸௌர்யாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே, பராக்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலமென்றது - ஆஸிரீதவிஸேஷங்களென்றபடி.. (ந.கூக) “அவிஷஜந்நவொகூவ்யம் அவிஷஜந்நவொகூவ்யெசு 1 வொண்வாநுஅவிஷவெஸராஜநு பீஷ்ப்ராணாஹிவொண்வாஃ என்று, ஆஸிரீதவிஸேஷிகள் தனக்கு ஸத்தருக்களென்று அருளிச்செய்தானிதே.

(இவற்றுக்கு காரணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள்) என்கிறவீதில், ஆதிஸப்தத்தாலே - பகீஸ்வரீய விரீய தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகிறது.

வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும், ஸௌர்யாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் காரணமாகயாவது (ந.கூக) “புக்ஷஹ்வீஜாந்ஸவூகிதமவெஸூரூபீவிமம் விபீரூபாஹீரூபவாஃபாஸகிரவிம 1 வரன்கெஜெஸ்திபுவர மஹணஷ்டஹ்யபீஜம் மஹாநாநிஸீலாமணநவிமஹணநாந ப்ரஸவஹநி” என்றும், (ந.கூக) “பீஜஹ்மஹணவஹிமொஷ்யெவொஃ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்கை.

அவ்வதான், வஸ்துதர்கர்ஷாபாதக ஷாட்டுண்யாயித்தகுணாவயாயிதே இருப்பது. “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மகுணங்களாவன - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுக்கும், அதிலே பிறந்த ஸௌஸீல்யாதிகளும்” என்கிற விவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தமே

முதுகுதிருவனவில், “அநிலே பிறக்கையாவது - வன்னித்தந்தையா தக ஷாட்குண்பாயத்தகுணமாவதை” என்றிலே விவரணத் தில் ஆச்சாம்பிள்ளை மருவிக்செய்தது.

இந்தகுண ஷட்குத்திலும் வைத்திருக்கின்ற, ஜ்ஞாநாவது- (நகா) “சுஜலம்வாதுஸெவையிதிகுலம் ஸுராவமாவது. ஐ. ஜாநம்நாஜிமணம்வாதுஸெவையிதிகுலம்” என்கிற படியே, என்றுமொக்க ஸர்வவிஷய பிரகாஸமுபாயம், ஸ்வாபகாஸ முமனகுணவிசேஷம்; ஸந்திரமாவது - (நகா) “ஜமது க்யதிலா வெயலாஸதிவரிசீதித்தா” என்கிற ஜகத்பிரகந்திரமாவது, அதகுத்திராஸமந்திரமாவது, பாலமாவது - (நகா) “ஸுரேஸா திலுயாதலுஸதகுலவத்தொஜமக. வஜம்நாஜிமணவ ஸு கயிதொமணலின்கெ” என்கிற ஜகத்காரணத்தந்திரமத் தமாவாஸமலின் தியிலேவொழியுதிரமாவது, [நகா] “வஜம்நாஜி மலாஜிஸு” என்கிறஸமந்திரமாவது தாரணஸமந்திரமாவது. ஐஸ் வர்யமாவது - [நகா] “கருகுவம்நாஜி தலு ஸாதகு வபரி வஜம்வரிதிகு. வெஸாஸுமநாஜிதொகுவம்ணதகவாபத்தின கெ” என்கிறதந்திரத்தலவந்திரமாவது ஸ்வாதந்திரமாவது, ஸம ஸ்தவஸ்துதியமந்திரமந்திரமாவது, வர்யமாவது - [நகா] “தலெஸு பாஜாநவாவெவிவிகாரவிரவஜாஜியம். வீரஜம்நாஜிமண ஸெவையிதிகு” என்கிற ஸ்வாதந்திரமாவது, தலவந்திரமாவது, வந்திரமந்திரமாவது. இவற்றுக்கு எல்லாரும் விஷயமாகையாவது - அதுகலரகணத்தையும், ப்ரதிபலதிரஸநாதிகளும் - ஜ்ஞாநஸக்த யாதிவிசித்தனாய்க்கொண்டு திரவதிக்வேண்டிகையாலே, இவற் றுக்கு ஸர்வரும் விஷயமாயிருக்கை.

வாவாயதெகிஃதடிஹஃடியாதுதிஃ” என்று அருளிச்செய்தாரிதே
பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷங்கு) என்றது-வாத்ஸல்யமாவது-
அன்றின்மகன்றிறுடம்பின் வாழ்வையாதரித்து புலிக்குமுத்தேறு
வைப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய தோஷங்களை போக்பமாதகற்கொள்
நூவதொரு குணமாகையாலே, அவித்யாகர்மாதிடோஷ ஸஹி
தராகத் தங்களை யறுஸந்திப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.
(ஸ்ரீலம் மந்தர்க்கு) என்றது - ஸ்ரீலமாவது-பெரியவன் தாழ்ந்
தவர்களுடே புலாயுறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமாகையாலே, தங்க
நூடையசன்மையை யறுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு) என்றது-ஆர்ஜவமாவது - காணத்
தயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கையாகையாலே, தங்களுடைய கா
ணத்தய கௌமல்யத்தைநினைத் திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (ஸௌஹார்த்தம்துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு) என்றது-ஸௌஹா
ர்த்தமாவது-எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவ
மாகையாலே, ஸர்வகாலமும் நீமையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்ட
ஹ்ருதயராகத் தங்களை யறுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (மார்த்தவம் விஸ்வேஷ்பீருக்களுக்கு) என்றது-மார்த்தவ
மாவது - ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாகையா
லே, தன்னுடைய விஸ்வேஷத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறு
ப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்
களுக்கு) என்றது - ஸௌலப்யமாவது - அநீந்தரியமான விக்ர
ஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாகையாலே, தன்
னைக்காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்
குமென்கை.

இத்தால், இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையுள்ளது - தந்
தாமுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறிவில்லாத வர்களுக்கா
கையாலே, ஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞர்க்காயிருக்கும். இவனுடையஸக்தி
யில் அபேக்ஷையுள்ளது - ஸ்வேஷ்டாநிஷ்டப்பாப்தி பரிஹாஸ்த்
தில் அஸக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே,ஸக்தி - அஸக்தர்க்காயி
ருக்கும். பொறையில் அபேக்ஷையுள்ளது - அபாநுமுடையார்க்கா

க0. இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடி யிருக்கையாலே,

கையாலே, கூமை - ஸாபராதர்க்காயிருக்கும். ஐயோவென்று இரங்கவேண்டுவது - கோஷாட்டவர்க்காகையாலே, க்ருபை-தூகுகளுக்காயிருக்கும்; கோஷத்தை போர்யமாகக் கொள்ளவேண்டுவது - தோஷவான்களுக்காகையாலே, வாந்ஸல்யம் ஸ்தோஷர்க்காயிருக்கும். தண்மைபாராதே புரையறக்கலக்கவேண்டுவது-தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாகையாலே, சீலம் - மந்தர்க்காயிருக்கும். கரணதரயத்தாலும் செவ்வியனாய்க்கொண்டு தன்னை யமைத்துப் பரிமாறவேண்டுவது - செவ்வையக்கேடாம்விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜவம் - குடிவர்க்காயிருக்கும். தானெப்போதும் நன்மை சிந்திக்கவேண்டுவது - தந்தாழுக்குத் தீமைகளைச் சிந்திக்கும் தீமனத்தர்விஷயத்திலாகையாலே, ஸௌஹார்த்தம் - துஷ்டஹ்ருதயர்க்காயிருக்கும். விரஹம்பொறுத மென்மைவேண்டுவது - விரஹத்துக்கு அஞ்சுவார்த்திலாகையாலே, மார்த்தவம் - விஸ்ரவேஷ்டிருக்களுக்காயிருக்கும். அநீந்தரியமான விஸ்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கவேண்டுவது - அவ்வுழவைக் காண்கையிலாசையுடையவர்களுக்காகையாலே, ஸௌலப்யம் - காணவாசைப்பட்டவர்களுக்காயிருக்குமென்று, குணங்களினுடைய விஷயப்பரிநியதத்தவத்தை தர்ஸிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்கும் கண்டு கொள்வது) என்றது - கீழ்ச்சொன்னபாக்காரத்திலே அநுக்தமான குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யேகம் விஷயங்களை தர்ஸித்துக் கொள்வது என்றபடி.

க0. ஏவம்பூதகுணவிசிஷ்டஞகையாலே, ஈஸ்வரன் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பரிமாறிப்போரும்படி களை விஸ்தரேண வொருநூர்ணையாலே யருளிச்செய்குறார் மேல்; (இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்றுதொடங்கி.

இப்படியென்று - கீழ்க்தமான குணயோகப்பாக்காரத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. (கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்று, குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது - மேல்

பிறர்நோவு கண்டால், ஐயோ! என்றிரங்கி, அவர்களுக்
கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்
கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும்பொதுவாயிருத்தல்
செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்திரன், தண்ணீர்போலே
பிறர்க்கேயாய், தண்ணையாய்வித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்ம
ஜ்ஞாநம்நுத்தங்கனாவுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே,

சொல்லுகிறபரிமாற்றங்களெல்லாம் ஒரோருணகாரியமென்றுதோற்
றுகைக்காக. (பிறர்நோவுகண்டால் ஐயோ! என்று இரங்கி) இது-
க்ருபாகாரியம். பிறர்நோவுகண்டால் ஐயோ! என்று ஈடுபடுகிறது-
பரதஜகாஸஹிஷ்ணுவாகையாலேயே. (அவர்களுக்கு எப்போது
மொக்க நன்மையைச்சிந்தித்து) இது - ஸௌஹார்த்தகாரியம்.
எப்போது மொக்கவென்று - இவர்கள் அறிந்தகாலத்தோடு அறி
யாதகாலத்தோடு வாசியற ஸ்வகாலத்தினைமென்றபடி. ஆஸ்ரித
ஸர்வமக்தாரந்வேஷணபரணயி நுக்கிறது - ஸௌஹார்த்தத்தாலே
யே. (தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவா யிரு
த்தல்செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்திரன், தண்ணீர்போலே பிறர்
க்கேயாய்) இது-ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யகாரியம். ஸ்வார்த்தபரணயேயி
ருத்தல், ஸ்வார்த்த பாரதந்தங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்
தல் செய்கையன்றிக்கே, சந்தரிகாதிபதார்த்தங்கள்போலே, பாராத்
தைகவேஷண யிருக்கிறது—பாரதந்தர்யத்தாலே யே, (தண்ணை
யாய்வித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்மஜ்ஞாநம்நுத்தங்கனால் உண்டான
நிகர்ஷம்பாராதே) இது-ஸாம்யருணகாரியம். ஆஸ்ரிதர் பக்கல்
ஜந்மாகிகளால் உண்டானதன்மை பாராமல் பரிமாறுகிறது -
(சுரு) “ஸரோஹம்ஸவ-ஹ-ஹெஷ-” என்கிறபடியே, ஜந்
மாகிகளால் உத்தகருஷ்டரோடு அபகருஷ்டரோடு வாசியறஆஸ்ர
யணியத்தே ஸமனயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயே. (காங்களும்
பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான், தஞ்சமாய்) இது - அஸரண்ய
ஸரண்யத்வகாரியம். தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகன், பிறரும்
தங்களுக்கு ரக்ஷகன் மென்றுகைவாங்கின தஸரணில் தான் ரக்ஷ
கனாகிறது -]சுரு] பற்றிலார்பற்றிவிட்டு ணுகையாலேயே.

தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்தஞ்சமாய், ஸாந்திபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டோண்டுவந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்குத் த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமுண்டாக்கியும்,

(ஸாந்திபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டுவந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது - ஸத்யகாமத்வகார்யம். (௭௦௮) “மாதவத் கோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை” என்கிறபடியே, நெடுந்தாலத்திலே கடல் கொண்டோன ஸாந்திபிரீ புத்ரனையும், (௭௦௮) “பிறப்புகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளைநில்வரையும்” என்கிறபடியே, ஜகித்தபோதே, [௭௦௯] “என்னுடைமனைவி காதல் மக்களைப் பயத்தலும்காணா” என்கிறபடியே, பெற்ற தாயும் தர்ஸிக்கப்பெறுதபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யழைப்பிக்க, (௭௧௦) “தப்பினபிள்ளைகளை” என்கிறபடியே, கைதப் பிப்போய் * கடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோறுபிலே கிடந்த வைதிகன்புத்ரர்களையும், (௭௧௧) “உருவுருவேசொடுத்தான்” என்றும், (௭௧௨) “உடலொடுக்கொண்டு கொடுத்தவனை” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, அவ்வவ ரூபங்களோடேமீட்டுக்கொடுவந்தகொடுத்தாப்போலே, துஷ்காரங்களைச்செய்தும் ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டுகிறது-[௭௧௩] “சூஸரி-தா கண்ணவிஷயொ உநொ ராய்க்காரி லொ டவா-திஹகொ ஹதீ-திஸதிகாஜி” என்கிற ஸத்யகாமனுகைபாலையிறே. ‘ஸத்யகாமனுகைபாவது - ஸாந்திபிரீ புத்ரனைக்கொடுவந்தாப்போலே, ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் முடிக்க வல்லனாக.’ என்றிறே நடுவிறிறுவீதிப்பிள்ளை பட்டர், தத்வதர்யத்திலே யருளிச்செய்தது.

(அவர்களுக்கு, த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும்) இது - ஸத்யஸங்கல்பத்வகார்யம். உத்தரநபாத

தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போ
ஸேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும்வழங்கி,
அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்குத்ய
னும்,

புத்ரானு த்ருவனுக்கு, ஸ்வர்க்கத்தினுடைய ஊர்த்ராவதுயிலே
அபூர்வமாயிருப்பதொருபதம் சுலபித்தம் கொடுத்தாப்போலே,
அபூரிதர்க்குப் பண்டிதவற்றைபடி முண்டாக்குகிறது - அபூர்வ
போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல அமோகஸங்கல்ப னுசையாலே
யிறே. “ஸத்யஸங்கல்பனாகையாவது த்ருவாபதம்போலே பண்
டில்லாத வற்றையுமுண்டாக்கவல்லனாகை” என்ற, இதுவும்பட்
டர்தாமேபருளிச்செய்தாரிறே. (தம்தாம்ஸ்வம் தாந்தாம் விநி
யோகங்கொண்டாப்போலே யிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமை
யையும் வழங்கி) இது-ஒளதார்யகார்யம். (சுரு) “வரஜஸகல
ரெததூஸி தாப்ய-ஹிசுய-” என்றபடியே, தவதனுடைமை
யைத் தாங்கள் விநியோகம் கொள்வதொப்போலே விநியோகங்
கொள்ளலாம்படி, அத்தொன்றையெல்லாம் அபூரிதர்க்குக்கொடுக்கிறது-
கொடுத்தோம் என்னு மபிராந்தம் தன்னெஞ்சினில்லாதபடியாக
வும், கொள்ளாமலாகளுக்குப் பரதபாபகாந்தேடி நெஞ்சாழ்ந்த
னெண்டா தபடியாகவும்கொடுத்தும்பரமோதாரனாகையாலேயிறே.

(அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்குத்யனும்)
இது-க்ருதித்கார்யம்! அபூரிதர்கார்யத்தலைக்கட்டினால், அவர்கள்
க்ருதக்குத்யராகையன்றிக்கே, (சுரு) “கலிவிஜயவஜ்ஜாயா”
இத்யாதிர்படியே, தான் க்ருதக்குத்யனாகிறது - அபூரிதர்கா
ணம்பெற்றால், பெறுதன்னையிருக்கும்ஸ்வபாஷ்ந்தாலேயிறே.
† “க்ருதியாவது - அபூரிதருடையவபேஷிதம் புண்ணானால்,
தான் க்ருதக்குத்யனாகை.” என்றிறே பாட்டரும் அருளிச்செய்தது

• † [பா] க்ருதித்கார்யம்.

தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லாதஸையிலும் இனியனும், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே,

(தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து) இது - க்ருதஜ்ஞதா கார்யம்; தந்திறத்திலே யொருபுறமே திருதலான ஸுக்ருதலேபத்தைப் பண்ணினால், அவர்களுக்குத் தான் எல்லா நன்மைகளுஞ் செய்தாலும் அவற்றை யொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கிறது - செய்த நன்மையையுமவனாகையாலேயே. “க்ருதஜ்ஞனாகையாவது - ஆஸ்ரிதருடைய ஸுக்ருதலவத்தையொன்றையும் நினைத்து, தான் செய்த நன்மைகளொன்றும் பாராதேயிருக்கை” என்பது, இதுவும் பட்டரரு விச்செய்தார். (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லாதஸையிலும் இனியனும்) இது - மாதூர்யகார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக்கொளுந்திக்கிடக்கிறபாருதனிலையரஸங்களை விஸ்மரிக்கும்படி ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் இனியனாகிறது - (சகச) “ஸவ-ஹஸஃ” என்கிறபடியே, நிதிரூபபோக்யனாயிருக்கையாலேயே.

(பார்யாபுத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) இது - மாதூர்யகார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பாருருபுருஷன், அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதார்ப்போலே யிருக்குமா போலே ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சூதானாகையாலேயே.

குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழகு உகக்கும் காழகனைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத்யத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியேன்னும்படி தானீப்பேட்டு

வர்த்திப்பானொருபுருஷன், அவர்கள் செப்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாநாலரப்போலே யிருக்குமாய்போலே, ஆஸ்ரிதர்செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாநிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடிய மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிதே. (குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத்திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து) இது - ஸ்தகதர்யகார்யம். சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார் (சுகரு) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே, குற்றங்களைக்காட்டினாலும், (சுகரு) “என்னடி யாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நிர்சலனாய் நின்று ரக்ஷிக்கிறது - ஸ்த்திர ஸ்வபாவனாகையாலேயிதே; (காமிநியுடைய அழகு உகக்கும் காழகனைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு) இது - ப்ரணயித்வகார்யம். காமிநிவிஷயத்தில்ப்ராவண்யத்தாலே அவளுடம்பிலுக்கைகளிரும்பும் காழகனைப்போலே, ஆஸ்ரிதரானவர்களுடைய ப்ரக்ருதிஸம் பந்தாதிதோஷங்களை போக்யமாகக்கொள்ளுகிறது - பரம்ப்ரணயியாகையாலேயிதே. (அவர்கள் பக்கல் கரணத்யத்தாலும் செவ்வியனாய்) இது - ஆர்ஜவகார்யம். மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் பக்கலிலே, நீரோருமேடுகளிலே விரகாலே நீரோற்றுவாரைப்போலே, தன்னையமைத்துத் தரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய்ப் போருகிறது - ருஜஸ்வபாவனாகையாலேயிதே. (பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது - மார்த்தவகார்யம். (சுகரு) “ஊயு-ஓலாஸாஹஜீவிஷெ” என்றால் (சுகவ) “நஜீவெயக்கூண

அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக்கட்டவுமடிக் கவுமாம்படி யெளியனாய், அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்கு மாபோலே பெரியிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோகும்.

கக. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

உலி” என்கிறபடியே, தன்னைப்பிரிந்தால் ஆஸ்ரிதர்படும் வ்யஸநம்-கடல்போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படி. மாத்ரமென்னும் படி. தான் க்லேஸப்படுகிறது ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயிறே. (அவர்களுக்குப்பாங்காகத்தன்னைத்தாழவிட்டு) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். ஜந்மாநிகனால் தண்ணியராயிருக்கு மவர்களுக்கு அறுகூலமாக ஸர்வேஸ்வரன், ஸர்வோதக்ருஷ்டனான தன்னைத்தாழவிடுகிறது - ஸீலவத்தையாலேயிறே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய்) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். அவதாரதஸையிலே நவரீதசௌர்யவ்யாஜத்தாலே (சகஅ) “சிக்கெனவார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே யஸோநாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாயிற்றது- (சகக) எளிவருமியல்வினனாகையாலேயிறே. (அன்று ஈன்றகன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னனைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும்விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோகும்) இது-வாத்ஸல்யகார்யம். அன்று தான்பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்புதான் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோந்த முன்னனைக்கன்றையும், தனக்கு போக்யமானபுல்லிடவந்தவர்களையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலேகோத்தெடுப்பது, குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே, பிரரம்பணுதி போக்யோபகாரகையான பெரிய பிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹிஷ்யமாய்ப்போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆஸ்ரயித்தவிவர்களை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோருகிறது - வத்ஸலனாகையாலேயிறே.

(கக). ஆக, “ஜ்ஞாநஸத்த்யாதிகல்யாணகுணகணபூஷிதனாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உட்பாதித்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தரம்

கஉ. சிலர்பரமானுவை காரணமென்றார்கள்.

“ஸ்கலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்” என்றததை, விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார்; (இவனேஸ்கலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்)என்று. இவன் என்று, கீழ்ச்சொன்ன விஸக்ஷணஸ்வரூபகுண விஸிஷ்டனான ஈஸ்வரனைப்பராமர்ஸிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஜகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யயோக வ்யவச்சேதம்பண்ணுகிறது; வேதாந்தத்திலே (சஉ௦) “ஸுஷெவஸொரெஷ்டரிமுசூவீக்” என்று சாந்தோக்யத்திலும்,(சஉ௧)“ஸ்ரூஷ்ட்வாஹுரெகரெவாமுசூவீக்” என்று வாஜஸநேயகத்திலும், (சஉ௨) “சூத்ராவாஹுரெகரெவாமுசூவீக்” என்று ஐதரேயகத்திலும், ஸத்ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமான்ய ஸப்பநங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது? என்னுமாகாங்கைஷயிலே, கதிஸாமான்யந்யாயத்தாலே (சஉ௩) “ ஸாகொஹவெ நாராயணசூவீக்”என்று, மஹோபநிஷத்திலே விஸேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக நிர்ஸயித்திருக்கும்பரமவைதிகராகையாலே, “இவனே” என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது - ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இதால்- ஸமந்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதகமும், பலமுமாகிற வர்த்தசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறவுத்தரமீமாம் ஸையில் அத்யாயசதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, (சஉச) “சுயாதொஸ்ய ஹஜிஜாலா” என்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக (சஉரு) “ஜந்நாடிஸ்யபகஃ” என்று, ஜகத்காரணத்வத்தைச்சொல்லி, அதினுடைய அயோகாதந்யயோகவ்யவச்சேதமுதத்தாலே, ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதிபாதகஸகலவேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் ப்ரஹ்மணிஸம்பகந்வயத்தைப் ப்ரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தில் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(கஉ) அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்வதீயாதயாயத்திம் படியே, ப்ரஹ்மகாரணத்வவிரோதியான பரமானு காரணவாதி களை நிராகரிக்கிறார் ; (சிலர் பரமானுவை கரணமென்றார்கள்)

கங. பரமாணுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அது சேராது.

கசு. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

என்றுதொடங்கி. சிலரென்று, பௌத்தாந்ஹத வைஸேஷிகா திகளைச்சொல்லுகிறது. இதில், பௌத்தாந்ஹதர்க்கு கேவல பரமாணுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைஸேஷிகா திகளுக்கு பரமாணுக்கள் உபாதாநகாரணமாய், ஆதாமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில்பௌத்தவைஸேஷிகாதிகள், பார்த்திவாப்யதைஜஸவாயபியங்களென்று, பரமாணுக்கள் சதுர்விதமரகக்கொள்ளுவார்கள்; ஆர்ஹதர், ஏகரூபமாகக்கொள்ளுவார்கள். இங்ஙனே சிலவிஸேஷங்கள் உண்டானாலும், பரமாணுகாரணத்வாங்கீகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே, சிலரென்று, ஸமுச்சித்யோபாதாநம்பண்ணுகிறார்.

(கங) இவர்கள், மஹீ மஹதராதி ஸகலகார்யங்களும் பரமாணுபரிணாமமென்றிறே! சொல்லுவது. அந்தப்பச்சுத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பரமாணுவில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அதுசேராது) என்று. அதாவது-ஜகத்காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமாணுக்கள் ப்ரத்யக்ஷனித்தமுமன்றியே, ஆகமனித்தமுமன்றியே, அதுமானந்தாலே ஸாதிக்கப்பார்க்கில், அது, ஆகமனித்தமான வர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அதுமானனித்தமுமன்றியே யிருக்கையாலே, பரமாணுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமும் இல்லாமையாலும், ஈஸ்வரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ஸ்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமாணுக்கள் ஜகத்காரணம் என்கிறவது சேராது என்கை.

(கசு) அநந்தரம், ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கைக்காகவத்தையுத்தேஷிக்கிறார்; (காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்) என்று. கரபிலரென்கிறது - கபிலமதநிஷ்டமான ஸாங்க்யரை. ம்ருதாத்மகமான க(வ)டத்துக்கும்ருத்த்ரவ்யமே காரணமாகிருப்போலே, ஸத்வ ரஜஸ் தமோமய ஸுக அபுகமோஹாத்மகமான ஜகத்துக்கு

கரு. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், ஈஸ்வரனதிஷ்டியாத
போது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸம்
ஹாரவ்யவஸ்த்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

கங். சேதநமும் காரணமாகமாட்டான்,

கும், குணத்ரயங்கவின்னுடைய ஸாம்யருபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்
த்ரமான காரணம். தத்திபாவேந பரிணமியாநிற்கும் பரஸஸூக்து,
அநந்யாபேக்ஷமாக ஆத்யபரிஸ்பந்தம் முதலான பரிணமபரம்
பரை ஸ்வததவகூடுகிறுப்போலேயும், மேகவீழுத்தமாய் ஏகாஸ
மாயிருக்கிறஜலத்துக்கு நாரிகேன தாலருத கபித்த நிம்ப திர்த்தரி
ண்யாதிவிசித்ர ரஸருபேண பரிணமப்ரவ்ருத்தி காணப்படுகிறுப்
போலேயும் பரிணமஸ்வபாவமாய், ப்ரகிஸித்தாவஸ்த்தையில்ஸத்
ருஸபரிணமமுமாயிருந்த ப்ரதாநத்துக்கு, அநந்யாதிஷ்டியதமாக
வேஸர்காவஸ்த்தையில் குணவைஷம்ப நிமித்தமான விசித்ர பரி
ணமங்கூடுமாகையாலே, ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்ந்ரமாய்க்கொண்டு
ஐகத்காரணமாகிறதென்றிறே ! அவர்கள் சொல்லுவது.

(கரு) அத்ததை நிராகரிக்கிறார் ; (ப்ரதாநம் அசேதநமாகையா
லும்) என்றுதொடங்கி. அதாவது - விசித்ரஜதநாகாரண பரிண
மிக்குமிடத்தில், இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு
யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யரஹிதமான வஸ்து
வாகையாலும், (சுஉக) “புக்ஷ அஃவாந ஸுஷுபெவெவபு, விஸுஷா
தௌயாஹரிஃ ; கௌஹயாரிஸஸஸுபுரஜெஸுஸுரகாவெயு
யாவ்யுயள” என்கிறபடியே, ஈஸ்வரன் அதிஷ்டித்தபோதொழிய
பரிணமிக்கமாட்டாமையாலும், தததிஷ்டாநமொழிய பரிண
மிக்குமாகில், ஸ்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லுமதொழியு
ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையென்னுமது கூடாமையாலே, கால
பேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார வ்யவஸ்த்தை கூடாமையா
லும், ப்ரதாநம் காரணமென்கிற வதுவும் சேராதென்கை. (அது
வும்) என்று-பூர்வோக்த பரமானு காரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்
கிறது.

கங். இப்படி அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஐகத்காரணமாகக்
கொள்ளுகிறபகூத்ததை நிராகரித்த வநந்தரம், சேதநனை ஐகத்கா

கடி. ஆகையால் சுஸ்வரனே ஜகத்துக்குகாரணம்.

கக. இவன்காரணமாகிறது - அவித்யாகர்மபரநியோகாதிகளா
லன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

கஅ. ஆக, இப்படி விரோதிபரிஹாரங்களைப் பண்ணி, ப்ரதிஜ்
ஞாதுகுணமாக நிகமிக்கிறார் ; (ஆகையால், சுஸ்வரனே ஜகத்துக்
குக்காரணம்) என்று. ஆகையால் என்றது - சேதநாசேதநங்கள்
இரண்டும் காரணமன்றிக்கே யொழிசையாலேயென்கை.

(கக) லோகத்திலே அவித்யாகர்மநிபந்தநமாகவும், பரநி
யோக நிபந்தநமாகவும் காரணமாகையுண்டாகையாலே அவந்
தைக்கழித்து, இவனுடைய காரணத்வமேஹேதுவை யருளிச்செய்
கிறார் ; (இவன்காரணமாகிறது) என்றுதொடங்கி. அவித்யாகர்ம
நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகலஜந்து ஸாதாரணம். அதாவது-
லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க்கொண்டு வருகிற
காரணத்வம், வைஷயிகஸூகப்ராவண்யமேஹேதுவான வஜ்ஞாநத்
தாலும், கர்மத்தாலுமிதே. அதில், ஸாஸ்த்ரவஸ்யமானவற்றினு
டைய வுத்பாதகத்வம் கர்மப்ரதாநமாயிருக்கும் ; அல்லாதது,
அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும், ஒன்றையொன்றுவிட்
டிராது. அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காரணத்
வம் பரநியோகப்ரதாநமாயிருக்கும்.(சகக) “புராஜாவத்யுக்ஷயா
கரூவாஹவ்யஸிநிவெஸித்யு” (சகஉ) “வநதளபுளவாஸு
ஷபெஸுஷளவ ஸாஹக்ராயஜனஸ்யுதள : ததாஹித்யுதவ
யாநளவ்யுஷிவஸஹ்மாரகாரகன” இத்யாதிகளிலே கண்டுகொ
ள்வது. “ஆதிஸப்தத்தரல், இவர்க்குவிவக்ஷிதம் - அவர்ஜநீயமான
ரோகமோ” என்று, நடுவிற்பிறுவீதிப்பிள்ளைபட்டர் அருளிச்செய்
ததாயித்தனை. “இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கள், எம்பெருமா
னுக்கு அவித்யாகர்மநிபந்தநமோ ? அன்றிக்கே, அவர்ஜநீயமாயி
ருப்பதொரு ரோகமோ ? இல்லையாகில், பரப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு
செய்கிறானோ?” என்றிறே ! அவர் ஸங்கரவாக்யத்தில் அருளிச்
செய்தது.

இவற்றாலன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே என்றது (சகங்) “நிரவடி
நிராஜந்யு” (சஉஅ) “சவஹவ்யாவா” (சகஉ)

ஆனால், (சசநு) “சென்றுசென்றாகிலும் கண்டு சனமம்கழிப்
பாடுண்ணி யொன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்” என்றும்,
(சசக) “உய்யவுலகுப்படைத்து” என்றும், (நு) “விவித்ராஹை
ஸவதிரீஸ்ராராயநிவேஷிதௌ । வடுவ-ஓரேவக்ய தாஸ; ஹ்ரு
ஹஸுவாஜாடிஸம்யகா” என்றும், (சசன) “மாயவன்றனை
வணங்கவைத்தகரணமிவை” என்றும், (சநநு) “சூரிஹிஸெவதி
தாநுவுடையலீசிதிஸம்ஸுரதக் கரணகவெவ்வெவெவட்டயி
தௌடியோநதிநாம்” என்றும், சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரியோ
ஜநமாக ஜகத்ச்ஞஞ்ஜிபண்ணினின்றி சொல்லுகிற விவ்வரநங்
களுக்கு வைபர்த்தயம் வாராதோவென்னில்; வாராது. எங்களை
யென்னில்; உபயப்ரியோஜந முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், லீலை
யேப்ரியோஜநமென்றவிது - ப்ரசார்யத்தைப்பற்றச்சொன்ன வித்
தனையாகையாலே; (சசஅ) “ரடுவவுகாரவரிணாசிக்ய தவு
வஸம்விஸம்விவாஸிதௌநிநுடிஸஹ்ருதௌ । கூர்யிநுஸூவ
நியஸிஸிஸிஹிஸுஸைவ . ஸாதஹ்ருதெஸூரஸாவாஸ்யொ
ஜ்ஜீரஹம்” என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமா

உஉ. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோவென்னில் ;

உஈ. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

னாகையாலே, ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவமுத்தராக் கவல்லனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸ்வாதீநஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகரணவாத்மாக் களை கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு, ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர வங்கீகரிப்பென்றிருக்கிறவிது லீலாரஸைச் சையாலேயிறே. லீலாவிபூதியென்றிறே இதுதனக்கு நிருபகம். ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையோ ப்ரசரப்ரயோஜனமாய்ச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம்-லீலையோகச்சொல்லுகையாலே, இவரும் “கேவலலீலை” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உஉ) இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது-லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹாரதஸையில் லீலைகுலையாதோ வென்கிற ஸங்கையையறுவதிக்கிறார் ; (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோ வென்னில்) என்று.

(உஈ) அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸம்ஹாரந்தானும் - லீலையாகையாலே குலையாது) என்று. அதாவது - கொட்டகமிட்டுவிடையாடுகிறபாலர்க்கு, இட்டகொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப்பொகடுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாயோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக் கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, எப்போதும் லீலைகுலையாதென்றபடி. (சசக) “கூலியஹவநஜநஸூஸூஹொஹீயெ” என்றும், (சரு) “நீலியஜமஹவயவியவயவீய” என்றும், ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரத்தையார். அவனுக்கு லீலையாக வருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானார்.

ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்கு காரணமென்றும், இவன்காரணமாகிறது ஹேத்வந்தரங்களாலன்று; ஸ்வேச்சையாலேயென்றும், ஸங்கல்பமாத்ராவல்லுப்தமாகையாலே, இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்றும் சொல்லிநின்றது.

உச இவன், தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே, உபா தாநமுமாயிருக்கும்.

(உச) இனி, இவனுக்கு ஜகத்தைப்பற்றவுண்டான் காரணத் தவம், கடபடாதிகளைப்பற்ற குலாலாதிகளுக்குண்டான காரணத் தவம் போலே, நிமித்தத்தவ மாத்ரமோ வென்கிற ஸங்கையிலே, உபா தாநகாரணமும் இவனே யென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (இவன் தானே) என்று தொடங்கி. லோகத்தில், கார்யோத்பத்தி யில் காரணம் நிமித்தோபாதாநஸஹகாரிருபேண த்ரிவிதமாயிருக் கும். இதில், நிமித்தகாரணமாவது - உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யருபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்தருவஸ்து. உபாதாந காரண மாவது - கார்யருபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது-கார்யோத்பத்திக்கு உபகரணமான வஸ்து; கடபடாதிகளுக்கு குலால குவிந்தாதிகள் நிமித்தமாய், மருத் தந்த வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்டசக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியா யிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே, ஜகத்ரூபகார்யோத்பத்தியில் ஈஸ் வரனே த்ரிவிதகாரணமுமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; (சுந௭) “ஐஹ-ஃஸ்யாஸு” என்கிற ஸங்கல்பவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமி த்தகாரணனாயும், நாமரூப விபாகாந்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்சித்விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸஹகா ரிகாரணமாயுமிருக்கும். ஆகையாலே, உபாதாநகாரணமும் இவனே யென்கிறார்.

“இவன்” என்று, கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈஸ்வ ரனைப்பராமர்ஸிக்கிறது. சித்சித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விஸேஷணமாய்க் கொண்டு, தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே, “தானே ஜகத்தாய்ப் பரிண மிக்கையாலே” என்கிறார். “உபாதாநமுமாயிருக்கும்” என்று, கீழ்ச் சொன்ன நிமித்தகாரணத்வத்தோடே உபாதாந காரணத்வத்தை யும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

இத்தால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை ப்ரதி பரதிக்கிற வேதாந்த ஸூத்ரத்தில் நிமித்தகாரணத்வத்தை ஸாதி த்த வந்தகாம், (உ௨௫) “ஹ்ருதிஸூபு திஜாடிஷ்டாநாநஃவ

உசு. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

உஎ. ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில்;

உஅ. விசிஷ்டவிசேஷணஸத்வரகமாக.

(உசு)அத்பைப்பரிஹரிக்கிறார். (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்தயாதியாலே; அதாவது-சித்சித்ரூபவிசேஷண விசிஷ்டனான தானே ஜகத் தாப்பப் பரிணாமிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு வி காரமில்லாமையாலே, நிர்விகாரனென்னக் குறையில்லே தென்கை.

(உஎ)ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லையாகில், “இவன் தானே ஜகத் தாய்ப் பரிணமிக்கிறான்” என்ற பரிணாமம்-இவனுக்குண்டாம்படி. யெங்கனெனென்கிற ஸங்கையை அதுவருக்கிறார்; (ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படியென்னென்னில்) என்று.

(உஅ)அதற்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்; (விசிஷ்டவிசேஷண ஸத்வரகமாக) என்று. (சுரு) “விசிஷ்டஹதக்ஷவிசெஷணம் வெதிவிசிஷ்டவிசெஷணம்” என்று, ப்ரதமம் கர்மதாரய ஸமாஸத்தைப்பண்ணி, (சுருஅ) “வாரணஸஹவத-கதஹி ஸவாரகஸ” என்று, அநந்தரபதத்தைபஹுவீஹித்து (சுருக) “விசிஷ்டவிசெஷணெநஸவாரகம் விசிஷ்டவிசெஷணஸவாரகஸ” என்று, த்ருதியாதத்ப்ருஷணகஸப்தத்திற்கு வ்யுத்தபத்தி பண்ணிக் கொள்வது. விசிஷ்டமாவது - விசேஷ்யுத்தமானதாய், விசிஷ்டமான விசேஷணமென்று - தண்டகுண்டலாதிகள்போலன்றிக் கே ஸரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக்ஷித்யர்ஹமல்லாத விசேஷத் தை யுடைத்தான சித்சித்ரூப விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விசிஷ்டவிசேஷணமென்கிற விதுக்கு - ஸரீரபூதமாய்க்கொண்டு, என்றுமொக்கத் தன்னோடே கூடி யிருக்கிற விசேஷண மென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும், ப்ருதக்ஷித்யர்ஹமான தண்டகுண்டலாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்குமிதே. விசேஷணத்தாலே ஸத்வரகமாகவென்றது - இப்படி அப்ருதக்ஷித்தமான விசேஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வாரஸஹிதமாக விவனுக்கு பரிணாமமுண்டாகிற தென்கை. இத்தால். அப்ருதக்ஷித்தமான சித்சித்ரூப விசேஷணத்வாரா இவனுக்கு பரிணாம முண்டாகிற தென்றதாயிற்று.

௩௦. சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரிணமிப் பிக்கையும், சேதநர்க்கு ஸரீரேந்திரியங்களைக் கொடு த்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

௩௧. ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களி லே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அங்குலமாக ப்ரவே சித்து நின்று ஸர்வ ரகைஷிகளையும் பண்ணுகை.

ஜாவீஸநீஸா” னா “சுஜெநித்யுஸாஸுதொயவ ருண” இத்தயாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமாயிரு ந்துள்ளவசித்தையும் சித்தையும் சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது தானேதென்னு மாகாங்கைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்; (சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி. கீழ், ஜகத்காரணத் தைச் சொல்லப்பட்ட விஸ்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத் தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-(சுசு) “தஜ்வரொடெவவன கீவவத்” என்கிறபடியே, தன்னோடு அவிபக்தமாய்க்கிடந்த தமஸ்ஸப்த வாச்யமானவசித்தை-(சுசுஅ) “ததஸ்யயவ-ருவ-மவாநவ்யுதொ வ்யுஜயநூதி” 1. ஸ்வாஹ-ருதாஹிவ்யுதஜாஹ்வாஹ-ராவீத ரொந-ஹ” என்கிறபடியே, ஸ்வப்ரேரண விசேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி, அநந்தரம் அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி, அது தன்னைப்பின்பு அவ்யக்தாவஸ்தமாக்கி, அத்தை வ்யக்தஸப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகாரியங்களுமாய்ப்படி பரி ணமிப்பிக்கையும், (சுசு) “சுவிடிவிசெஷிதாநுபுடயவீதி லஸ்வரத்” என்கிறபடியே, கரணகனோபர விநுரனாய், போக (ஹொ)மோக்ஷ ஸூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க்கிடந்தசேதந னுக்கு, போகஸ்தாநமான ஸரீரத்தையும், போகோபகரணங்க ளான விரந்திரியங்களையும் கொடுத்து, போகமோக்ஷ பாகித்வா நர்ஹனம்படி முன்பு ஸங்குசிதமாய்க்கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமென்கை. சேதநனுக்கென்றவிது- ஜாத்யேகவசம்.

அநந்தரம், ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களை யுமருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம்ஸ்த் திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்த்திதிப்பிக்

௩௨. ஸம்ஹரிக்கையாவது அலிநீதனா புத்ர னே பிதாவிலங்
கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களிலே கை
வளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டிவைக்கை

கையாவது) என்று தொடங்கி. ஸ்த்திதிக்கையாவ தென்னாதே,
ஸ்த்திதிப்பிகையாவதென்றது-ஸ்த்திதியாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹா
ரங்கள்போலே கர்த்தருகதமன்றிக்கே, ரக்ஷணத்துக்கு கர்மீப
விக்கிற வஸ்துகதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, ஸ்த்திதிப்பிக்
கையே கர்த்தருவ்யாபாரமாகையால்.

(ஸ்ருஷ்டமான) இதுபாதி. அதாவது (சௌ) “தஸுஷ்டா”
என்கிறபடியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயி
ருக்கு ரக்ஷசமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலைபோலே
(சௌ) “கலெவாந-ஹ்ராவிஸு” என்கிறபடியே தத்ரக்ஷணாது
கூலமாக வுள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத்தத்வஸ்த்வநுகுண
மான ஸர்வ ரக்ஷகனையும் பண்ணுகை யென்கை. அதுப்ரவேஸ
ஸப்தத்திற்கு அநுகூலதயாப்ரவேஸம் இவர்க்கிவ்விடத்தில் விவ
க்ஷிதம். இத்தால் - ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது-நிலைப்பிக்கை யாகை
யாலே, தத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகை யென்றதாயிற்று.

(௩௨)அநந்தரம், ஸம்ஹார ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார்;
(ஸம்ஹரிக்கையாவது)என்று தொடங்கி, அதாவது-(௩)“விவித்ரா
ஹேஹஸம்வதீரீஸூராயநிவெடித-ஸு” என்கிறபடியே, ஸ்வஸ
மாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தான்
கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே,
பாஹ்யவிஷய ப்ரவணாப்போகப்புக்கவாறே, விதிநிஷேதவஸ்
யனாய் ஒடுங்கிவர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புத்ரனை ஹிதபர
னா பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாரார்ஹுனல்லாதபடி விலங்கை
யிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே, தன்னை யொழிந்த விஷயங்
களிலே அநி ப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக்குலைத்து ஒடுக்கி
விட்டு வைக்கை யென்கை.

(௩௩)இனி, இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் தான் ப்ரத்யேகம் சதுர்
விதமாயிருக்கையாலே, அதத்தையும் தர்ஸிப்பிக்கைக்காக வருளிச்

காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்த்திதிப்பிக்கும்.

நக. ஸம்ஹாரத்தில், ருத்ரனுக்கும், அகந்யந்தகாதிகளுக்கும்,
காலத்துக்கும், ஸகலபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

ஞான மதுமுகலான யாஜ்ஞவல்க்ய பராஸர வால்மீகி ஸௌநகாதி
கள் முகேந ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணரூப ஸாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த
திப்பித்து, சேதநர் அபதே (யெ)ப்ரவ்ருத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்
கு உறுப்பான நல்வழிகளை தர்ஸிப்பித்து, ரக்ஷணோபயோகியான
காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வ
பூதங்களுக்கும், தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தமாத்
மாவாய், ஜ்ஞாநப்ரகாஸாதிஹேதுவான ஸத்வகுணவிஸிஷ்டனூப்
க்கொண்டு ஸ்த்திதிப்பிக்குமென்கை. (சௌ) “ஊகாஂஸௌநஹி
தொவிஷ்டௌகரௌகிவரீவாஹநஹு । ஶ்நாஹிநஹிவாஹநஹு
நகாஹிநஹிவாஹநஹு ॥ ஸவதஹிநஹிவாஹநஹு
ஸஹிநஹிவாஹநஹிவாஹநஹு । ஸஹிநஹிவாஹநஹிவாஹநஹு
தஹிவாஹநஹிவாஹநஹு” என்னக்கடவதிநே. புராணத்தில் (சௌ)
“ஊகாஂஸௌநஹிதொவிஷ்டௌ” என்று - விஷ்ணுவவதாரமொ
ன்றையும் சொன்னவிது-அவதாராத்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷண
மென்று கொள்ளவேணும்; “விஷ்ணுவாதிருபேண அவதரித்து”
என்று, இவர் அருளிச்செய்கையாலே.

நக. (ஸம்ஹாரத்தில்) இத்தயாகி. அதாவது - ஸம்ஹாரத்
தில் வந்தால், ஸம்ஹார்த்தாக்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவா
ந்தர ஸம்ஹார்த்தாக்களான அகந்யந்தகாதிகளுக்கும், ஸம்ஹா
ரோபயோகியான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாஸகமான
ஸகல பூதங்களுக்கும், தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னதாம்
படி அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான
தமோகுண விஸிஷ்டனூப்கொண்டு ஸம்ஹரிக்குமென்கை. (சௌ)
“ஶ்நாஹிநஹிவாஹநஹிவாஹநஹு । ஶ்நாஹிநஹிவாஹநஹு
நகாஹிநஹிவாஹநஹு ॥ ஸவதஹிநஹிவாஹநஹு
ஸஹிநஹிவாஹநஹிவாஹநஹு । ஸஹிநஹிவாஹநஹிவாஹநஹு
தஹிவாஹநஹிவாஹநஹு” என்று, இவர் அருளிச்செய்கையாலே.

௩௭. சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும்
ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்குண்
யங்கள் வாராதோ வென்னில்;

௩௮. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரஜையை

நடுஷ்டவ-ஹ-நாநிவாவாஃ விநாஸக-வ-தஷ்டஸ்ய உத-
யெ-வ லிஷாந-ம்” என்னக்கடவதிதே. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்
சதூர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ஸாஸ்யத்தக்காலே - ப்ர
ஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்று அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூத
ராகையாலே யென்னுமிடத்தை, அநந்தரம், (சளக) “வ்யூஷாடிசுநா
டியக்காவஸ்யெவாவிய ஜணவஃ விஹ-நகயொஹரொநா
ஜமதஸ்யூஷிஹைதவஃ । விஷ-ஹ-நாடியக்காவ ஸவ-ஹ-ந
நாநிவவிஜ । ஸ்விதெநி-ஹ-நகயூ விஷொநாநா
விஹ-நகயஃ । ரா-ஹ-நகாவாஹகாடிசுநா ஸலிஷாநெஸுவஜண
வஃ । உத-ய-ஹ-நகயெஹைநா ஜநாடி-ந விஹ-நகயஃ”
என்று, மூன்று ஸ்லோகத்தாலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தா
னிடே பூரிபராஸரபகவான். இத்தை நினைத்திடே இவரும்,
“அந்தர்யாமியாய்” என்று அருளிச்செய்தது. (சளக) “விஷ-ஹ-நா
டியஃ” என்கிற ஸ்லோகத்தில், விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச்சொன்
னவிது அவதாரப்ரபுத்தமான விக்ரஹபரமாகக்கடவது.

௩௯. இனி, விஷம்ஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தம்திகளுக்கு உண்டாகக்
கடவ ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம், தத்விஷயஸங்கை
யையநுவதிக்கிறார்; (சிலரை) என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்ரு
ஷ்டிக்கிறவனில், ஸர்வாத்மாக்களையும் எகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே,
தேவமநுஷ்யாதிவிபாகே (ஹ-ந) ந, சில வாத்மாக்களை ஸுகிகளாக
வும், சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸம
னாப், பரமதயாவானாயிருக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு, எல்லாநிலைகளும்
ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும்..* துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையா
லே, பாதுகாஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையிலாமையும்
வாராதோ வென்கிறதாகிலென்கை.

௪௦. அதைப்பரிஹரிக்கிறார்; (கர்மமடியாக) என்று தொடங்கி.
அதாவது-சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும், ஸ்ருஷ்

சு. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அந்
யந்தாயிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய்,

ஸ்ரீஸ்ரீவரபாகரணம், கீழே உத்தமாயகையாலே, தர்மாத்ரி சதூர்வித
பலபரதத்வமும் அர்த்தாத் உத்தமென்னும்நினைவாலும், அவற்றில்
உபபாதநீயாம்ஸம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபாதாரம் பண்ணி
ற்றிலர். ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன காரணத்தவத்தோடேவிக்ரஹ
யோகத்துக்கு அந்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார்;
(இவன்றான்) (சு) “முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில் வண்ணன்.
என்கிறபடியே, ஸ்விக்ரஹனாப்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்
பண்ணும்) என்று.

அதாவது - இப்படி ஜகத்ஸர்க்காதி கர்த்தாவாகச்சொல்லப்
பட்ட விவன்றான், எனக்காக, ஆற்றுகிற ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமெ
ன்று மூன்றுவகைப்பட்ட நீரை யுடைத்தான ஸமுத்தர்த்தோடே
கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்
கிறவடிவை யுடையவனே யென்று. ஆழ்வாருடைய திவ்யப்பந்
தத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விக்ரஹ ஸஹிதனாப்க்கொண்டு
ஸ்ருஷ்டி ஸத்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும்பண்ணுமென்கை.
“முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது - ஓளதார்யகுணபரமாக, வ்யாக்
யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்யாரம் பண்ணினார்களேயாகிலும், விக்
ரஹபரமாக விவரருளிச்செய்கையாலே, இங்ஙனமுமொரு யோஜ
னையுண்டென்று கொள்ளவேண்டும். ஒன்றுக்குப் பலயோஜனையு
முண்டாயிற்றேயிருப்பது.

சு. இனி, இந்த விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யொ
ருநூர்ணையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார்; (விக்ரஹந்தான்)
என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அந்யந்தாயி
மதமாயகையாவது-ஆநந்தமயமானஸ்வரூபமும் ஆநந்தாவஹமான
குணங்களும் போலன்றியே, நிர்திஸ்யாரந்தாவஹமா யிருக்கை
யாலே, அவற்றிற்காட்டிலும் மிகவுமாயிருக்கை. (சுஅரு)
“ஹ்ருதஹி ஹிதாஹிதொரஹிதஹி” என்னக்கடவதிதே. ஸ்
வ்ரூபமாகையாவது - அந்ரூபமாயிருக்கச்செய்தேயும் அபிம்
தமாயிருக்கு மவைபோலன்றிக்கே, தனக்குஅந்ரூபமாயிருக்கை.

நித்யமாய், ஏகரூபமாய், ஸூத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தே
ஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கை யன்
றிக்கே, மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்
போலே யிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு
ப்ரகாஸகமாய்,

நித்யமாகையாவது - ஸ்வரூபகுணங்களோபாதி அநாதிநிதந
மாயிருக்கை. லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநித்யத்வம் காண்
கையாலே இதற்கும் அவயவித்வேந அநித்யத்வம் வாயாதோ
வென்னில்; வாராது. “எங்குமொகக அவயவஸம்பந்த மாத்ரமல்ல
அநித்யத்வஹேது; அவய்வாரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்தமாத்
ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில், கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்
தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாஸம் வரவேணும்; இங்கு அப்
படி அவய்வாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கர
சரணாத்யவயவ யோகியாகாநிற்கச்செய்தேயும் நித்யமாயே யிருக்
கும்” என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்
செய்தாரிதே.

ஏகரூபமாகையாவது- வருத்தி சுஷ்யதிவிகார ரஹிதமாயிரு
க்கை. (நகஉ) “ ஸபெகர ட்வர ட்வாய ” என்னக்கடவ
திதே. ஸூத்தஸத்வாத்மகமாகையாவது - குணந்தர ஸம்ஸர்க்க
மில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்ய
மே வடிவாயிருக்கை. (சஅக) “ நதஸ்ய பூக்ய தாஃ டிதி-ஃ ”
என்னக்கடவதிதே.

சேதநதேஹம்போலேயித்யாதி - பொன்னுருவான திவ்யா
த்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாஸகமாகையாவது-ஸூத்தஸத்வாத்மக
மாகையாலே, குணத்ரயாஸ்ரயமான சேதந தேஹம்போலே
ஜ்ஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தை புறந்
தோற்றாதபடி. மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்யத்தைச் செப்பாக
ச்சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற
பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோல

நிரவதிகதேஜோருபமாய், ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண கண
நிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகலஜநமோஹநமாய், ஸமஸ்த
போக வைராக்ய ஜநகமாய்,

லே. (சஅ) “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” என்கிறபடியே, ஸ்ப்ரு
ஹணீயமாகையாலே, பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான
திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் ப்ரகாஸகமாயிருக்கை.

நிரவதிகதேஜோருபமாகையாவது - நித்யமுக்த விக்ரஹங்க
ளும் இதுவும் ஏகஜாதிய த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே, ஏகஜாதிய
த்ரவ்யாத்மகமான கத்யோதஸரீர தேஜஸ்ஸிற்காட்டில் ஆதித்ய
ஸரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிஸயம்போலே, இவை ஸர்வதிக
தேஜஸ்ஸாம்படி தான் நிரவதிக தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்
தாயிருக்கை.

ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணகண நிதியாகையாவது -
ஸௌகுமார்யம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸௌகந்த்யம், ஸௌ
வநம் முதலான கல்யாணகுண ஸமுஹத்திற்குக் கொள்கலமாயி
ருக்கை. (சஅ) “ஸௌ ஸுய ஸௌ மஸ்ய ஸௌகஸ்ய ஸௌவண
யஸவநாடி நஹ மஹ நியிதிவ்யாருவ” என்று, எம்பெரு
மானாரூளிச்செய்தாரிதே.

யோகித்யேயமாகையாவது - பகவத்ப்ரபரான பாமயோ
கிகளுக்கு ஸுபாஸ்யமாய்க்கொண்டு எப்போதும் த்யாகவிஷய
மாயிருக்கை. (சக) “காசாந்ராக்ஷாரீரதெஷேவிஸவ்யஜத்யம்
வபுஃ! சுயராவேஷேஷேஷேஷேஷே பொயிவிஷ்ணுமகாஹுதம்”
என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகிசுந்த்யமாகச் சொல்லப்
பட்டதிதே.

ஸகலஜநமோஹநமாகையாவது - ஜ்ஞாஜ்ஞ விபாக (வா) மற
ஸகலஜநங்களையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலேபிச்சேற்றமுதாயிருக்
கை. (சக) “வஸுஸாஷ்டிவிதாவஹாரிணீ” (சக) “
“வஸுஸாஷ்டிவிதாவஹாரி” (சக) “கண்டவர் தம்மனம் வழங்
கும்” என்னக்கடவதிதே.

ஸமஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாகையாவது - தன்வைலக்ஷ
ண்யத்தைக்கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விஷயாநுபவத்தி

நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், * வாசத்தடம் போலே ஸகலதாப
ஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்
வாஸ்ரமாய்,

ஹம் ஆசையறுதியை விளைக்குமதாயிருக்கை. (சகூந) “பேரின்ப
மெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே.

நித்யமுக்தாநு பாவ்யமாகையாவது - அபரிச்சிந்ர ஜ்ஞாநாதி
குணகரான நித்யராலும் முக்தராலும், (சகூந)*ஸ்தாபஸ்யந்திப்படி
யே அநவரத மதுபவிக்கப்படுமதா யிருக்கை.

* வாசத்தடம்போலே ஸகல தாபஹரமாகையாவது-(சகூச)
“கண் கை கால் தூய செய்ய மலர்கள்” என்று தொடங்கி
ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே, திவ்யாவயவங்களும் திருமேனிபு
மான சேர்த்தியாலே, பரப்புமாறத் தாமரைபூத்து பரிமளம் அலை
யெறியாநிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே, தன்னைக்
கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக விவிததாபத்தோடு விரஹ
தாபத்தோடு வாசியற ஸகலதாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

அநந்தாவதார கந்தமாகையாவது- (சகூந)“கஜாயிராநொஷ
ஹ-யாலிஜாயதெ” (சகூந) “வஹ-குநிடுவெழீதாநி” என்று
சொல்லப்படுகிற வஸங்க்யாதமான வவதாரங்களும், அப்ராக்குத்
திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு, தீபா
துத்பந்ர ப்ரதிபம்போலே வருகிறவை யாகையாலே அவை யெல்
லாவற்றிற்கும் மூலமாயிருக்கை.(சகூந) “பூகூ த்ஸூரீயிஷாய
ஸஹவாரி” (சகூஅ) “கலெகலெ ஜாயிராநஸ்யரி-குத-ஜா”
(சகூக) “ஆதியஞ் சோதியுருவை யங்குவைத் திங்குப்பிறந்த”
என்னக் கடவதிறே.

ஸர்வரக்ஷகமாகையாவது - ஸர்வரயார்த்திகளோடு, கேவல
ரோடு, பகவச்சரணர்த்திகளில் உபாஸகரோடு ப்ரபந்ரரோடு, அது
பவகைங்கர்யபரரான நித்யமுக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடைய
வும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய
மங்கள் விக்ரஹோபேதனுபக்கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்

சு.க. ஈஸ்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், லிபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றஞ்சுப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

சக ஆக, “விலகிவிட்டு விரைவில் புதிதாயி” என்றத் தையுப் பாதித்தார் கீழ்; அநந்தரம், இந்த விரைவியோகப் பரபுக்தமான விஸ்வரணுடைய பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரத்தையும், தனித்தனியே ஸ்வயத்தமாக தூரப்பிசகவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அது தன்னை புத்தேஷ்பிக்கிறார். (ஸ்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதார மென்று அஞ்சப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்) என்று. “லக்ஷ்மீ பூமிநீளா நாயகனுப்” என்றத்தையும் உபபாதித்துவிட்டு, பின்னை

சஉ. அதில் பரத்வமாவது - அகாலகால்யமான *நலமந்த மில்லதேரர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்க்கு போக்யனாய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கமிருப்ப.

யிதரொல்லாதொழிவா னென்னென்னில் ; அதில் உபபாதிக்கவேண்டுவது பணியிலலமையாலும், (நூக) “வெவகூ ணதூவரொ வொகூ ஸீஸஹாயொ ஜநாடி-நஃ உஹஹ்யாஃ ஹ-பி-பி-நீ-ஹ-ஹ்யாஃ வெலி கஃ வரொஸூரஃ” என்கையாலே, மேல் சொல்லுகிற பரத்வத்திலே அந்நநா நுக்தமா பென்னுமத்தைப் பற்றவும் தனித்து உபபாதித்தல். ஆகையால், விரோதமில்லை.

“ஈஸ்வரஸ்வரூபம்” என்கிறவிடத்தில், ஸ்வரூபஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது - ஸ்வாஸாதாரண விபரணத்தையாதல், விக்ரஹ விஸிஷ்டமான ஸ்வரூபத்தன்கையாதல் ஸங்க்ரஹேண இட்டருளின மந்தை யிரண்டு தத்வத்தாய் படியிலும், ஸ்ரூபடியிலே, “திருமேனியும் அஞ்சபடியாயிருக்கும் ; அதாவது - பரத்வமும், வ்யாஹமும், அநத்யாயித்வமும், விபவமும், அர்ச்சராவதாரமும்” என்றும், மந்தைப் படியிலே, “ஈஸ்வரஸ்வரூபம் ஹேயப்ரதிபடமாய்” என்று தொடங்கி, “பதநீ பரிஜநவிஸிஷ்டமாயிருக்கும்” என்றத்தை யுபபாதித்தவந்தரம், “இதுதான் அஞ்சபடியாயிருக்கும்” என்று இதம் ஸப்தத்தாலே - ப்ரகருதமான ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தைப் பராமர்ஸித்து, அதுதான் பரத்வாதிருபேண பஞ்சப்ரகாரமாயிருக்குமென்றும் இவர்தாமே யருளிச்செய்கையாலே; இப்படி, பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார விஸிஷ்டனாயிருப்பானென்னுமிடத்தை, (நூஉ) “ஃ பூகாராஃ வஹிதிபூரஹ-வெ-ஷாஹவாரஹஃ! வரொ வ்யூஹஸூ விஹவா நியஹாஸவ-ஷெஹிநாடி! ஹ-ஹவதாஸூ தயா டயாஹ-ஃ வ-ஹ-ஷாக்ய-ஃ! ஹதேஹ-வ-ஹியா பூரஹ-ஃ! வெஹாஹிஷா ஜநாஃ” என்று, விஷ்வக்ஸேஹ ஸம்ஹிதையிலே தானே யருளிச்செய்தானிறே.

சஉ. இனி, இரத அஞ்சப்ரகாரத்தையும் அடைவே யுபபாதிக்கக் கோலி, ப்ரதமம், பரத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அதில் பரத்வமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது-அவையையந்திலும் வைத்துக்கொண்டு, பரத்வமாவது (நூஈ) “நகாயஸூத் வெவ வு

சுரு. அந்தரம், வீழ்ஹத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (வீழ்ஹமா வது) என்று தொடங்கி, அதாவது - வீழ்ஹத்துக்கு விதியோகம்- லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே, இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி யென்ன, ஸ்த்திதிபென்ன. ஸம்ஹாரமென்ன, இவற்றை நிர்வ ஹிக்கைக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை அறிஷ்டநிவ் ருத்தயாதிகளைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்குமவர்களுக்கு, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியூர்வகமாகத் தன்னை வந்து ப்ராபிக்கைக்கு உடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகை

சுரு. அதில் ஸங்கர்ஷணர், ஜ்ஞாநபலங்க ளிரண்டோடுங்கூடி ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பார்.

பரத்வதத்தில் ஜ்ஞாநபலஸ்வர்ப் விர்ப்ய ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறுகுணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணதிருபமான வ்யூஹத்தில், (ருகஅ) “தத்ருதத்ராவஸரிஷ்டம் யஜுணநாநாமி யமஸிநெநிசநவ்யுதிஹஜகெயவ தத்ருதத்ருயயாகயபு” என்கிறபடியே, அவஸரிஷ்டமான குணசூதுஷ்டயமும் தத்ர தத்ராத்ருதத்ருதமாய்நிற்கச்செய்தேயும், அதிகாரித்த கார்யங்களுக்கு அநுகுணமான விவ்விரண்டுகுணமேப்ரகாஸமாயிருக்குமென்கை: (ருகக) “மஹெணெஷ்யெஸெஹெதெ வ்யயஜிதாஸிநுஜிஷ்வவ ஹ ததவதிஸுஷெஷாந்திரயமயமஹெஷெஹிதி, விர ஹதி: । வ்யவஸாயாவெஷாநநவாஸலாவிஷ்டித்வஸாஜ வானு ஸவஹெத்ருவக்யமணிதஜிஹாஜிஷெமஹண: ” என்று, இதுதன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தாரிறே.

சுரு. இனி, இந்தஸங்கர்ஷணதிகள் மூவர்பக்களிலும் ப்ரகாஸிக்கிற குணவிசேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்னக்ருத்யங்க ளுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும், தனித்தனியே யருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸங்கர்ஷணர்படியை யருளிச்செய்தார்; (அதில்ஸங்கர்ஷணர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - வ்யூஹ த்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர், (ருஉ) “தத்ருஜ்ஞாநவெயிஷ்டா டி-ருவெஸாஜ ஷெஷணஹெ” என்றும் (ருஉக) “ஹவாநவ்யுநெதாவீதம் ஷெஷெணநஸெயிதம் । வயஜ்ஞாநா மஹணதவ்யு ஷெஷாநகாரா வஸாநுநெ ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வ குணங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கார்யாநு குணமாக ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடுங்கூடி, (ருஉஉ) “ஸெயாஸஸிஷஜ்வாநாஸிஷாத்ருதயாஸிதம் ” என்றும், (ருஉஈ) “ஸஜ்ஷெஷண

வீரெணுணவரயநாணி புவரயதிலவ-ஸ்” என்கிறபடியே,
 ஸாஸ்த்ரார்த்தாநுஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய வுபதே
 ஸத்தையும், (௫௩௨) “ சிந-குநாம் ஸம-கிகரொ ந-வவா
 ஹ-குர-வாடிதம் । வ-த-நா-ஸா-ஹணாஜீ-நாம் ஸா-கிரா-ஜ
 ம-த-தீம் । ஹிஜய-ம-க-த-ய-ம-வெ-ஸு-ய-ம-த-வெ-வ-
 லி-ய-ந-ஹி-வ-த-ய-ஸு-வ-த-ந-ந-வ-த-வ-ய-டி । சி-ந-
 வெ-ஜா-ந-வ-த-ம் ஸீ-வ-யி-ய-ந-தொ-வ-வ-க- । வ-கெ-க-
 வ-ண-கெ-வ-ந-தெ-வ-ஜா-ந-வ-ந-வ-ம் । ஸ-ஹ-ஸா-ஸ-வ-
 ஹ-வ-ஸு-வ-த-ய-ந-த-ஸ-ய- । சி-ந-வ-ஜா-ந-த-தெ-
 ஹ-ம் ப்ரா-க-ஷ-ம-வீ-க-த-த-ரா- । வ-ந-தெ-வ-ஸ-க-ஸ-வ-
 கெ-ஹ-ஹ-ந-ந-ய-ஜ-ந-ந-ந-ஸ-க-க-ர-க-ர-ந-ந-வ-ப-
 ஸ-வ-வ-க-த- । த்ரு-ய-நெ-ஷ-வ-த-வ-த-க-க-ர-க-ர-
 ஹி-க-க-ம் । வ-கு-ஹ-ந-வ-த-த-ஸ-த-ம் க-ர-தெ-த-ஜ-ம-
 தெ- । த்ரு-தீ-ய-ந-ஜ-ம-க-த-ந-ந-த-வ-ஸ-ய-டி । ம-
 ப்ரா-ந-ய-ம-த-ந-த-த-வ-த-வ-த-வ-த-வ-த-த-
 க-ஸ-ரொ-ய-ம-ம-ஸ-த-வ-கீ-ரி-த-ம் ” என்று விஷ்வக்ஸேநஸம்
 ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, முகபாஹ-ருபாதஜராய், மிது
 நமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிமநுசநுஷ்டயந்தொடக்கமாக இந்த
 மதுக்கள்பக்கவிலேநின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு, தனித்தனி
 யே வர்ணபேதேந வுண்டான மாநவமாநவஸதமும், அப்படியே
 ஸ்தரீபும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு, அந்தமாநவர் பக்கவிலேநின்
 றுமுண்டானமாநவரும், அவர்கள் பக்கவிலே நின்றமுண்டான
 மதுஷ்யருமாய்க்கொண்டு, நிர்மதஸராய், ஸுத்தஸத்வஸ்த்ராய்,
 தேஹாந்தமந்யயாஜிகளன்றிக்கே பலாபிஸந்தி ரஹிதராய்க்கொ
 ண்டு, பகவத்ஸமாராதரூபமான கர்மத்தை யநுஷ்டியுநிப்பா
 ராய், வேதாந்தத்திலே நிஷ்ணுதராய், த்வாதஸாக்ஷமுநேந அத்
 யாத்மசிந்தகராய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய வ்யூஹாநுஷ்டத்தியை
 எப்போதும்பண்ணு நின்றுகொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப்பண்
 ணுகிற்கும் ஸுத்தவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்க
 டவராயிருப்பென்கை.

சுள. அநிருத்தர், ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் களிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாநப்ரதாநத்துக்கும், காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிஸ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

சுள. அநந்தரம், அநிருத்தர்படியை யருளிச்செய்திருந் (அநிருத்தர்) என்றுதொடங்கி, அதாவது - அநிருத்தர், (நுநு) “ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் தஷ்டா டிநிரகஜதநுஹர்ஜெ” என்றும், (நுநு) “வகராவஷாவிஜஹாயுக்தஃ வகுண-ஷஷ்டுண உயுக்தெ । ஸக்திதஜோமணஸ்தஸ்ய ஸுபுளகாரபுஸா நுநெ ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகுணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தையும், கார்யாநுகுணமான ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் களோடேகூடி, (நுநு) “ஸக்திராஜமஜிஷ்வஸவ-ஷநஜாணநிரஜா டி । மிஹதிஷ்வா த்மவாஸிஷ்ணிஸா நாரிவாணகூடி । தெஜ்வாநிவிமுக்தகம் ஜாவயதூதூநாஸுநெ ” என்றுபடியே, ஜகத்ரக்ஷணத்தாக்கும், உஜ்ஜீவந்ஹதுவான தத்வஜ்ஞாநப்ரதாநத்துக்கும், “தூபுராஜிவராய-ஷாணகாவஸம-ஷதயாகுரோத்” என்றுபடியே த்ருடிமுதலாக த்விபரார்த்த பர்யந்தமாகஉண்டான காலஸ்ருஷ்டிக்கும், (நுநு) “தூபுயொயம் ஜமஹா யொஷுஷாணஸிஷுஷுதூநஃ । ஸ்வவாஹ-நிராவஜாதொஷுஷாணஃ வரஜேஷிநஃ உதூவிஷ்யொஹ-தஸ்ய ஜெநஸ்ய ஷ்ஷஸ்ய-ஹவா । ஷுஷாணாஷுரஸ்யாவண-ஷாநஜிஷுர-ய-நுதொஹவநு । தூயீரோமெஷுநிஷாநாஃமஹவாஷுர-ஷிநிதெ । ஷெவாஷ்நவ-ஷிநாநா நவ-ஷாந-ஷிநிரஸூத் । தஷ்ஷா யாலிஷிகெஷி நுஷிநிநாந ஷகூவ-ஷதெ । சூராயுஸிந்ய ஜாரம் நஜாநஹிவரஸாடி । ஸஜாஸம் கூவ-ஷதொஷுஷு வெஷவாஷெஷு நிஷிதாஃ । ஷாநஜாந-ஷிநிஷொஹந-ஷிஷிஷி வராஜ-வாஃ । ஸம-ஷிஷு-ர-ஷிஷிஷெஷவஸாநெவ-ஷிநிதெ । காஸி தூநொஷிஷாஹமஜாஸிரணயொமிந-ஷிஷிஷெஷெஷிஷொஷொ தெஷ்ஷஸஸாரவதூதி । உதெஷிஷிஸு ஸுஷுஷு மணஸதவகீரிதஃ ” என்று, விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மவினுடைய முகபாஹுருபாதஜாய், ப்ரஹ்மணாதிவர்ணராய், ரஜிப்ரகராய், பூர்வபாக

மார்க்க நிஷ்ணாகராய், பலவாதத்திலே ரம்பிபாதிப்பாராய், ஈஸ்வர
 னையொழிய தேவாதிதிகளையே ஆராத்யராகதினைத்து. அநிலே சிலர்
 தமடிபர்சுராய் பகவந்திந்தைவைப்பண்ணி, ஆராத்யானுப் நியந்தர
 வாயிருக்கிற வவணியறியாமல் வ்யக்ரமர்ண லேதவாதங்களிலே
 மகஸ்ஸைவைத்து, ஒருவர்க்கொருவர் அவற்றை ஸல்லாபித்துக்
 கொண்டு, † ஆகையாலே, பகவதஜ்ஞாத பக்திகளில் அந்வயமின்
 றிக்கே, ஸ்வர்க்காதிகளிலே ரம்பிபாதித்து கொண்டு, ஸ்வகர்மபலா
 வலாதத்திலே அதிபதித்து காமவிஷயமான மகஸ்ஸையுடைய
 ராய், ஜராமரணங்களை யடைந்து, ஸம்ஸரமர்க்க காமிகவாய்த்
 திரியுமவர்களாகிற மிஸ்ரவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்
 ணக் கடவராயிருப்ப ரென்கை.

“அண்டத்தையும். அண்டகாரணங்களையும் தானையுண்டாக்
 கும், அண்டததுக்கு உட்பட்டவஸ்துக்களை, சேதநாக்கு அந்தர்
 யாமியாய்நின்று உண்டாக்கும்” என்று, ஸம்ஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லா
 ம் அத்வாரகமாகவும். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரகமாக
 வம், இவர்தாம் கீழ் அருளிச்செய்கையாலும், “இவ்வண்டத்திலே
 பக்தாதம் ஸம்ஷ்டிபூதனா ப்ரஹ்மபிரக்தும்; இதுக்குநீழ் ஸ்வ
 ஸங்கல்பத்தாலே, எம்பெருமானுனே ஸ்ருஷ்டித்தருளும்; இது
 க்குமேல், ப்ரஹ்மவக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தரு
 ளும்” என்று ஆச்சாந்திஸினை யருளிச் செய்கையாலும், வ்ய
 ஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் ஸத்வாரகமாகவே கொள்வவேண்டுகை
 யாலே, ப்ரத்யும்நக்ருத்யமாகச் சொன்ன ஸூத்தவர்க்க ஸ்ரு
 ஷ்டி. அத்வாரகம்; அநிருத்தக்ருத்யமாகச் சொன்ன மிஸ்ரவர்க்க
 ஸ்ருஷ்டி. ஸத்வாரகமென்னொண்ணது. ஆகையால், ஸூத்த
 வர்க்கஸ்ருஷ்டியும், மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும், ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டி.
 தன்னிலே சேதநருடைய கர்மவிஸேஷப்பரபூத்தமான ஸங்கல்ப
 விஸேஷத்தாலேயாகக் கடவது. இந்த ஸூத்தவர்க்கஸ்ருஷ்டியும்
 மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமானுனே யருளிச்செய்யக்
 கேட்ட வந்ததாம், (ந௭) “ஹவநுஷெவஷெவெஸ வவஃஜவ
 றஸேஸா । கிரெஷஹவதாஸுஷெவா திரஸமெ-கா ஜமதூ
 தெ । ஸஃஜஸுஷ்டிவிவாஸெஷாஃ திஷ்யஸே-ஸாஷெவா

• † அந்விதம்.

சக. மறுஷ்யத்வம், திரியக்த்வம், ஸ்த்தாவாத்வம் போலே, கொண்த்வமும், இச்சையாலேவந்தது; ஸ்வருபேண வன்று.

நா. அதில், அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவ விபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே யிருக்கக்

தாரம்; முக்யமாவது - ஸாக்ஷாதவதாரம். ஆவேஸந்தான்-ஸ்வரு பாவேஸமென்றும், ஸக்த்யாவேஸமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில், ஸ்வருபாவேஸமாவது - ஸ்வம்மானுபத்தாலே ஆவேஸிக் கை; அதாவது பரஸுமாதிகளான சேதநருடைய ஸ்ரீரங்களி லே, தன்னுடைய வஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே யாவேஸித்து நிற்கை. ஸக்த்யாவேஸமாவது - கார்யகாலத்திலே விதிஸிவாதிக ளான சேதநர்பக்கலிலே ஸக்திமாத்ரத்தாலே ஸ்பிரித்துநிற்கை.

சக. இனி, முக்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக் குண் டான ஸாம்யவைஷம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (மறுஷ்யத்வம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - (நசக) “உபலப்யாஹி மளணகூம் பீநாநுஷ்யஸிவவெஜ்யா । ஸஞ்சகரகூஹிஸூகூம் நாராவிலு க்வேலிவய । யயாவாஹிஸூகூரணெயு கஃஸூயபூகூம் உபலப்யா । யயாவாஹிஸூகூஹி ஸிஸைஜு தொஹவெக । வெநாவதெ ஸி லெலூதொ மளணகூஹிஸூகூரணா ” என்கிறபடியே, ராமக்ரு ஷ்ணத்வாதியான மறுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்ய க்த்வம், குப்ஜாம்ரத்வமாகிற ஸ்த்தாவாத்வமாகிற விவை இச்சை யாலேயானபோலே ஆவேஸருபமான கௌணத்வமும் இச்சை யாலே வந்ததென்னுமாகாரமொக்கும்; அப்ராக்ருதமாயிருந்து ள்ளஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததன்றென்கை. உபா த்தவசநங்கள் இச்சையாலேவந்ததென்கிற மாத்ரத்தைச்சொல் லிறேயாமெனும், கௌணத்வமாவது மறுஷ்யத்வாதிகள்போலே, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இகாஸஜாதீயமாக்கிக்கொ ண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே, ஸ்வருபேணவந்ததன்றென்னு மிடமும் வித்தமிறே.

நா. இன்னமும், உபாஸ்யத்வாதுபாஸ்யக்வதநமுகத்தா லும், உபயத்துக்குமுண்டான விஸேஷத்தை தர்ஸிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் முக்யவிபவத்தினுடைய உபாஸ்யத் வத்தை ஸ்வேஹதுகமாக வருளிச் செய்கிறார்; (அதில்) என்று

ருஉ. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதிபேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதாராத்மயமும்,

ஸத்திவியேஸஷத்தகாலே யாகைபாலே பென்று நியமிதனுக்கொள்வது.

ருஉ. ஆக, விபவங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தையும், அதில் கௌணமுக்ய விபாகத்தையும், அந்த கௌணமுக்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்தார்கீழ்; அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன பரவ்யூஹங்களிலும் முக்யவிபவங்களிலும் உண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவாற்றாதி பேதங்களுஞ் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், சொல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார்; (நித்யோதித) இத்யாதிகியாலே. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதி பேதமாவது - (ருசக) “நித்யோதிதா த்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதாராத்மயமாவது” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமுக்யதாதுபாவப்பராய், நித்யோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும், அவர்பக்கலில் நின்றும் உத்பந்நராய், ஸங்கர்ஷண வ்யூஹகாரணமாய், ஸாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரும் முதலான வாஸுதேவமூர்த்தியில்பேதமும், வ்யூஹங்கள் நாலென்றும், மூன்றென்றும், ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும். “நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது-வ்யூஹவாஸுதேவருபத்துக்கு பரருபத்திற்காட்டில் அதுஸந்தேய குணபேதமில்லாமையாலே” என்று, அபியுக்தர் சொல்லுகையாலே, இவர், கீழ் வ்யூஹதர்யமென்றருளிச்செய்ததுக்கும், இங்குவ்யூஹ வாஸுதேவருண்டாக வருளிச்செய்ததுக்கும் விஸேஷமில்லை.

(ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதாராத்மயமாவது - ஸாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்ன வநந்தரம், (ருரு) “வாதுஸாதுயோவீதம் க்ரவ்யாவாஸேஷிநஃ | உவாஸகா நஹு ஹாயம் யவாஸுதிகீர்த்தெ | ஸாந்னோதிதா த்வதஸி வாதுஸாதுயோத்யா | உவாஸகா நஹு ஹாயம் ஸெநெஸ 33 கதுநஃ | ஸுஷுஷி ஸவஸம்ஜம் யஜாதுஸம்ஜம் தயா

அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்க்குத் தயஸ்த் தாநாதி பேதங்
களாவன - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பரவ்யூஹவிபவங்களாகிற வவம்
றினுடைய (ருரு) 'ஹஜாய-யாநாம் நியஸூகுதகெதுயா
ஸி | ஜாஹுதஹஜாநாநாதுதயாஹஜவதஹயஸு | ஸா
நொஹி தாஸுதாஹஜாஸுநாஹுமணநாயக | ஸுதிஹொவா

ருங். அவதாரங்களுக்கு ஹேது - இச்சை.

ருச. பலம் - ஸாதுபரித்ராணாதீத்யம்.

ருங். லோகத்தில், ஜம்மங்களுக்கு ஹேது - கர்மமாயன்றோ இருப்பது; இவனுடைய வவதாரங்களுக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச் செய்கிறார்; (அவதாரங்களுக்கு ஹேது-இச்சை) என்று. அதாவது - (சகரு) “வஹாயாவஜாயதெ” (சகரு) “வஹாயா நிசெஷுதீதாநிஜநூநி” (சகரு) “பலபிறப்பாய்” (ருருங்) “எந் நின்றயோனியுமாப்பிற்றந்தாய்” (ருருங்) “மனிசரும் மஹும் முந் துமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த” என்று, இப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற விவனுடைய வவதாரங்களுக்கு ஹேது - இப்படியவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யோழிய ஹேதவந்தரமில்லை யென்கை. (ருசச) “ஸம்ஹவாஜிதா கராயயா” என்று, தானேயரு ளிச்செய்தாரிதே. “சூதகராயயா” என்றது - ஆத்மேச்சயா என்றபடி. (ருருங்) கராயயய-ந-ஜாநடி” என்று, மாயாஸப்தம்-ஜ்ஞாநவாசியாகையாலே, இச்சாருபமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லு கிறது. (ருருங்) “ஐஹாமுஹீதாஹி கெதார-பெஹ” என்னக் கடவதுதே. (ருருங்) “ஐயம்வெய-ஹீவெவலிதிரயகியெ ஹாவிஹுதயெ விஹுதீநாந் கியெஸ-நாநா திரஸூரீவத ராநு | ஸஜாநீயவெஸவாரிதித-விஹவாஹுரீவிஹஜநீஸக்யம் ப-ஹிணை-கா வரம-ஹிணை ஹாநுஸ்யமயலி” என்றும், (ருருங்) “வனவஸூரிதகூடி-வ ஸஸ்யணாஹு-வாயொகி நெநகெநவிடிஹுத நொவஹு-ப-நொவெஹு-ப-நொவெஹு-ப-ஜாஹிஷ-பொநிஷ-கூபி-ஹாவிஹாரவியிநாஸகீ வாநரீஷு” என்றும், அவதாரஹேது- இச்சையென்னுமிடத்தை, அழ்வான் விஸதமாக வருளிச்செய்தாரிதே.

ருச. ஹேதுவிதுவானுலும். இவ்வவதாரங்கள் தனக்கு பல மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்; (பலம்-ஸாதுபரித்ராணாதீத்யம்) என்று. அதாவது-(ருருங்) “வரித்ராணாயஸாய-ஹிநாநா ஸாயய-டி-ஹுதாடி | யாஸம்ஸாவநாய-காய ஸஜவாரிய-ப-மெய-மெ” என்று, அவன்றானருளிச்செய்தபடியே, தன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தராய், தன்னுடைய வதுபவமொழிய சக்ஷணகாலமும்

௫௫. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருதஸாபாதிக்காளே பிறந்தா
னென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது - கர்மமாக
வேண்டாவோ ஹென்னில்;

செல்லாதே தன்னைக்காண வேணுமென்றாசைப்பட்டிருக்கும் ஸா
துஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூபசேஷ்டி தாவினோக நாலாபந்தான
முதேந ரக்ஷிக்கையும், தத்விநோதிதளான துஷ்க்ருத்தாக்களை நலிப்
பித்தையும், தன்னுடைய வாராதந ரூபமாய், க்ஷணமாய்க்கிடக்கிற
வைதிகதர்மத்தை ஆராத்யானாதன் ஸ்வரூபத்தை தர்ஸிப்பித்து
ஸ்தாபிக்கையுமாகிற விம்மூன்றுமே பலமென்கை. (௫௬௯) “ஸா
யவஃ-உக்துக்ஷணயா ஸீமாம் வெவஷ்வாவெமூ ஸுராம் ஶீதஸூ,
யணெவ்ருதாம் ஶீமாம்-கூ-ஶ்ர-ருவாணாம்-வாஜ்-நஸா-தெமா
வர-தயா ஶீதஸூ-தெந-நவிநா சூத்யாரணவொஷணாஸிக்ஷி
ஹிநாம் க்ஷணயா-சூகாம-கூ-வ-ஹ-ஸூ-ஶீதா-நாம்-பு-ஸி-யி-ய
ஸ-வ-த-மா-தூ-ஹ-வெ-ய-ப-ரி-தி-ஶீ-த-ரு-வ-வெ-ஷி-த-வ-வெ-க-நா
யா-வ-நா-ஸி-த-ந-தெ-ஷாம்-வ-ரி-தூ-ண-ய-த-ஸி-வ-ஸீ-த-நாம்
வி-நா-ஸ-ய-வ-க்ஷ-ண-ஸூ-வெ-ஷி-க-ஸூ-ய-ஶ்-வ-ஸூ-ஶீ-த-ர-ய-ந-
ரு-வ-ஸூ-சூ-ர-ய-ஸூ-வ-ரு-வ-ஸூ-தெ-ந-ஸூ-தெ-ந-ய-வ-ய-ய-
தெ-ய-தெ-ஸூ-வ-ஸூ-கூ-த-தெ-தூ-தா-ஸி-ய-தெ-ஸூ-ஷ-நி-ய-தெ-
வி-நா-ஸூ-தூ-ய-ஶ்-” என்றிறே! இந்தஸ்லோகத்துக்கார்த்தம், பாஷ்
யகார ரகுளிச்செய்தது. (௫௭௦) “யெ-ஹ-கூ-ஹ-வெ-க-க-வெ-ம-ஸி-ந
ஸூ-த-ந-ஸூ-த-ஸூ-ஜீ-வ-நா-ஸூ-க-ஸூ-ஷ-ண-த-ஸி-ர-ய-தி-ய
நா-ஸூ-ரு-வ-நா-ஸூ-ஸூ-ய-ஸூ-ய-ஸூ-ஷ-ண-ய-த-ஸூ-ஸூ-நா-ஸூ-
கார-ஸி-வ-ஸூ-கூ-தி-ஸூ-நெ-வ-ஸூ-தெ-ஸூ-தெ-ஸூ-ஸூ-ஸூ-
ஸூ-பூ-ஸூ-தி-ஸூ-நா-ஸூ-” என்றிறே! அழ்வானு மருளிச்செய்தது.

௫௫. அவதாரம் ஐச்சமென்றறியாதே, கர்மசிபந்தந்தநமாக
நினைத்து மந்தமதிகள் பண்ணும் ப்ரஸ்ரத்தை யதுவதிக்கிறார்;
(பலப்ரமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இதிஹாஸ
புராணரூபமான பலப்ரமாணங்களிலும், (௫௭௧) “வ-தி-வ-தா-ய
-ஶ்-வ-ர-ஹ-தா-ய-த-ஸூ-ய-ஸூ-ய-ஸூ-ய-ஸூ-ய-ஸூ-ய-ஸூ-
ய-ஸூ-ய-ஸூ-தி-” என்றுப்போலே புண்டான ப்ருதஸாபம்முதலா

நி.க. அவைதன்னிலே ஸாபம் வ்யாஜம்; அவதாரமைச்சமே
ன்று பரிஹரித்தது.

௩௪. அந்தர்யாமித்வமாவது-அந்தஸு ப்ரவிச்யநியந்தாவாயிருக்கை.

தி.அ. ஸ்வர்க்க நரகப்ரஸேஸாதி ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதேநிற்கிற நிலைக்

னவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே, அவதார ஹேது-இச்
சையன்றிக்கே, கர்மமாகவேண்டாவோடுவென்கிறதாகிலென்கை.

நுகு. அதுக்கு உத்தரமந்ளிச் செய்கிறார்; (அவைதன்னிலே) என்று தொடங்கி. அதாவது (நுகு) “கவலாராயி. தாடி வொ ஹு¹டி, வீ² உ³ க⁴ வ⁵ த⁶ ண்⁷ | ரொகாநா⁸ ஸ⁹ ஸ்¹⁰ யா¹¹ ட¹² ண்¹³ | ஸா¹⁴ வ¹⁵ க¹⁶ கு¹⁷ ஹ¹⁸ ஸ்¹⁹ க²⁰ வா²¹ டு ” என்று, உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலும், (நிள²²) “ஸவ²³ டா²⁴ வ²⁵ தெ²⁶ ட்²⁷ ட²⁸ வ²⁹ வெ³⁰ வி³¹ ஷ³² ஜ³³ ட³⁴ ந³⁵ ந³⁶ வெ³⁷ ஷ³⁸ யெ³⁹ வ⁴⁰ த⁴¹ | : வெ⁴² ர⁴³ கா⁴⁴ ஸ⁴⁵ ஷ⁴⁶ வெ⁴⁷ நெ⁴⁸ வ⁴⁹ ஷ⁵⁰ ஷ⁵¹ யா⁵² த⁵³ ந⁵⁴ ஹ⁵⁵ ர⁵⁶ | அ⁵⁷ ஜ⁵⁸ ஸா⁵⁹ வ⁶⁰ ஷ⁶¹ வெ⁶² நெ⁶³ வ⁶⁴ ட⁶⁵ வ⁶⁶ தீ⁶⁷ ணெ⁶⁸ டா⁶⁹ வி⁷⁰ யீ⁷¹ யா ” என்று, லைங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகையாலே, ப்ருகுஸாபா திகளாலே பிறந்தானென்கிற வவைதன்னிலே, ஸராபம் வ்யாஜமா த்ரம்; அவதாரம் இச்சாக்குஸீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

நா. ஆக, இப்படி விபவத்தை யுபபாதித்தவந்தரம், அந்தர்யாமித்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று தொடங்கி அதாவது - (உக) “யசு தூநிணரொய்யதி” (நா.க) “சுணர்ஷிவிஷுஸாஸாஜநாநா” (நா.உ) “ஸாஸாவிஷுஸாஸெஷஸு ஜமதொயொஹிஷி” இத்தியாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, சேதநருடைய வுள்ளேப்ரவேசித்து ஸகல் ப்ரவந்திதருக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவதென்கை.

நா. இதுதான், அம்மாவின்னா தன் ஸ்வரூபத்தாலே
வ்யாபித்துநின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஹ்ரு
தயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதாய்க்கொண்டு த்விநித
மாயிருக்கையாலே, உபயத்தையுமருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வர்க்க
நரகப்ரவேஸாகி) என்று தொடங்கி. அதாவது - (நா. ௩) “சுகஜ

* வன ராகுழ-கோரை.

ருக. அர்ச்சாவதாரமாவது - “தமருகந்ததேவ்வுருவும்” என்கிற படியே, சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவலி ஸேஷங்கள் போலன்றிக்கே, தேஸாகாலாதிகாரி நியமமில் லாதபடி ஸந்திதிபண்ணி அபரதங்களைக் காணுக்கண் ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களை யுமுடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஷ்ணங் களிலும் எழுந்தருளிநித்தும் நிலை.

ருக. ஆக, அந்தராமியதவத்தை யுபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், அர்ச்சாவதாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அர்ச்சாவ தாரமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ரு௭௭) “தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே” என்று, ஆஸ்ரிதர் யா கொன்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினர்கள், அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள்ளுமென்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரான சேதநர்க்கு அரி மதமான ஸ்வர்ணரஜதாதி ஸிலாபர்யந்தமான வதேதனுமொருத்ரவ்யத்திலே, அயோத்யாமதுராதி தேஸநியமமென்ன, பதினேராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் தூதுஸம்வத்ஸரமென்றப்போலே யுண்டான கால நியமமென்ன, தஸாத வஸந்தேவாதிகளென்றப்போலேசில அதி காரிநியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்திதிபண் ணின ராமக்ருஷ்ணாதி விபவ விஸேஷங்கள் போலன்றிக்கே, (ரு௭௮) “ஊஸ்திகெத்நவஷவி சுபதிகெஹஜெஷு” என்கிறபடியே, ஒரு தேஸநியமமில்லாதபடியாகவும்; அர்ச்சகனுடையவபேசனா காலமொழிய தனக்கென்று ஒரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாலே, இன்னொரென்பதொரு அதி காரிநியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்திதிபண்ணி, “ஸவ-ஸவஹி ஷுஃ” என்கிறபடியே ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, அவர்கள்செய் யுமபரதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, “சுஷ-சுஷராய்நாவிஸா த்ஷுஃ” என்கிறபடியே, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸ்நாஸநஸய நாதிகளான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களை யுமுடையனாய்க்கொண்டு எழுந் தருளிநித்தும்நிலை-அர்ச்சாவதாரமாவதென்கை. (ரு௭௯) “சுஷ-பா வ-ஹிஷு திஷ்யோ” என்கையாலே, அர்ச்சாஸஸப்தம் - பா த்ரமாவாசி.

சூ. ருசிஜநகத்வமும், ஸுபாஸ்யத்வமும், அஸேஷலோக
ஸரண்யத்வமும். அநுபாவ்யத்வமு மெல்லா மர்ச்சாவதா
ரத்திலே பரிபூர்ணம்.

கூ. ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கோண்டு

சூ. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வாத்வி குண
பூர்த்தியை யருளிச் செய்கிறார்; (ருசிஜநகத்வமும்) என்றுதொ
டங்கி, அதாவது - ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷ
யாந்தரங்களிலே மண்டிவிழுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்குத் தன்
னுடைய ரூபெளதார்யகுணங்களாலே வைமுக்யத்தைமாற்றி,
தன்பக்கவிலே ருசியை ஜகிப்பிக்கையும், ருசிபிறந்தவந்தரம், தன்
னை பஜிக்குமவர்களுக்கு, கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி
ஸுபாஸ்யமாய் யிருக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே, தன்னையே
உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே,
ஸகலலோகங்களி லுள்ளவர்களுக்கும் ஸரண வரணாஹமாயிருக்
கையும். உபாயமானமாத்ரமாய் ஒருதேஸவிசேஷத்திலேபோனால்
அநுபாவ்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, வைவக்ஷண்யத்தில் வாசி
யறிந்தவர்களுக்கு (ருஅ) “ என்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்
றென்றினைக்காணவே ” என்னும்படி, அநுபாவ்யமாய் யிருக்கையு
மாகிற விவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கு
மென்கை. (ருஅ) “ ஸுபாஸ்யவாஸ்ய, கிரிஸ்திவெஷ்டாஸ்யஸ
வதெநக்ஷணாட் । க்ருக்யாத்நஃஸீ திக்ரீஸீ ஸுபவணபாஜதாஜி
ஹிஃ । தாஜீரயெ தாஸ்யணஜெ தாஸ்யஜெ தாஸ்யிவிஜயெசு । விஸ
தஜ்வாஸ்யஜெஷஸ்ய தாஜெஷ்ய, ஸுபாஸ்யவிஷ்டி ” என்று,
இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில், அஸ்மிதருநகத்தொருத்ரவ்யாக்யைத் தன
க்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமாய்ப்,
ப்ராப்பனுமாயிருக்குமென்னுமிடம், மூலேஸாநக பகவானுலுங்
சொல்லப்பட்டதினே.

கூ. இன்னமும், இவ்வர்ச்சாவதார குணத்திப்பத்தை யரு
ளிச்செய்யாநின்றிகொண்டு. இப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டி யரு
ளுகிறார்; (ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை) என்றுதொடங்கி. அதாவது -
(ருஅ) “ ஸுபாஸ்யததிலஸந்தாதம் ஸாஜிகம் ஸ்ரஹணிஸ்திதழ ”
என்கிறபடியே, சேதநனுக்கு ஸ்வத்வமும், தனக்கு ஸ்வாமித்வ

அதற்குரைப்போலையும், அஸத்தரைப்போலையும், அஸ்வத்திரைப்போலையும் இருக்கச்செய்தேயும், அமரநாருண்யமாவதவஸனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதவகையுமிட்கொடுத்திருளும்.

വിഷയം : റവന്യൂ ടിംഗിംഗ് കമ്മിഷൻ നിയമം 1986.

[illegible]

(நினைவு) “கூறுவதாரஸுரெவஹம் வொஸுவொல்துவதஹம் ।
 தநிஸாஜா தஸாஜிகவ்யயிவாஜி தஹம்” என்று, அபரவ
 தாபம் து - ஸ்வாகதும் பாததவமாய், பத், பதஸஸமாயிருதும்
 ஸ், பதனது - ஆத்மாவின் பதகலிலும், ஸ்வாமிதவமானது - என
 பக்கலிலும் வ்யவஸ்துதிதமாயிருக்குமெனும், (நினைவு) “தவ
 லிதெதவாவிஜாயகெஸவஹிதி । ஜீராயராஜிதெதவபெஹ
 பரஸாஹாஜநம்” என்று, இப்படி சேஷிதவம் வ்யவஸ்துதிதமா
 யிருதகச்செய்தியும், என்னுடைய கேஸவனென்றும், பரஸாவ
 யடையாஸமாகவுடைய தேவனுராமன் என்னுடையவனென்
 னும் (நினைவு) “ஜீராய்வாஜிதெநாநாஜநாஸலிஹாகுதிஹவஹம்

வரா ஹவெஷாஹமவாஹரொநாராயணஸ்யா” என்று, என்னுடையவன் இந்த வாமநனுவன், ப்ரபுவான் நரஸிம்ஹரூபமானவன், வராஹவேஷத்தைபுடையதாகவான், அப்ரபுபே நரநாராயணனென்னும், (நிஅக) “தயாக்ஷுஷ்ணராரஸிஸிபிதிநிதி-பெஸகஸிஜ்ஜராவாஸீஹமவாஹநெஸிவெதியுயீஹ-பெவச” என்னும்படிபேக்ருஷ்ணனும், ராமனும் என்னுடையவனென்றுஞ் சொல்லாநிற்கும். என்னுடைய ப்ரமதந்திலிநந்திரபகவான் என்னுடையவனென்னும் மமதவாப்தந்தியுண்டாகநிற்கும். (நிகு) “வினயெவஜமஹாயஸ்வாஸிந்வாபாராது தம் | சுஸகூஷ்ண தனூ ஹிரகூஷ்ணாவிஜநாடி-பநடி” என்று, ப்ரமாதந்தந்தால் ஜகந்நாதனும், ஸ்வாமிமான ஜகாதந்தநனை அஸக்தனாகவும், அஸ்வகந்தந்தனாகவும், சக்த்யாதனாகவும் சித்திரிப்பதாத் செப்பாநிற்கும். (நிகக) “கலிஹபாஸிஷாபெஜாஹ-பெகெவெஹகூஷ்ண | ஸ்வாந்வாந-தயாயாசூராக்ஷ-பெகெவெஹகூஷ்ண” என்று, பெரிபதேஜஸ்ஸையுடைய ஜகத்பதிபாவவன், பந்தவந்தாநிதஸ்ஸனாப்தகொண்டி அவன் இச்சித்திரிப்பதா அமுதுசெப்பாநிற்கும்; அப்ரபுபே, ஸ்வாதந்ததாயும் பாதந்ததாயும் பாதந்தரையாயும் பண்ணிநிற்குமென்றும், (நிகஉ) “ஹ தனூ ஸஜமஹாயொஹஸிஷ தனூராயயா தயா | ஸுரஸகிநாமஸிதாஹஸகூஷ்ணவெஹகூஷ்ண” என்று, ஸ்வாதந்தந்தனாப்தகொதனூபிநுக்கந்தெய்தேதாயும், அவன் யாதொஹாடி அஸ்வகந்தந்தன், அப்ரபுபாயகாநிற்கும். ஸ்வஸக்தியாய் ஜகத்துக்கு ஸ்வஷ்டாவாபிநுக்கந்தெய்தேதாயும், அஸக்தனாப்தேபாலே காணப்படாநிற்கும்; அப்ராதந்திவிலிவினாகாநின்றகொண்டி, எப்போதும் தயைபாப்பண்ணிநிற்குமென்றும், (நிகச) “சுவ-பாவதாரவிஷயெய்யாஹ-பெஸகதஸ்யா | உகாம-பணாநஸகூஷ்வகூஷ்வஷ-பெஸகெதரவி” என்று, அப்சசாவதார விஷயத்தில் என்னுடைய கருக்கச்

[illegible]

ஆக, ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபவைலிஷண்பத்தையும், அந்த ஸ்வரூபத்தையும் திரும்பெறுதலும் குணவைலிஷண்பத்தையும் அக்குணங்களடியாக அவ்வாறன்னும் ஸ்ருஷ்ட்பாதி வ்யாபாரங்க ளோபம், அப்படி காரணபூதனைவனுடைய ஸ்வஸமாஸ்ரயணிய

த்வத்தையும், அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தையும், காரணத்
வாத்யுபயோகமான விலக்ஷணவிந்ரஹேயாகத்தையும். அந்த விக்
ரஹ வைலக்ஷணப்பாதுருபமான லக்ஷணீ பூமிநீளா கராகத்வத்
தையும், அந்த விக்ரஹேயாகப்ரபுத்தமான பரத்வாத்பஞ்சப்ரகா
ரத்வத்தையும் அநுவிச் செய்து, ஈஸ்வரதத்வத்தை நிகமித்தாரா
யிற்று.

ஸவ-ஜ்ஞாநமபிரகாஸ்ய க்ருத-தக்ஷ-பூயஸ்ய ॥

வ்யாவ்யாபாயுஹிஷ்ணுஷ்டெவஸ்ய ஜாநித்யுயொயிநே ॥

ஸர்வஜ்ஞாதாசார்யக்ருதத்வத்ரயஸ்யயா ॥

வ்யாக்யாமாக்யநமஸ்தஸ்மை ஸைனம்பஜாமகிருதோகநே ॥

ஜீயந்திருவடி-கனோஸ்ரணம்.

ஈஸ்வரப்ரகரணம் - முற்றிற்று.

— : ௦) : —

ஸ்ரீமணவானமாமுனிகவருணிச்செய்து

தத்வத்ரயவ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்தாயுடைய துஜயநாமம்

தத்வத்ரய வ்யாக்ரான ஸ-ஹ் ஸ-ஹ் பத்திரிகை.

அஸ-ஹ்	ஸ-ஹ்	பக்கம்.	வரி.
ஸ்யுத	ந்யுத	7	9
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதி + பதி	9	27
உத்தேசமம்	ந. (அ-கை) உத்தேசமம்	10	29
(ந) (அ-கை) அதில்	அதில்	11	9
தேதஹம்	தேதஹம்	..	15
விவாத	அவிவாத	..	18
ஸ்ராவய	ஸ்ராவய	..	19
ஸ்ரீரம் அவ	ஸ்ரீரம், அவ	..	23
கந்ததா	(ஸ்யுதிபாதி)	12	11
கல்பிதங்கனாகை	கல்பிதங்கனாகை	..	13
அந்தக்ரண	அந்தக்ரண	..	16
அந்தக்ரண	அந்தக்ரண	..	17
ஸ்ரீவாதவ	ஸ்ரீவாதவ	15	26
கல்பித	கல்பித	24	8
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	25	2
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	..	12
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	27	26
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	..	27
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	31	22
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	..	25
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	32	10
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	..	20
ஸ்யுதிபாதி	ஸ்யுதிபாதி	33	6
இப்படி.	க.க. இப்படி	34	20
இப்படி.	க.க. இப்படி	35	6
(நியாமம்)	க.அ. (நியாமம்)	35	21

அபரூபத்தம்	பரூபத்தம்	பக்கம்.	வரி.
(நக) இவனு	இவனு	36	12
(தார்ப)	நக. (தார்ப)	36	15
“இத்தால்	இத்தால்	37	16
நகூதூ	நகூதூ	„	20
(சேஷ	சன. (சேஷ	38	5
ஜூஷா	ஜூஷா	„	26
லொ	லொ	39	9
லலலூ	லலலூ	„	10
சூ சூ	சூ சூ	„	10
சக. (ஆத்ம	(ஆத்ம	41	3
இதில்	சக. இதில்	„	5
ஸம்ஸாரம்	ஸம்ஸாரம்	45	8
ஜீவாத்வைத	அதில், ப்ரஹ்மாத்வைத மாவது-ப்ரகார்யக்வைதம்.		
	ஜீவாத்வைத	46	25
நாஸத் தாலேபாதல்	நாஸத்தாலேபாதல்	48	23
பரூதூ	பரூதூ	49	7
இந்தபூ	நக. இந்தபூ	„	27
(நக) அத்தை	அத்தை	50	11
சூ	சக. சூ	51	27
சூலில்	சூலில்	52	18
விபுவம்	அவிபுவம்	53	11
ஸ்வயங்கா	ஸ்வயம்பங்கா	54	11
நவீஜுவெ	நவீஜுவெ	55	11
போதும்	போது	59	11
அஜடமென்று	அஜடமென்று	61	21
விகுதூ, யஸூ	விகுதூ (சுவிகுதூகூ ரெய்யகெ) உதி-யஸூ	72	25
ஸாரிவெவெ	ஸாரி	72	25
கடவஸூ	கடவஸூ	„	26
மஹ		„	27

ஆரூர்த்தம்	மூர்த்தம்	பக்கம்.	வரி.
கூலிகூர	கக் கூகூர	"	27
வெதகூரகூ	வெதகூரகூ	"	30
பூயாநஸுஷை	பூயாந திசுஷை அலுவலர், 73	"	8
விவினையி	விவினையி	"	10
விதினையி	விதினையி	"	11
ஸ்வநுபாப	ஸ்வநுபாப	74	3
விசெஷாஃகா	விசெஷாஃ, பூகாஸாஹிகா	"	25
கூநாபியடி	கூநாபியடி	75	12
விஷயஸ்பந்தைஹ. கூர்ம	விஷயஸ்பந்தைஹ. ஸந்த மாவதி-புத்தரமித்தராதிகள வாவில் ஸந்தமலேஷஸ்ப ந்தைஹ. கூர்ம	"	19
விசேஷாஹி	விசேஷாஹி	76	11
தாரிஸஸ	தாரிஸஸ	"	28
சகஷாஜிஹ்வ	சகஷாஜிஹ்வா	78	16
ஆக்ரண	ஆக்ரண	"	17
என்றும்	என்று	"	29
ஸரிஸா	ஸரிஸா	79	4
பாதாநத்தவம்	பாதாநத்தவம்	83	3
ஸ்பாப	ஸ்பாப	84	15
ஸாழ்வான்	ஸாழ்வான் (இப்படி எங் குந்தகந்திகொள்வது)	86	6
ஐக்ய நபாநகர	ஐக்ய நபாநகர	87	15
தெநஸஸக	தெநஸஸக	"	17
பாதிவ்யம்ஸாமான	பாதிவ்யம்ஸாமான	88	28
கூபதெ துதியஸுஷுஷி	கூபதெ துதியஸுஷுஷி	89	12
ஸஸுதநா துதிவஹு	ஸஸுதநா துதிவஹு	89	13
வஹுகஸு	வஹுகஸு	"	14
நியவஹுகஸு	நியவஹுகஸு	"	15
நியவஹுகஸு	நியவஹுகஸு	"	15

அரசு சத்தம்	ஸ் சத்தம்	பந்தம்	வரி
பொய்க்கெ	பொய்க்கெநா	90	18
பெருசு	பெருசு	„	19
பொரு	பொரு	92	11
சொன்னது உபலக்ஷணம்	சொன்னதும்	„	20
சொன்னதும் உப	சொன்னதும் புதுநீர்து	„	23
லக்ஷணம்	தந்த புபலக்ஷணம்	„	22
சொரு	சொரு	94	22
பதினாறாயிரம்	பதினாறாயிரம்	„	23
அவாறு	அவாறு	„	20
சுருக்கராசுபமாயும்	சுருக்கராசுபங்கமாயும்	„	„
சைலமாயும்	சைலமாயும்	„	„
மாளிகைகளாலே யலங்	மாளிகைகளாலேயும், பாஸாததோரணங்க வாலேயுமலங்	„	22
மடுப்பம் அவகாச	மடுப்பமக	„	„
தயோக்தமான	சைலமோக்தமான	96	8
ஆவயுக்கும்	ஆவயுக்கும்	„	28
நகு செண	நகு செண	97	19
வினீசு	வினீசு	98	22
இஞ்சு	அஞ்சு	101	22
செய	செய	102	22
சுய்யபெ	சுய்யபெ	103	22
பவபு	பவபு	„	„
தெய்யம்	தெய்யம்	„	„
காஷ்டாசுபேண	காஷ்டாசுபேண	109	„
சுதலு	சுதலு	111	„
பத	பத என்று	„	„
இது	இது	112	„
நீராவா	நீராவா	„	„
சுருமா	சுருமா	115	11
வினாசுணலிங்க	வினாசுண	118	6

அஸ் துத்தம்	ஸ்ரத்தம்	பக்கம்.	வரி.
உபபாதி	உபபாதிங்களி	"	7
ஸம்வீடி ஸ்ருஷ்டி	ஸம்வீடி ஸ்ருஷ்டி	"	"
ஸ்ர 9 குயா	ஸ்ர 9 குயா	119	12
ஓயீ உரு	ஓயீ உரு	"	11
ஸ்ருதிபா	பா	120	19
ஸர ஓப	ஸர ஓப	121	13
ஸஜிஸ்	ஸஜிஸ்	122	17
பாதிபடனாயிருக்கை	பாதிபட ம(ன)யிருக்		
யாலை	கை" எவ்கையாலே	122	26
அருகல்	அருகல்	124	29
குணத்தைமெல்லாங்கா	குணத்தை (திவ்)மெல்	125	24
	லை		
யெகெக	யெகெக	126	12
கொகாந்தரம்	கொகா தரம்	"	13
நிருபாதிக்கங்காக்கை	நிருபாதிக்கங்காக்கை		
யாலே-ஸ்கோ	யாது - பாதுகாஸ்து		
	கதங்காக்காலே,		
	ஸ்கோ	126	19
மருணகூலி	மருணகூலி	127	1
ஸஜாலி	ஸஜாலி	"	3
ஓயீ உரு	ஓயீ உரு	130	1
இது துணை	(ரு) துணை	"	7
பெயாகூலம்	பெயாகூலம்	"	25
பாது	கக துணை	132	1
பொம்புத	(கக) பொம்புத	"	24